

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΥ 5 ☉ ΓΗΛ. 27-135-29-967 ☉ ΤΗΜΗ ΔΡ. 6.-

κι' ἄς εἶναι καὶ γαλλεῖκα!
Τὸ ἀκροατήριον ἔσπαρσέ
γέλια μὲ ἀνακούφισι.

παρακαλῶ! ἐπέμεινε ἡ ὥρα
φιλολογόπληκτος.
Καὶ τότε ὁ συγγραφεὺς

Στὸν κινηματογράφο. Ἐπει-
σόδιο ἀπ' τὰ συνηθισμέ-
να. Ἐνας κύριος — λεπτός,
ψηλός, σὰν ἀγιογραφία —
ἐγκατέλειπε τὴ θέσι του γιὰ
νὰ καπνίσῃ στὸ διάλειμμα
κι' ὅταν γυρίζῃ τὴν βρῆσαι
κατεληγμένη. Ἐνας παχου-
λός κύριος καλοστρώθηκε
καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κου-
νήσῃ.

— Μὰ, κύριε, σὰς παρα-
καλῶ! Αὐτὴ ἡ θέσι εἶναι δι-
κή μου.

— Δικὴ σας; Ἀπὸ ποῦ
κι' ὡς ποῦ;

— Μὰ ὡς τώρα, κύριε,
καθόμουν ἐγώ. Βγήκα ἀπλῶς
νὰ καπνίσω μιά στιγμὴ...

Εὐθυμὰ ἐνστατανεῖ

Κι' ὁ ἄλλος, ἀπαθέστα-
τος:

— Καλὰ, τότε περιμένετε
κι' ἅμα βγῶ νὰ καπνίσω κι'
ἐγώ, τὴν ξαναπιάνετε!

Καὶ καλοστρώνεται, ἀ-
πλώνοντας μακάρια τὶς πο-
δάρες του.

Φιλολογόπληκτος δεσποί-
νις, ἀρκετὰ νόστιμη, ποῦ
γνώρισε σὲ μιά συγκέντρωσι
ἐναν γινώστο λογοτέχνη, ἔ-
πεσε ἀπάνω του κι' ἐπέμεινε
ὀπωσδήποτε νὰ τὴς δώσῃ
ἐνα αὐτογράφο.

— Σὰς παρακαλῶ! Θὰ
μὲ υποχρεώσετε! Μαζεύω
ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστούς
συγγραφεῖς αὐτογραφεῖς. Μό-
νο τὸ δικό σας μού λείπει!

Ὁ συγγραφεὺς τὴς ἐδῆ-
λωσε, ὅτι δὲν δίνει αὐτογρά-
φα, γιὰτι θεωρεῖ τὴ συνήθεια
μᾶλλον ἀνόητη.

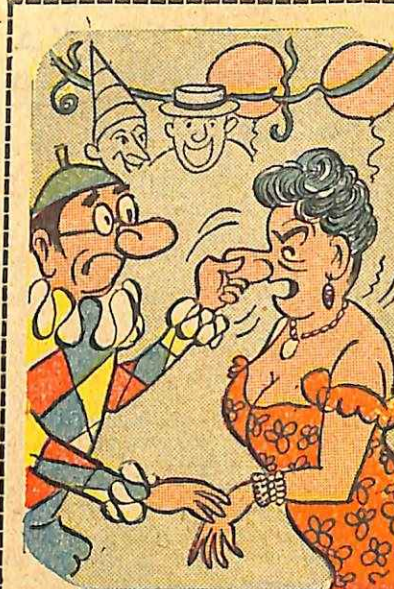
— Ἀχ, δὲν πειράζει! Σὰς

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΟΝΙ

Χάριν ἰσοσκελισμοῦ
τοῦ προϋπολογισμοῦ
νέοι φόροι θὰ ἐξοφλοῦν σὲν ὁλόμαυρὴ μὰς ράκι,
μια κι' οἱ Ἕλληνες ἀντέχουν καὶ στοὺς φόρους
(εἶναι... βρακοί
κι' ἐπειδὴ, ἀν ἀναπαύε, ἔχουν μείνει κι' ὠριμένοι
ποῦ φοροῦν ἔστω καὶ κάποια καμπαντίνη γυρι-
(σμένει)

Ἀπλῶς τὸ ἐνα... σκέλος τοῦ προϋπολογισμοῦ μὰς
ἀπαιτεῖ, ἀνυπερθέτως, ἄλλους φόρους κι' ἄλλα τέλη
ὥσπου νὰ μὰς ὀδηγήσῃ μὲχρι πλήρους γυμνισμοῦ
(μὰς
καὶ στοὺς δρόμους νὰ γυρνᾶμε μὲ γυμνὰ τὰ δύο
μὰς σκέλη!

Γ. Θ-ς

— ὦ, συγγνώμην, κυρία
μου! Δὲν φανταζόμουν πὼς ἡ ὥ-
ραία μὴν σας ἦταν... ἀληθινή!

Τὸ «ἐκκίνδυνο φίλι» τοῦ lion-
ταριοῦ.

— Βρέ, νὰ πάῃ ἡ εὐχή! Σκοτει-
νιάσε κιόλας ἔξω!...

Ἡ ἀποκρηάτικη κίνησι ἔχει
φουντώσει πιά μὲ τοὺς
χορούς στὰ μεγάλα ξενοδο-
χεῖα καὶ τὰ ἀποκρηάτικα
πάρτυ. Οἱ Ἀθηναῖοι, παρ'
τὴν κρίσι, αἰσθάνονται
τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ρίξουν λι-
γάκι ἔξω, νὰ ξεσκασουν...
Στὶς γειτονιὲς κάνουν τὰ
βράδυνά τὴν ἐμφάνισί τους
μερικοὶ μασκαράδες κι' οἱ
κοσμικὲς ταβέρνες συγκεν-
τρώνουν ὅλο καὶ περισσότερο
κόσμο. Οἱ τιμές, ὅμως, εἴ-
ναι, ὅπως πάντα, τσουχτε-
ρές.

Παρέα καταπλέει σὲ κέν-
τρο καὶ στρώνεται νὰ δια-

σκεδάσῃ. Μουσικὴ, χορός,
λίγα νοῦμερα, μερικὲς σερ-
παντίνες καὶ ὕστερα... ὁ
λογαριασμός.

— Τὸ ὅλον τετρακόσες
δραχμὲς, κύριε.

— Τετρακόσες!
— Ἀκριδῶς, κύριε. Πολ-
λὰ εἶναι; Ἀλλοῦ θὰ πληρώ-
νατε ἴσως καὶ τὰ διπλάσια.

Ἡ παρέα πληρώνει καὶ ἀ-
πέρχεται ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς
ὀρχήστρας καὶ τὴν φασαρία
τοῦ χοροῦ τῶν ἄλλων θαμώ-
νων. Καὶ ἕνας ἀπὸ τὴν πα-
ρέα — ὁ πληρώσας — κυτ-
τὰ τὰ ζευγάρια, ποῦ χο-
ρεύουν:

— Χορεύετε! Χορεύετε!
Γιὰτι σὲ λίγο βάρθη... ὁ λο-
γαριασμός νὰ σὰς χορέψῃ!

Ἡ σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο τῆς
Νέας Ἰωνίας. Δυὶ τύποι
μᾶλλον κρύοι. Ἐκεῖνος, ἕνας
νεαρός μακρομούρης, μακρο-
δόνης, μακροσάγονος. Ἐ-
κείνη, στρογγυλοὺλα, πατα-
τούλα, ἀνοστογλυκεῖα. Καὶ
μιλοῦν... ἐγγλέζικα. Καὶ δὲν
μιλοῦν ἐγγλέζικα ἀπλῶς, ἀλ-
λὰ τὰ μιλοῦν καὶ ὑψηλοφώ-
νας. Καὶ δὲν τὰ μιλοῦν ἀ-

πλῶς ὑψηλοφώντας, ἀλλὰ τὰ
συλλαβίζουν κι' ὅλα, γιὰτι
προφανῶς δὲν τὰ κατέχουν.
Ἀλλὰ τὰ κουδεντιάσουν τὰ-
τρα-πάτρα.

— Γες ντάρλιγκ... ἔεεε,
αἱ ἄμ...

— Χουάτ; ἔεεε... χουάτ
γιου ἄρ...

Καὶ δόστω νὰ τὰ λένε,
νὰ σκονταφτοῦν, νὰ παιδεύ-
ωνται καὶ νὰ πρῶξουν τὸ ἀ-
κροατήριον, νομιζόντας ὡτό-
σο, προφανῶς, ὅτι προκαλεῖ
κατάπληξι ἡ ἀγγλισμαθεία
τους. Ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, ὁ
εἰσπράκτορας χάνει τὴν ὑπο-
μονὴ καὶ φωνάζει:

— Φύγε! Ἀλλοῦ-ἐ-ἀνφάν
ντὲ λὰ πατρί! Γνωρίζουμε
κι' ἐμεῖς μερικά ἀπὸ δαῦτα

Κοζερί τῆς ἐβδομάδος

Κάποιο τρέμολο καὶ ὅτ' ὅν τῆ φωνή. Ἐξακολούθησαν νὰ
χορεύουν. Μπίζαρισαν ἐπιμόνα, ὅταν ὁ χορὸς ἐτελείωσε. Σὰ
νὰ εἶχαν κάτι νὰ ποῦν καὶ τοὺς χρειαζόταν νὰ συνεχίσῃ ἡ ὁρ-
χόστρα. Ὁ χορὸς συνεχίστηκε. Καὶ τότε ὁ ἀντράς, γιὰ νὰ ἐπι-
φελήσῃ ἀπὸ τὶς στιγμὲς ποῦ τοῦ ἔμεναν, πλησίασε ἀκόμα πε-
ρισσότερο τὸ στόμα του στὸ αὐτί τῆς καὶ εἶπε:

— Θέλω νὰ σὰς δῶ.
Ἡ περιπτύξι του ἐγένετο ἀκόμη πιὸ δυνατὴ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐ-
πρόφερε τὶς τέσσερις λέξεις.

— Προσέξτε καὶ μὰς βλέπουν, ψιθύρισε ἡ ἄλλη.

— Ὅριστε καὶ ἡ μέρα καὶ ἡ ὥρα. Ἡ πρώτη συνάντησι. Στὸ χορὸ
ὁ πρόλογος. Ποιὰ θὰ εἶναι, ἄρα γε ἡ συνέχειά του;
Πολλοὶ οἱ πρόλογοι. Ὁρεῖ νὰ κτερεῖ νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ
σημειώσῃ τὶς παρατηρήσεις στὸ καρνέ σας. Δυὸ παιδιὰ ποῦ
χορεύουν. Πόσων ἐτῶν νὰ ἦταν ἡ κοπέλλα; Στὰ δεκαεφτά, στὰ
δεκαοκτώ; Ἡ πρώτη τῆς ἐμφάνισι. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ θρανίου
τῆ συνόδου στὶς κινήσεις τῆς. Ἀντίκριζε τὴ ζωὴ μὲ δῖφα καὶ
δειλία. Τὴν ὑποδέχθηκε ὁ γενικός θαυμασμός. Κρίνο λευκό,
σκόρπισε τὸ ἀρώμα του, ποῦ πλημμύρισε τὸ ἀποκρηάτικο κέντρο.
Ὁρᾶ καὶ σκόιν ὑποκλίνονταν ἐμπρὸς τῆς. Κατακτητὲς τῶν
σαλονιῶν καλοῦσαν στὴ μέση τοῦ χοροῦ τὸ ἀδρὸ αὐτὸ πλάσμα.

Πάνω στὴν ὥρα κι' ἐκεῖνος. Ποιὸς τὸν ἐστελνε; Ἦταν τὸ βασι-
λόπουλο τὸν ὀνειρῶν τῆς; Ἦταν ὁ ἀνεμνόμενος; Ἦταν ἡ ἐν-
σάρκωσι τῶν πόθων τῆς, πόθων μουσικῶν, ποῦ δὲν τολμοῦσε
νὰ ἐκμυστηρευθῇ οὔτε στὸν αὐτὸ τῶν ἰδίων; Μόλις αἰσθάν-
θηκε τὴ μιά παλάμη τοῦ νέου νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι τῆς καὶ τὴν
ἄλλη ν' ἀγγίξῃ τὴ γυνὴ τῆς πλάτη, ἄρξισε ἡ καρδιά τῆς ἕνα
χορὸ χωρὶς ρυθμὸ. Ἐκασαν τὰ πόδια τῆς τὰ βήματά της. Κα-
νεῖς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ λύσῃ τὴ σιωπὴ. Κα-
θεὶς ὅμως ὁ ἀνεμος τῶν ἀνθρωπίνων τῆς ἐφοῦσκωνε τὸ στήθος,
ἐκεῖνος τὴν αἰσθάνονταν ἀκόμα πλησιέστερά του, καὶ αὐθόρ-
μητα ἐκλίνε τὸ κεφάλι στὸ μάγουλο τοῦ κοριτοῦ. Μιά λέξι,
σὰν ψιθύρος καὶ σὰ μουσικὴ κατέκλυσε τὴν ἀκοή τῆς:

— Δεσποινίς...
— Ἀκουσε τὴ λέξι καὶ παρέλυσαν τὰ γό-
νατά της.

— Δεσποινίς... ξαναεῖπε τὸ ἀγόρι.

Ἰκεσία καὶ προστάγι μαζί. Ὑψωσε ἐν-
τροπὴν τὰ μάτια καὶ ἀντίκρυσε τὰ μάτια
τοῦ νέου ποῦ ἐβγαζαν φλόγες. Τὸν ἔ-
δλεπε μὲ δέος, θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ
«ἡσυχίαν με». Ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν ἄ-
μελλικός! Ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ
βλέμμα τῆς καὶ, ἡττημένη πιά ἡ κόρη

ἐκλίνε τὸ κεφάλι. Ὁ πρόλογος ἐτελείωσε. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ
τὴ συνέχειά του; Θὰ εἶναι τὸ εἰδύλλιο; Θὰ εἶναι ὁ χαρούμενος
ἔρως; Θὰ εἶναι τὰ βασανιστήρια; Θὰ εἶναι ἡ αὐτοκτονία; Θὰ
εἶναι ἡ εὐδαιμονία; Θὰ εἶναι ὁ γάμος, μὲ τὰ παιδιὰ, μὲ τὶς
παντοφλές, μὲ τὴ νοικοκυρεμένη ζωὴ τοῦ μικροαστοῦ;

Δὲν εἶναι ὅμως σήμερα μέρα γιὰ προγινώστικα. Εἶναι μέρα
προλόγων. Κι' ἕνα πρόλογο γράφει καὶ ἡ μοῖρα τοῦ χοροῦ.
Ὁ ρόλος τῆς εἶναι ρόλος καταστροφῆς. Περνᾷ καὶ γεμίζει ἐρεί-
πια, γκρεμίζει σπιτία. Σχομογελᾷ καὶ φέρνει τὴ συμφορὰ. Δοθε-
τρο τὸν γυναικῶν. Τὴ βλέπουν οἱ παντρεμένες καὶ τρέμουν. Τὴ
βλέπουν οἱ ἀντρες καὶ λυώνουν. Λίγοι ἀντέχουν στὸ πέρασμά
τῆς. Ἐτοί καὶ τῶρα. Ἐνα ζευγάρει κάθεται στὸ τραπέζι καὶ
δίνουν τὴν ἐντύπωσι τῶν εὐτυχισμένων. Τίποτα, τουλάχιστον,
δὲν μαρτυρεῖ δυστυχία. Τρυφεροὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, κυττάζον-
ται στὰ μάτια μὲ στερνὴ. Τὸν εἶδε ἡ μοῖρα καὶ τοὺς ἐπέ-
σθμανε. Πῶς τὰ κατάρρε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, νὰ καθίσῃ κοντά
τους, νὰ καλέσῃ καὶ τέταρτο γιὰ νὰ χορέψῃ τὴν κυρία, κι' αὐτὴ
νὰ ἐπιφελήσῃ γιὰ νὰ χορέψῃ μὲ τὸν κύριο;

Δὲν χρειάστηκε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ὁλόα-
ρα τοῦ μιλοῦσε τὸ κορμί, μιλοῦσαν οἱ πόροι τῆς, μιλοῦσε τὸ
χέρι τῆς, ποῦ πυρπολοῦσε τὸ χέρι του, μιλοῦσαν τὰ πόδια τῆς,
ποῦ ἔαιμιγαν μὲ τὰ δικά του πόδια. Ἐκεῖ καὶ ἡ ἐγκράτεια τὰ
δριὰ τῆς. Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἀντρες ἀπὸ τὴν τόφρα ποῦ κάνει τοὺς
ἀγίους, γιὰ ν' ἀντιμετωπίζουν ἀφοδὰ τὶς σεσημασμένες δυνάμεις. Ἐνα
σπῆτι παραδινόταν στὶς φλόγες τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Καὶ κανεὶς δὲν
ξερεῖ ἀν θὰ δισσώθῃ καὶ καὶ τὴν θὰ δισσώθῃ ἀπὸ τὴν πυρκαϊά.

Ἀλλὰ δὲ θὰ τελειώσαμε ποτέ, ἀν ἐπιμέναμε στοὺς προλόγους,
ποῦ ἀρχίζουν τὶς νύκτες αὐτὲς τῆς Ἀποκρίας. Μία στιγμὴ, μιά
ῆζ. Ἀπὸ μιά στιγμὴ, ἀπὸ μιά ἀσπιδιὰν στιγμὴν, ἐξαρτᾶται
ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσα φέρνει μὴ σὺμπτῶσι, δὲν τὰ φέρνει
μακροχρόνια καὶ προγραμματισμένη προσπάθεια. Ἐνας χαιρετι-
σμός, μὴ συνάντησι, μὴ γνωριμία — τυχαία ὅλα — προλογίζουν
τὸ βίον μας. Ὁ χορὸς, τῶρα ποῦ περνᾷ τὴν περίοδο τοῦ καρ-
ναβαλίου. Ἡ ἱστορία γραμμένη μὲ τὰ πόδια. Ἐνας χορὸς, μπο-
ρεῖ νὰ ὀδηγήσῃ στὸ ὄψος καὶ στὸ βάθος, στὸ φῶς καὶ στὸ σκό-
τος — στὸ εἰδύλλιο, στὸ γάμο, στὴν ἀγνότητι, στὴν ἀκόλασι,
στὸ ἀγνὸ αἶσθημα, στὸ μεγάλο πάθος, στὴν ἐννοσί, στὴν διάλυσι,
στὸ βιτριόλι, ἡ στὸ λευμινά. Πόσες ἀπὸ τὴν καρὲς καὶ ἀπὸ τὴν
πικρὴς τῆς ζωῆς ἀρχίζουν μὴ νύκτα ἀποκρίας, κάτω ἀπὸ τὴν
μάσκα τοῦ ἀνδρῶν, κάτω ἀπὸ τὴν περρούκα τῆς Πορναδόου,
κάτω ἀπὸ τὸ ντόμινο τοῦ πιερρότου καὶ τῆς κολομπίνας.

Πόσες ἀπὸ τὶς υποσχέσεις ποῦ δίνονται θὰ τηρηθοῦν; Πόσοι
παλιοὶ ποῦ δονοῦν τὰ στήθη τῶν χορευτῶν, θ' ἀνθίσουν δὲ ἀγά-
πης; Ἀλλὰ τὶ σὰς ἐνδιαφέρουν ὅλα αὐτὰ ἀπὸψε; Καθένας μὲ τὴν
τύχη του. Χαρίζτε τὴ βραδυὰ σας!

Π. ΠΑΛΛΟΛΟΓΟΣ

— Τί ἐλαφρά ποῦ χο-
ρεύετε! τῆς εἶπε κάποια
στιγμὴ.

ΑΡΧΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΑ

Τελευταῖες μέρες τῆς Ἀποκρίας. Ἡ
Ἀθήνα χορεύει. Χορεύει παντοῦ,
χορεύει μὲ ὅλους τοὺς τρόπους
χορεύει στὰ «Μεγάλες Βρετανί-
ες» καὶ στὰ «Κίγκ Τζώρτζ», χο-
ρεύει στὰ συνοικιακὰ καφενοῦδια, ποῦ
μάζεψαν στὶς γωνιὲς τὰ τραπέζια τους,
στολιόταν μὲ νιφάντες κι' ἐγίναν χο-
ρευτικά κέντρα. Νὰ χορεύουν ὅσο βραστὰ
ἡ καρδιά τους. Ὁ χορὸς εἶναι ὁ πιὸ με-
γάλος καὶ ὁ πιὸ εἰρηνικός κατακτητὴς
τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὶς «σχρότερες» καὶ διαρκέστερες συγκι-
νήσεις. Πολιτισμένοι κι' ἀπολιτιστοὶ, πειθαρχοῦν στὸ ρυθμὸ του.
Στὴν κορυφὴ τῶν τέρψεων. Τίποτα δὲν ἱκανοποιεῖ ὅσο αὐτός.
Ἀλλὰ καὶ πόσες ἱστορίες ἀναδύονται ἀπὸ μιά πιστὰ χοροῦ!
Ἀλλὰ, τὴν ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα... Ἀέριο, μεθαιόριο, ποῦ ἡ
Καθαρὴ Δευτέρα θὰ θέσῃ τέρας στὸ χορευτικὸ σάλο, νὰ βρισκό-
νται ὁ χρονικογράφος ποῦ θὰ κατέγραφε ὅσες ἱστορίες ἔχουν ἄρ-
τα ἡ μέρα στὶς αἰθούσες τοῦ χοροῦ... Ποιὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ καὶ
ποῖο θὰ εἶναι τὸ τέλος τους; Ἱστορίες ἔρως, πάθος, ἐπιθυ-
μιῶν... Ἱστορίες ποῦ δὲν προχώρησαν πέρα ἀπὸ τὸν πρόλογόν
τους. Ἀπλὴ καρὰ τῆς ἀφῆς, ἐλαφρὴ ἀσπινῆς τῆς καρδίας. Εἰς-
αγωγή χωρὶς συνέχεια. Ταῖνια ποῦ δὲν κράτησε πέρα ἀπὸ ἕνα
χορὸ. Καὶ ἄλλες ἱστορίες μὲ συνέχεια. Εὐχάριστη ἡ δραματική.
Ἱστορίες μοιραῖες σὲ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐνας χορὸς...

Τὴ δὲν μπορεῖ νὰ κἀν ἕνας χορὸς! Ἀπαιτοῦνται καταστάσεις.
Θεατρικὸς συγγραφέας, ποῦ γράφει κωμῶδες καὶ τραγωδίες.
Οὔτε περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ χορευτῆ, ποῦ ὑποκλίνεται στὴν πρό-
σῳπῳ, ἡ τῆς χορευτριάς ποῦ ἀνταποκρίνεται στὴν πρό-
σῳπῳ τοῦ καθαρῶν καὶ ἀφίνεται στὰ βήματα του, ὅτι
αὐτὰ τὰ τίποτα, δυὸ γυροὶ μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς τῆς, εἶναι ἀρκετοὶ
γιὰ νὰ γίνων ἀποφασιστικοὶ στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅμως
ἐπρεπε νὰ τὸ ἀκεφθοῦν, ὅτι τὸσες συγκινήσεις, τὸσοι πόθοι, τό-
σες λαχτάρες, ποῦ ἀφυπνίζονται πάντω στὴν παρκαταριζομένη ἐπι-
φάνεια, δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν χωρὶς τὴν συνέχειά τους.

Χιλιάδες ρομάντῶνα γράφονται τὶς μέρες αὐτὲς τοῦ χορευτικοῦ
οἰστρου. Ἐλάτε, ἀν θέλετε, νὰ καταγράψετε μερικά ἀπ' αὐτά.
Ἐλάτε στὸ τραπέζι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ὁποῖο περνοῦν τὰ χο-
ρευτικά ζεύγη καὶ, ἔξω ἀπὸ τὸ χορὸ ἔσεῖς, σημειώσετε ἐντυ-
πώσεις στὸ καρνέ σας.

Ὅριστε ἡ νέα αὐτὴ κυρία. Ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ νεῖδα καὶ ὁ-
μορφία, μέσα στὴν ἔξωμιν τουαλέτα τῆς. Νεώτατη αὐτὴ, προ-
χωρημένος στὰ χρόνια ὁ σύζυγος ποῦ τὴ συνοδεύει. Κουρασμέ-
νος ἀπὸ τὸ διπλὸ βάρος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς νεότητος τῆς γυναι-
κας του, δὲν πρόκειται νὰ χορέψῃ. Βιάζεται νὰ ριχτῇ στὴν κα-
ρέκλα του κι' ὡς τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, νὰ μὴ τὸ κοινησῇ.
Ἀδμονεῖ ἡ κυρία. Δὲν τὴν χορεῖ ὁ πόθος. Ἀνάγκη φοραδίστα.
ἔτοιμη νὰ κρεμίσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ ἕνα ἕνα πᾶσις πλησίασε
σὺν ὅμως στὴν ἀναμονή. Νάτος κιάλας ἕνας πᾶσις πλησίασε
τὸ ἀνόμοιο ζεύγος, φίλησε τὸ χέρι τῆς κυρίας, ὑποκλίθηκε στὸ
σῶμα καὶ τοῦ ζήτουσε τὴν ἄδεια νὰ χορέψῃ μὲ τὴν γυναῖκα
του. Τὸν ἀκολούθησε, σὰ ν' ἀκολουθοῦσε τὴ μοῖρα τῆς ἐκείνης.
Ἐνοῶσε τὰ χέρια του νὰ σφίγγουν τὴ μέση τῆς. Ἡ νύχτα τοῦ
εἶνε νύχτα τῆς, ἡ ταραχὴ τῆς, ἡ ταραχὴ τῆς.

— Τί ἐλαφρά ποῦ χορεύετε! τῆς εἶπε κάποια στιγμὴ.
— Τί ὥραία ποῦ ὀδηγεῖτε! ἀνταπόδωσε τὸ φιλοφρόνημα ἡ κυ-
ρία.

Τα δράματα της καρδιάς

«ΜΗ ΦΕΥΓΕΙΣ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ...»

—Αυτή είναι η 'Αρλέτ, είπε η θεία Κωνσταντή, παρουσιάζοντας την ανήψια της στους δύο γιουούς της. Θά μείνι μαζί μας. Νά την αγαπάτε πολύ, γιατί είναι μόνη στον κόσμο...

—'Η 'Αρλέτ έβγαλε τὰ κλάματα, γιατί θυμήθηκε πώς έδω κι' ένα μήνα είχε χάσει τους γονείς της, σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. 'Ο Ραούλ κι' ο Μάξ που δέν τή γνωρίζαν, τή φίλησαν στοργικά.

— Καλώς ώριστε, σπίτι μας, τής είπε ο Ραούλ.

—Μήν κλαίς, τής είπε ο Μάξ, είδεμθα κιά κλάψα κι' εγώ.

—'Ηταν ένας αδύνατος νέος, χλωμός, μ' εξαιρετική ευαισθησία. 'Ηταν περίπου δέκα δέκα χρόνων. 'Αντίθετα, ο Ραούλ, ψηλός, ρωμαλέος μ' αθλητικό κορμί, ώριος, ήταν είκοσι. Καί οι δύο άφοσιώθηκαν στην 'Αρλέτ, όπως κι' εκείνη σ' αυτόν. 'Αν τή ρωτούσαν πού προτιμούσε, δέν θά έφερε τί ν' άπαντήση.

Πέρασαν μερικοί μήνες και εξαφινά ο Ραούλ ένοιωσε γιά τήν 'Αρλέτ, τήν όμορφη εαδέλφη του, ένα φλογερο έρωτα. 'Η νέα ανταποκριθεί στην αγάπη του, μά ο Ραούλ, άν και τήν αγαπούσε, είχε θεωρίες μοντέρνες κι' έλειπε απ' αυτόν τή ψυχή. Τού άρεσαν οι περιπέτειες κι' η άλλαγή.

Γιά τήν 'Αρλέτ όμως πού τόν είχε αγαπήσει ελκυστικά, ήταν τὰ λόγια του μαχαίριες. 'Ο Μάξ τήν έβλεπε νά υποφέρει και ύποφερε κι' αυτός, γιατί είχε έρωτευθί τήν εαδέλφη του απ' τήν πρώτη σκέδον μερά, αλλά, τήν πρώτη σκέδον μερά, αλλά, δειλός, όνειροπόλος, δέν τής είχε έκμυστριπειθί τόν έρωτά του.

Οι μήνες κυλούσαν και τὰ χρόνια περνούσαν. 'Η 'Αρλέτ δέν είχε μάτια παρά γιά τόν Ραούλ κι' ανήσυχσε όταν έμαθε ότι θά έφευγε.

—Πότε θά γυρίσης; τόν ρώτησε.

—Δέν ξέρω, ίσως σ' ένα, σέ δύο χρόνια...

—'Εδώ κι' έξη μήνες είχε πά-

ρει το δίπλωμά του ως πιλότος, στην πολιτική αεροπορία, και είχε προσληφθί σέ μία εταιρεία, πού είχε τήν έδρα τής στο Παρίσι.

—Θά μέ πάρης μαζί σου; Μή μοί λές όχι, γιατί θα πέθαινα μακριά σου...

—Ναι, 'Αρλέτ, θάρρης μαζί μου... Είσαι τόσο γλυκεία, τόσο όμορφη, πού μ' έχεις μαγέψει!...

—Τήν άλλη μέρα, ο Ραούλ έφυγε γιά τὸ Παρίσι και σέ καμμιά δεκαριά μέρες η' 'Αρλέτ πήγε κοντά του. 'Αφσε ένα γράμμα στην θεία της, όπου έγραφε πώς είχε βρή δουλειά στη Λυών, σ' έναν οίκο ραπτικής και ότι δέν ήθελε νά είναι βάρος σέ κανένα.

—Δέν τή φανταζόμουν τόσο άγίαστη, είπε η θεία Κωνσταντή στο γιοί της, τὸ Μάξ. 'Ισως νάχη δική όμως... Μά τί έχεις, Μάξ;

—Τίποτα, μητέρα, μία ζαλάδα...

—Λυπάσαι πού έφυγε; Τήν αγαπούσες, παιδί μου;

—Ναι, μητέρα.

—Τὸ ήξερε;

—Όχι, δέν ήξερε τίποτα, μ' αγαπούσε σάν αδελφό. 'Ηταν έρωτευμένη μ' τόν Ραούλ...

—'Α! Έκανε η μητέρα. Θά δής πού θά σου γράψη, τού είπε γιά νά τόν παρηγορήση.

Μά η' 'Αρλέτ δέν έγραψε.

—'Ηταν πολύ εύτυχισμένη γιά νά θυμηθί τούς άλλους. Ζούσε μ' τόν Ραούλ, άδιαφορώντας γιά τήν παράνομη σχέση της.

—Κι' όμως είναι ντροπή, τού είχε πη μία ημέρα.

—Διάδολε! 'Ακουσε, μικρή μου, τής απάντησε σαρκαστικά, εγώ δέν ύποδουλώνομαι.

—'Εσύ δέν ήσουν πιασμένη γιά μένα, αλλά γιά τόν αδελφό μου, τόν Μάξ. Θέλεις μία συμβουλή; Γύρνα στο σπίτι τής μητέρας μου, είμαι σίγουρος πώς αυτός σε περιμένει γιατί σε λατρεύει!...

—Είχε γίνει χυδαίος, πρόστυχος. Τὸ καπρίτσιο του γιά τήν 'Αρλέτ είχε σβύσει μέσα σέ ο-

λίγω μήνες. 'Αλλά και η' 'Αρλέτ είχε άνοιξει τὰ μάτια της κι' έβλεπε τώρα μὲ ποιόν είχε νά κάνει. Μόνο πού ένοιωσε μέσα σ'ατὰ σπλάχνα της μία καινούργια ζωή...

—'Ηθελε νά τὸ τή πη αυτό, μά δέν τολμούσε.

—'Απόσο, πήρε θάρρος.

—Ραούλ, έκανε δειλά, πρέπει νά σου πῶ ότι...

—Κατάλαβα, τήν έκοψε αὐτὸς απότομα, καμμιά σκηνη ζηλοτυπίας... Θά τὰ πούμε, όταν γυρίσω. Γειά σου...

Και τή φίλησε ψυχρά στο μάγουλο.

Μά δέν ξαναγύρισε ποτέ πιά. Τὸ αεροπλάνο πού οδηγούσε ὁ ίδιος, από μία βλάβη στον κινητήρα, είχε πέσει στη θάλασσα κι' όλοι οι επιβάτες, μὲ τόν Ραούλ μαζί, είχαν πνιγί.

—

—'Ωχρή, αδύνατη, ντυμένη στα μαύρα, η' 'Αρλέτ πήγε στο σπίτι τής θείας Κωνσταντής. Οι δύο γυναίκες φιλήθηκαν κλαίοντας.

—Πότε τὸ μαθεύς; Τὸ διάβασες στίς εφημερίδες; τή ρώτησε η θεία της. Τὸν άγαπούσες κι' όταν αὐτός έφυγε γιά τὸ Παρίσι, εσύ έφυγες γιά τή Λυών...

—Δέν πήγα στη Λυών, θεία μου, πήγα στο Παρίσι νά συναντήσω τόν Ραούλ. 'Εξήσα μαζί του ὡς τήν ημέρα πού πέθανε...

—Τί λές; Είπε η θεία Κωνσταντή, κατάπληκτη.

—Περιμένο παιδί. 'Ηρθα εδώ γιά νά τὸ μάθης και σύ, γιατί τὸ παιδί τὸ Ραούλ είναι λιγάκι και δικό σου.

—'Αρλέτ, κόρη μου... φώναξε η θεία Κωνσταντή συγκινημένη.

—'Η 'Αρλέτ είχε φύγει και είχε δοθί στον Ραούλ. 'Η θεία Κωνσταντή θυμήθηκε τὸ Μάξ, πού ήταν έρωτευμένος μαζί της κι' άφορούσε...

—Θέέ μου! Είπε δυνατά. Τί θά γίνη τώρα, όταν τὸ μάθης; —'Εκανα ίσως άσχημα πού ξαναγύρισα. 'Ισως νά μὴ με συγχωρήσει... 'Αν δέν περίμενα παιδί, θά σκοτωνόμουν...

—Μή λές κουταλιάρες, 'Αρλέτ, 'Εκανες καλά πού ξαναγύρισες. 'Ο Μάξ σ' αγαπούσε, σε περιμένε... Τί θά πη τώρα, όταν μάθης;... Αυτό μ' άπασχολεί.

—'Η θεία Κωνσταντή έκλαιγε τώρα. 'Εκλαιγε και η' 'Αρλέτ.

—Καλύτερα νά φύγω, θεία μου...

—'Όχι, όχι, 'Αρλέτ... Αυτό θά τόν σκοτώσει μά ὡρα άρχιτέρας... Είναι άρρωστος... πολύ άρρωστος... 'Αρσέ με νά τὸ μιλῶς πρώτα...

—'Η θεία Κωνσταντή τράβηξε γιά τὸ δωμάτιο τὸ Μάξ. 'Εμεινε άρκετὴ ὡρα εκεί. 'Όταν βγήκε, τὰ μάτια της έλαμπαν από χαρά.

—'Ελα μέσα νά τόν δής... Είπε στην 'Αρλέτ. Σε συγχωρεί...

—Όταν τόν άντίκρουσε, η' 'Αρλέτ δέν μπόρεσε νά συγκρατήση τὰ δάκρυά της. Τάχασε βλέποντάς τόν τόσο άδύνατο, τόσο χλωμό, μὲ τὸ βλέμμα σθουμένο. 'Ηταν ὁ άτυχος φυματικός.

—Τά ξέρω όλα, 'Αρλέτ, τής είπε μὲ φωνή πού μόλις άκούγονταν. Μή φεύγης από κοντά μου... 'Ισως νά μὴ ζήσω πολὺν καιρό... Τὸ παιδί τὸ Ραούλ πρέπει νά γεννηθί, εδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Δέν πρέπει νά ύποφέρη τὸ καμμένο. Ούτε και σύ, 'Αρλέτ. Μείνε στο σπίτι μας... Μή φεύγης από κοντά μου...

—'Η 'Αρλέτ έσκυψε και τόν φίλησε στο μέτωπο, ενώ αὐτὸς τής χάιδευε άπαλά τὰ μαλλιά.

—'Η θεία Κωνσταντή έκλαιγε σιγανά...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΒΙΒΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τὸ Βασιλικὸ θέατρο ετοιμάζει τήν περίφημη κωμωδία τὸ Σαίξπηρ, οἱ 'Ευθυμης κυράδες τὸ Ουίνδσνερ.

—Στὸ ἔργο, πού παίζεται γιά πρώτη φορά στὴν Ἑλλάδα μὲ σκηνοθετὴ τὸν Κ. Μιχαηλίδη, τὸν ρόλο τοῦ Φάλσταφ θά παίξῃ ὁ κωμικὸς Χριστόφορος Νέζεφ, θά ἔχουν δὲ ἐπίσης χαρακτηριστικούς ρόλους, ὁ Χρ. Εὐθυμίου, ὁ Γιάννης Γκιωνάκης, ὁ Κ. Μιράντα, ὁ 'Ελ. Χαλκούση καὶ ἡ Μ. Ραφτοπούλου.

—'Ενα ἄλλο ἔργο τοῦ Σαίξπηρ «Ὁ Μάκβεθ» θά παιχθῇ ὑπὲρτα από λίγες μέρες στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», κατὰ σκηνοθεσία τοῦ Δημ. Μυράτ.

—'Ο ἴδιος θά παίξῃ καὶ τὸν κύριο ρόλο, μὲ Λαίδη Μάκβεθ τὴν Μελίνα Μερκούρη.

—'Ο ἡ πρώτη γυναίκα —σκηνοθέτης πού ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της στὸ μουσικὸ θέατρο μὲ τὴν ἐπιθεώρηση «Ὁμόνοια πλάζ», δις Μαρινέλλα 'Αραβαντινοῦ, προσελήφθη ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ καλοκαιρινοῦ θεάτρου «Περικὲς» ὡς μόνιμη συνεργάτις.

—Προηγουμένως ἡ Μαρινέλλα 'Αραβαντινοῦ θά φύγῃ γιά τὸ Παρίσι, γιά νά παρακολουθήσῃ ὅλα τὰ μουσικὰ θεάματα καὶ τὴν πρόοδο τῆς σκηνοθετικῆς τέχνης.

—Στὴν πρώτη ἑλληνο - γιουγκοσλαβικὴ ταινία «Δυὸ ρώγες σταφύλι», πού γυρίστηκε στὸ στούντιο τοῦ Ψυχικοῦ, πρωταγωνιστεῖ μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχία, ἡ γνωστὴ ἀπὸ προηγουμένες ἐμφανίσεις της, Λύττα Στεφανίδου.

—'Ο μαθητικὸς δῆμος τοῦ σκηνοθέτου Κ. Τράγκα θά παρουσιάσῃ γιά πρώτη φορά ἐφέτος τὴν τραγωδία τοῦ Εὐριπίδου «Ἑλένη».

—Στὸ κείμενό του, ὁ ἀρχαῖος τραγῳδὸς ἀντίθετα μὲ ὅλες τῆς ἄλλες ἐκδόσεις, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ὡραίος Πάρις δέν ἀπήγαγε τὴν ἄρρα Ἑλένη, ἀλλὰ τὸ... ὁμοίωμά της.

—'Ο ἡ Μελίνα θά ἐμφανισθῇ ὀριστικά τὸ καλοκαίρι στὸ θέατρο «Περικὲς». Στὸ ἴδιο θέατρο θά ἐμφανισθῇ ἐπίσης καὶ ἡ Μάγια Μελάγια.

—Στὸ «Περικὲς» ἐπίσης θά κάμῃ γιά πρώτη φορά τὴν ἐμφάνισί του μὲ ὀρχήστρα ὁ νέος συνθέτης Λυκ. Μαρκέας.

—Μετά τὸν τενέρο Νίκο Κώστα καὶ τὴν χορεύτρια Χ. Καλλιῆ, πού σημειοῦν νουν μεγάλη ἐπιτυχία ἐδῶ καὶ ἀρκετοὺς μήνες στίς ὀπηρες τῆς Γιουγκοσλαβίας, πρόκειται νά μεταβῇ ἐκεῖ πολὺ σύντομα γιά σειρά ἐμφανίσεων καὶ ἡ κορυφαία ὑψίφωνος τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς Ζωή Βλαχοπούλου.

—Οἱ πρωταγωνιστὰί τοῦ «Κεντρικοῦ» πού διαθέτουν ὅπως εἶνε γνωστὸ ὅλοι ἱ διόκτητα αὐτοκίνητα, βρῆκαν τὴ λύσι γιά τὸν παραστάσεων.

—Περιφράσσουν τὴν εἴσοδο τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου, μὲ χονδρὰ ἀλυσίδα πού κλειδώνεται μὲ εἰδικὸ λουκέτο, ὥστε πού κλειδώνεται μὲ εἰδικὸ λουκέτο, ὥστε νά μὴν ὑπάρχῃ περίπτωση νά μπῶν ἄλλὰ αὐτοκίνητα καὶ νά δημιουργηθῇ σύγχυσις.

—Τὰ Καλουτάκια στὴν 'Αμερικὴ κατάρφταν πολὺ γρήγορα νά προσαρμόσθουν στὸ ἀμερικανικὸ πνεῦμα καὶ νά καθιστήσουν ταυτόχρονα τὴν συμπάθειά των 'Αμερικανῶν.

—'Ετσι στὸ τελευταῖο ρεσιτάλ τους, πού ἔδωσαν στὴ Νέα 'Υόρκη, παρουσίασαν τέλεια ἕνα γνήσιον σατυρικὸ νούμερο σὲ ἀγγλικὴ μετάφρασι.

—'Ο ἡ Τούλα Λαμάρ ετοιμάζει καὶ δεῦτερη καλοκαιρινὴ μπουατί σὲ μία ἀπὸ τίς πλησιέστερες ἐξοχὰς τῆς 'Αθήνας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅταν τῆς τὸ πρότειναν ἀρνήθηκε ἡ Σανθίππη: —Σὲ κομμικὰ ταβέρνα; Μὴ χειρότερα! Κρί, τι δουλειά ἔχω ἐγὼ στίς κομμικὲς ταβέρνες;

—'Αλλὰ ἡ εαδέλφη της ἐπέμενε: —'Ελα, καμμένη Σανθίππη! Σάμπως πηγαίνουμε κι' ἐμεῖς τακτικά; 'Απόκρηες εἶναι, ὅμως! Πάμε νά ξεσκάσουμε λιγάκι. Νά τὸ ρίξουμε λιγάκι ὕδωρ.

—'Ο καλὸν ἦταν ὁ ἀντρας τῆς εαδέλφης της. 'Ηταν ἐπίσης μαζί κι' ἕνα ἄλλο ζευγάρι. Κι' ὅλοι μαζί θέλανε νά τὸ ρίξουν ἔξω, νά διασκεδάσουμε λιγάκι.

—'Όλο τὸν χρόνο, εἶπε ὁ ἀντρας τῆς εαδέλφης της Κ. Βρασιδᾶς, δουλεύουμε, σκάσουμε, νευριάζουμε, γκρινιάζουμε. 'Αντε, λοιπόν, νά γλεντήσουμε λιγάκι.

—'Ελα, Σανθίππη Πές καὶ τὸν 'Ιερεμία! —'Απὸ δὴ τὸ σκέφτηκε ἡ Σανθίππη, ἀπὸ κεῖ τὸ σκέφτηκε, στὸ τέλος τῆς καλάρεσε. 'Ετοῖ δέχτηκε τὴν πρόκλησι, κι' ετοιμάστηκε, πῆγε στὸ κομωτήριο, φτιάχτηκε, συγυρίστηκε, εἶδε τὸν αὐτὸ τῆς στὸν καθρέφτη, ἱκανοποιήθηκε καὶ γεμάτῃ καλὰς διαθέσεις, κεφί, γέλια καὶ χάρὰ — πράγματα πού τῆς συνέβαιναν πολὺ σπάνια — συνάντησε τὴν παρέα τῆς καὶ σὲ λίγο βρισκόντουσαν ὅλοι μαζί σὲ μία ταβέρνα κομμικῇ: 'Αλλὰ μόλις προχώρησαν μέσα εἶδαν φοδερὸ συνωστισμό.

—Κανένα τραπεζάκι; ρώτησε ὁ Κ. Βρασιδᾶς τὸν μαῖτρο.

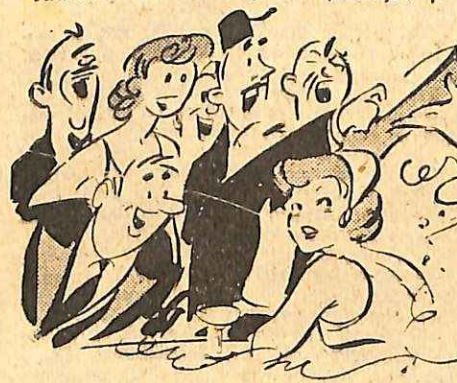
—Δυστυχῶς.

—Δέν ὑπάρκει τίποτα;

—Τίποτα, κύριε.

—Γυρίσε ὁ Κ. Βρασιδᾶς στὴ παρέα του: —Πάμε ἄλλωθ.

Μπήκαν πάλι στὸ ταξί καὶ τράβηξαν γι'

ἀλλοῦ ἐνῷ ἡ Κ. Σανθίππη ἄρχισε κι' ὅλας νά μουρμουρίζη:

—Κι' ὑπὲρτα οὐ λένε δέν ἔχει λεφτὰ ὁ κόσμος! 'Όριστε κατὰστασις. 'Ολόκληρο κέντρον καὶ μὴν ὑπάρχῃ οὔτε ἕνα τραπεζάκι.

—Μά 'Απόκρηες εἶναι!

—Καὶ δέν πᾶ νά εἶναι; Μία φορά τὰ λεφτὰ δέν λείπουν, βλεπω.

Σταματοῦσε σὲ δεύτερη ταβέρνα. Τὰ ἱδία. Τραβᾶνε σὲ τρίτη ταβέρνα, τὰ ἱδία καὶ χειρότερα.

—Μά δέν μοῦ λένε αὐτὴ ἡ δουλειά θά γίνηται ἀπὸψε; γκρινιάζει ἡ Σανθίππη. Τί κακὸ εἶναι τοῦτο; Περιδεῖα θά κάνουμε ἀπὸψε;

Εὐτυχῶς στὴν τέταρτη ταβέρνα κάπως βολεψήκανε τὰ πράγματα. Εἶχε, βέβαια, κι' ἐκεῖ πλῆθος ἀλλὰ ὁ μαῖτρο ἦταν περιποϊτικός, εἰς πλεον δὲ εἶχε τὸ μέγα ταλέντο νά μπορῇ νά καταργῇ τὸν νόμο τοῦ ἀδιαχωρήτου.

—'Όριστε, ὀριστε παρακαλῶ. Περάστε καὶ θά σᾶς οἰκονομῶς κάπου!

Προχωροῦν. Τὸ κέντρο φύκα. Παρέες, φαρισά, κομψεῖ, σερπαντίνες, αὐγά, μάσκες καὶ καθὼς διασχίζουν τὰ γεμάτα τραπεζάκια μουρμουρίζει ἡ Σανθίππη:

—Μά πού θά κάτσουμε; Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

—Θά σᾶς βολέψω, μαντάμ, θά σᾶς βολέψω!

—Μά πού; 'Εδῶ κάθεται ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον.

—'Εννοία σας! 'Εννοία σας!

—'Υπὲρτα ἀπὸ μικρὴ περιπάτησι μέσα στὸ κέντρο, ἐπὶ τέλους, σταμάτῃ ὁ μαῖτρο σ' ἕνα κῆπο σχετικῶς ἐλεύθερο, φωνάζει τὸ γκαρόνι, φέρνει ἕνα τραπεζάκι, τὸ σπινεῖ στὸν κῆπο ἐκεῖνον, φωνάζει καὶ γιά καρέκλες, ἔρχονται καὶ οἱ καρέκλες, σπινεῖται κι' αὐτὲς κι' ὑπὲρτα ὁ μαῖτρο, στρέφεται στὴ παρέα θριαμβευτικά:

—Βουαά!

—'Εδῶ θά κάτσουμε;

—'Εδῶ! Δέν εἶναι καλά;

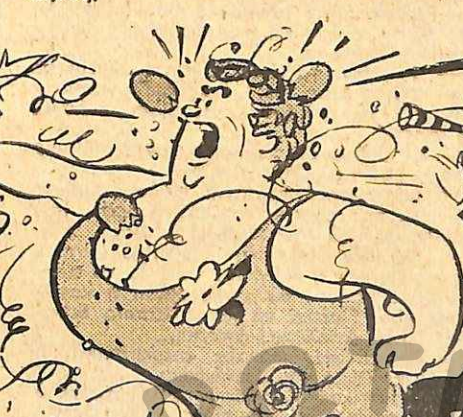
—Γιά σαρόβλεες καλά εἶναι! λέει ἡ Σανθίππη καὶ προσπαθεῖ νά βολεψτῇ.

Τέλος πάντων βολεύονται ὅλοι. Κάθε

'Αποκρηάτικη ἔξοδος

ταὶ ὁ Κ. Βρασιδᾶς, κάθεται ἡ εαδέλφη, κάθεται τὸ ἄλλο ζευγάρι καὶ ἡ Κ. Σανθίππη κάθεται ἐπίσης στριμωγμένη καὶ προσπαθεῖ νά βολέψῃ καὶ τὰ πόδια της πού εἶναι μπλεγμένα ἀπ' ἐνὸς στὰ πόδια τοῦ τραπεζοῦ κι' ἀπ' ἑτέρου στὰ πόδια τῶν ἄλλων. 'Η πλάτη τῆς ἀκουμπᾷ στὴ πλάτη ἑνὸς κοντροῦ κυρίου — πού κρατᾷ μὲ τὴν παρέα του τὸ γειτονικὸ τραπέζι, — καὶ οἱ ἀγκῶνες τῆς ἀκουμποῦν δεξιά κι' ἀριστερά στούς ἄλλους ὁμοτράπεζους.

ἔδωσε τὸ θάρρος νά μοῦ πετάξῃ αὐγὸ; Δέν προφταίνει νά τελειώσῃ τὴν κουδέντα της καὶ σφυραεῖ δεύτερο αὐγὸ:

—Πλάφ!

—'Υπὲρτα τρίτο:

—Πλάφ!

—'Υπὲρτα τέταρτο:

—Πλάφ!

Γυρίζει ἀπὸ δὴ ἡ Σανθίππη, τὴν τρώει ἀπὸ κεῖ. Γυρίζει ἀπὸ κεῖ, τὴν τρώει ἀπὸ δὴ. 'Αγανακτεῖ καὶ τώρα πιά ἀνασπκνεται κυττὰ φουρτουνασμένη γύρω καὶ ὁρῶνται:

—Δέν πᾶτε στὸ διάολο λέω γῶ! 'Εμεῖνα βρῆκατε νά παίζετε; Γελοῖσι! Σαχλάκηδες!

Αὐτὸ ἦταν. 'Αλλο πού δέν ἤθελε κι' ὁ κόσμος. Μόλις εἶδαν μία γυναίκα ὀρθία, νά βρίζῃ, ἀρχίζουν ἀπ' ὅλα τὰ τραπεζάκια νά πετοῦν αὐγὰ, σερπαντίνες, καρτοπόλεμο ἐνῷ ἡ Σανθίππη ἔξαλλη μέσα στὰ κομψεῖ καὶ τῇ αὐγὰ πού σπάδουν στὸ κεφάλι της οὐρλιάζει:

—Ζῶα, ἡλίθιοι, βλάκες, γελοῖσι, δέν πᾶτε στὸ διάολο λέω γῶ!

Φωνάζουν ὅλοι:

—Μπράβοοοο!

—'Λόγο. Λόγοοοο!

—Ζητωσωωω!

—'Οραότερο ἀποκρηάτικο νούμερο δέν εἶχε ἡ βραδυά. 'Αλλος ζύνουμε μὲ μία μάσκα, ἄλλος μὲ μία καραμοῦζα, ἄλλος μὲ μία φουκτὰ κομψεῖ, ἄλλος μὲ αὐγὰ, ἐνῷ ὁλόκληρη ἡ ταβέρνα οὐρλιάζει:

—'Λόγο! Λόγοοοοο!

—Τὸν κακὸ καὶ τὸν ψυχρὸ σας τὸν καιρὸ, σαχλάκηδες, ἔδωσές ἔξαλλη ἡ Σανθίππη.

Κι' ὑπὲρτα γυρίζοντας σὺν εαδέλφω:

—Πάμε νά φύγουμε ἀπὸ δὴ, γιατί θ' ἀνοίξω κανένα κεφάλι καὶ δέν ἐγγυώμαι.

Καὶ φύγανε κακὴν κακῶς! Κι' ὁ μὲν Βρασιδᾶς τὸ φουὰ καὶ δέν κρῶνεται, ἡ δὲ Σανθίππη ἀκόμα ὀρνεταί:

—Πῶς δέν ἐπίσας καμμιά νά τὴν ξεμαλάσω!...

Κατὰ τὰ ἄλλα, δηλαδή, ἡ βραδυά πέρασε... πολὺ ὡραία!

ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Χριστίνα Πετράκη, που ζει με τη μητέρα της φτωχικά και με στερεώσεις ο' ένα υπόγειο, και που ονειρεύεται να πάρει ένα πλοίο αντρα, προσκαλείται από τη Τζούλια Φωτίου, μια πλούσια συμπαθήτρια της ο' ένα αριστοκρατικό παρόν στην Κηφισιά, όπου γνωρίζεται με τον θεμό Καλνή, ένα ευπαθητικό τραπεζιτικό υπάλληλο. Οι δύο νέοι ερωτεύονται και σε μια έκδοσή τους στην Πάρνηθα ο θεμός εξομολογείται στη Χριστίνα ότι είναι φτωχός. Μα και εκείνη του μιλάει για τη φτώχεια της και αποφασίζουν να πάνε στους δικούς τους ότι θα παντρευτούν. Η μητέρα της Χριστίνας όμως πείθει την κόρη της ν' αρνηθεί αυτό το γάμο, για να μη δυστυχισθεί όπως εκείνη. Έτσι η Χριστίνα εξηγεί στον θεμό ότι δεν μπορεί να τον παντρευτεί άμεσα, και του ζητάει να βλέπουνται σαν φίλοι. Εκείνος όμως αρνείται και φεύγει. Η Χριστίνα αποφασίζει να εργασθεί ως δασκτολόγος και προσλαμβάνεται στις «Γενικές Επιχειρήσεις» του Πάνου Χρυσίδα. Φεύγει όμως από την θέση αυτή γιατί ο Χρυσίδα ήθελε ν' αγοράσει την αγάπη της και ξαναρχίζει τις σκέψεις της με τον θεμό. Άλλα και πάλι χωρίστηκαν γιατί η Χριστίνα δεν αποφασίζει να τον παντρευτεί. Την άλλη μέρα τηλεφώνησε του Χρόνη Μεραιού και πήγαν μαζί ο' ένα κέντρο στην Έκκλη. Έπειτα οι σκέψεις τους προχώρησαν και η Χριστίνα, ακολουθώντας το σχέδιό της υποχωρεί στον έρωτά του για να τον αναγκάσει να την παντρευτεί. Η μητέρα της όμως δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν θα επιτρέψει αυτό το γάμο. Η Χριστίνα τότε αγοράζει ένα κουτί άσπρινης και πηγαίνει στο διαμέριό της του Χρόνη.

10^{ον} — Ωραία! ερωτεύθηκε η Χριστίνα. Μπορείς όμως, στην ουσία του πράγματος να κάνεις αλλοιώτικα. Φαντάζομαι πως είσαι ενήλικος και κύριος του εαυτού σου.

Τα γκρίνια του μάτια, στηλώθηκαν αμφίβολα στα δικά της.

— Χριστίνα... πρέπει να κάνεις υπομονή. Αν ήμουν γερός, δεν θ' άκουγα κανένα. Η υγεία μου όμως...

Τον κεραυνόβησε με μια σκληρή, πέτρινη ματιά.

— Η υγεία σου; Χθές ήταν καλύτερη ή υγεία σου;

— Λυπάμαι αφάνταστα για ό,τι έγινε. Ομολόγησε όμως πως έφταιγες κι' εσύ.

Στάθηκε μπροστά του με μάγουλα ολόφλογα, με μάτια πύρινα.

— Αναδρε!... Αναδρε!... ξεφώνισα, Όστε εσύ τα είπες έτσι της μητέρας σου; Όστε εσύ προσπάθησες να τινάξεις την ευθύνη από πάνω σου;

— Μα όμολόγησε πως εσύ τα προκάλεσες όλα, της είπε με το κυνικό του ύφος ο νέος.

— Έσύ είσαι τελείως ανεύθυνος, έ; Τι άντρας!... Άκουσε, Χρόνη...

— Άλλαξε τόνο φωνής, του μίλησε πιο μαλακά, πιο τρυφερά.

— Άκουσε... Όλα αυτά δεν θα είχαν σημασία, αν δεν σ' αγαπούσα... Άλλά σ' αγαπώ! Γι' αυτό δεν μπορώ να υποχωρήσω. Μ' αγαπάς κι' εσύ, το ξέρω...

— Ναι, σ' αγαπώ, της είπε συγκινημένος κι' αυτός.

— Τότε, γιατί να βασανίζωμαστε;... Άν μ' αγαπάς, δεν φοβάμαι τίποτα. Κι' αν ακόμα είσαι άρρωστος, θα σε βοηθήσω να γίνεις καλά...

— Τί θέλεις να κάνω, Χριστίνα;

— Να με παντρευτείς. Σε πέντε μέρες, σε δέκα, να γίνουν οι γάμοι μας. Κι' αν μητέρα σου επιμένει στην άρνησή της, να παντρευτούμε κρυφά. Δεν με νοιάζει...

— Έσκυψε αυτός το κεφάλι.

— Αυτό δεν θα μπορέσει να γίνει.

— Γιατί;

— Έπειδή χωρίς τη συγκατάθεσι των γονέων μου, δεν μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα.

— Είσαι άνανδρος! Άνανδρος! στέναξε αυτή.

— Μα, σκέψου...

— Πες μου την αλήθεια; Έχεις οικονομική εξάρτησι από τους γονείς σου;

— Όχι!... αποκρίθηκε ζωηρά αυτός. Ό πατέρας μου έχει δώσει αρκετή περιουσία άτομική, για να ζήσω έντελώς ανεξάρτητα. Όπως έδωσε και στον Άρη, έτσι και σ' έμένα.

— Είσαι τόσο πλούσιος, όσο κι' ο Άρης; ρώτησε με φωνή κομμένη από τη συγκίνησι η κοπέλλα.

— Ακριδώς το ίδιο. Ό πατέρας έδωσε στον καθένα μας, από ένα ποσό σημαντικό, για να μπορούμε να ζήσουμε καλά και άνετα.

— Κι' ακόμα διατάξεις να παντρευτούμε; φώναξε και πάλι η Χριστίνα.

— Τα μάτια της έλαμπαν. Έβλεπε κιόλας μπροστά της το σπιτικό της όμορφο, πολυτελές σαν το σπίτι της Τζούλιας.

— Μα δεν είναι το οικονομικό ζήτημα που παίζει ρόλο. Φοβάμαι πως, αν αν παντρευτούμε κρυφά, θα χειροτερέψω ή κατάστασί μου. Πρέπει να κάνω κάποια θεραπεία. Είναι απόλυτος άναγκη...

— Θεραπεία! φώναξε σαρκαστικά η Χριστίνα. Τώρα την θυμήθηκες;

— Χριστίνα! Λυπήσου με! Ικέτευσε ο νέος. Πίστεψε, ότι δεν είμαι καλά. Αυτές οι συζητήσεις με κλονίζουν. Απόψε πέρασα μια φρικτή βραδιά, στο όμοιογυμναστήριο. Όσο σε συλλογίζομαι, μ' έπιανε άλλο πένθος. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, εσύ που είσαι γε-

— Άνοιξε την πόρτα βιαστικά και, πριν προφτάσει να την εμποδίσει αυτός, ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, βρέθηκε στην εξώθυρα. Ό Χρόνης στάθηκε στη δική του πόρτα, με ύφος αδέσιο, δυστυχισμένος.

Τότε η Χριστίνα έβαλε άσπραπια το σχέδιό της σ' έφαρμογή. Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε το κουτί με τις άσπρινες και, πριν προφτάσει αυτός να καταλάβει το σκοπό της, με μια άσπραπια κίνησι, άρχισε να καταπίνει τις άσπρινες.

Ήταν τόση η ταραχή του κι' η σαστισμάρα του, που δεν σκέφθηκε να την εμποδίσει, παρά άφου είχε καταπιεί κιόλας καμμία δεκαπενταριά κουφετάκια.

Τότε μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κοντά της, της άρπαξε το κουτί. Αυτή τον κύτταξε θριαμβευτικά.

— Τώρα, μπορείς να χαιρέσαι. Σε λίγο θα πεθάνω, και δεν θάχης πια στην ψυχή σου βάρος, ότι άτίμητα ένα κορίτσι χωρίς λόγο!...

Την τράβηξε μέσα, κι' έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Φαινόταν άλαλος από το φόβο του. Την κύτταξε με μάτια πεταγμένα από τις κόγχες τους.

— Είσαι τρελή; Γιατί τόκανες αυτό;

Τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Νομίζεις πως είμαι χωρίς καρδιά, χωρίς ψυχή, χωρίς όμοιογυμναστήριο; Έπειδή έκανα την τρέλλα να σου όμολογήσω πως σ' αγαπώ, νομίζεις πως έχεις το δικαίωμα να με θεωρήσεις ένα καλύτερο πλάσμα; Τώρα όμως που θα πεθάνω, θα καταλάβεις πως σ' αγαπάω, πόσο δεν μπορούσα ν' άνεχθώ τη ζωή χωρίς σεένα!...

Σταμάτησε. Κρύος ιδρώς στάλαξε στο μέτωπό της. Η ένέργεια της άσπρινης άρχισε κιόλας. Η καρδιά της βούλιαζε από το φόβο. Είχε κάνει αυτή την άπώπεια, σίγουρη μέσα της πως τα δεκαπέντε κουφετάκια θα φέρωναν καμμία έλαφροί άδιαθεσία. Τώρα όμως αντίλαμθανόταν πως

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

ρή, δυνατή, μη με βασανίζεις... Τον κύτταξε σκληρά.

— Κι' εγώ, τί θα γίνω;

— Η μητέρα μου σου πρότεινε...

— Να με πληρώσεις! στέναξε η κοπέλλα.

— Είναι φοβερό αυτό, Χριστίνα. Κι' όμως είναι το μόνο που μπορώ να κάνω.

Τα χείλη της έτρεμαν, καθώς του φώναζε:

— Πολύ καλά!... Τώρα καταλαβαίνω τί τρελή ήμουν. Νόμισα πως έχω να κάνω μ' ένα άντρα με καρδιά, και βλέπω ότι έχω να κάνω μ' ένα άβουλο παιδάριο. Δεν πειράζει. Μία μέρα κι' εσύ κι' η μητέρα σου θα μετανοιώσετε πικρά.

— Τί έννοεις, Χριστίνα; Τί άπειλή είναι αυτή;

— Θα με θυμάσαι και θα κλαίς, φώναξε με ξαφνικά άναφύλητά, η Χριστίνα. Αυτό μονάχα σου λέω...

Σηκώθηκε, προχώρησε στην πόρτα.

— Χριστίνα τί σκέπτεσαι να κάνεις; ρώτησε ο Χρόνης άνασταταμένος.

Τον κύτταξε στα μάτια.

— Τί σε νοιάζει; Πάντως, δεν μπορώ ν' άνεχθώ αυτή τη ντροπή. Δεν μπορώ να ζήσω ντροπισμένη. Αυτό να το θυμάσαι...

— Μα, τί σκέπτεσαι να κάνεις;

— Ποιός ξέρει; Όσοι και να πεθάνω...

— Χριστίνα, φώναξε ο Χρόνης, χλωμός και πεθαμένος, το ύφος σου με φοβίζει. Πες μου, τί σκέπτεσαι να κάνεις;...

— Δεν σ' ενδιαφέρει! Και θα το μάθεις πιο γρήγορα, απ' ό,τι φαντάζεσαι. Τώρα γεια σου, Χρόνη...

Άνοιξε την πόρτα βιαστικά και, πριν προφτάσει να την εμποδίσει αυτός, ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια, βρέθηκε στην εξώθυρα. Ό Χρόνης στάθηκε στη δική του πόρτα, με ύφος αδέσιο, δυστυχισμένος.

Τότε η Χριστίνα έβαλε άσπραπια το σχέδιό της σ' έφαρμογή. Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε το κουτί με τις άσπρινες και, πριν προφτάσει αυτός να καταλάβει το σκοπό της, με μια άσπραπια κίνησι, άρχισε να καταπίνει τις άσπρινες.

Ήταν τόση η ταραχή του κι' η σαστισμάρα του, που δεν σκέφθηκε να την εμποδίσει, παρά άφου είχε καταπιεί κιόλας καμμία δεκαπενταριά κουφετάκια.

Τότε μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κοντά της, της άρπαξε το κουτί. Αυτή τον κύτταξε θριαμβευτικά.

— Τώρα, μπορείς να χαιρέσαι. Σε λίγο θα πεθάνω, και δεν θάχης πια στην ψυχή σου βάρος, ότι άτίμητα ένα κορίτσι χωρίς λόγο!...

Την τράβηξε μέσα, κι' έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Φαινόταν άλαλος από το φόβο του. Την κύτταξε με μάτια πεταγμένα από τις κόγχες τους.

— Είσαι τρελή; Γιατί τόκανες αυτό;

Τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— Νομίζεις πως είμαι χωρίς καρδιά, χωρίς ψυχή, χωρίς όμοιογυμναστήριο; Έπειδή έκανα την τρέλλα να σου όμολογήσω πως σ' αγαπώ, νομίζεις πως έχεις το δικαίωμα να με θεωρήσεις ένα καλύτερο πλάσμα; Τώρα όμως που θα πεθάνω, θα καταλάβεις πως σ' αγαπάω, πόσο δεν μπορούσα ν' άνεχθώ τη ζωή χωρίς σεένα!...

Σταμάτησε. Κρύος ιδρώς στάλαξε στο μέτωπό της. Η ένέργεια της άσπρινης άρχισε κιόλας. Η καρδιά της βούλιαζε από το φόβο. Είχε κάνει αυτή την άπώπεια, σίγουρη μέσα της πως τα δεκαπέντε κουφετάκια θα φέρωναν καμμία έλαφροί άδιαθεσία. Τώρα όμως αντίλαμθανόταν πως

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

— Είσαι τρελή; της φώναξε ο Χρόνης παρορμημένος. Γιατί τόκανες αυτό;

δεν θα περνούσε καλά. Ουμήθηκε πως κάποτε πέθαιναν κιόλας τα κοινά κορίτσια. Πούπαιρναν άσπρινες για ν' αυτοκτονήσουν. Τα μάτια της μεγάλωσαν, στηλώθηκαν άπάνω του με τρόμο.

— Χρόνη! ξεφώνισε. Γιατρό! Πεθαίνω... γιατρό... Δεν θέλω να πεθάνω.

Ο νέος έπιασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια.

— Τί συμφορά είναι αυτή! στέναξε.

Η Χριστίνα κουλουριάστηκε. Κάτι την τραβούσε στο στομάχι, κάτι της έφερνε ρίγος.

— Πεθαίνω! στέναξε πάλι. Χρόνη... Μη μ' άφισης να πεθάνω. Όρκίσου μου πως θα με παντρευτείς.

— Στ' όρκίζομαι, φώναξε αυτός πελιδνός. Προσπάθησε να συνέλθης. Στο όρκίζομαι. Θα γίνης γυναίκα μου!...

Πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του, τον τράβηξε άπάνω της, πιά πολύ από φόβο, παρά από άλλη σκέψι.

— Σ' αγαπώ! του ψιθύρισε. Μη μ' άφισης να πεθάνω!...

— Πρέπει να φέρω γιατρό! φώναξε ο νέος.

— Ναι, τρέχα γρήγορα. Τηλεφώνησε... Ξέρεις κανένα γιατρό εδώ κοντά;

— Ναι, ήσυχασε. Άλλά τί σκάνδαλο! Μη σκέπτεσαι τίποτε άλλο παρά πως να με γλυτώσεις, ψιθύρισε η Χριστίνα.

Τώρα την είχε πιάσει ένας θανάσιμος φόβος. Είχε κάποιο προαίσθημα θανάτου. Πρώτη φορά στη ζωή της που άντίκριζε έτσι το θάνατο. Της φαινόταν τόσο μακριά, τόσο άπείθανα μακριά ως τώρα, που δεν τον συλλογιζόταν ποτέ. Και νά τώρα, άξαφνα, νόμιζε πως η παγωμένη του άνάσα την άγγιζε κιόλας.

— Γιατρό! ξεφώνισε. Γιατρό! Δεν θέλω να πεθάνω.

Ο Χρόνης άρπαξε το τηλέφωνο. Δεν άπαντούσε.

— Λέιπει ίσως ο γιατρός! πρόφερε πελιδνός.

— Άλλον... Γρήγορα... Πεθαίνω... Περιμένε... Μου φαίνεται πως υπάρχει κάποιος γιατρός εδώ μέσα στην πολυκατοικία! Κάνε κουράγιο δυο λεπτά. Θα πάω να ρωτήσω...

Άνοιξε την πόρτα άπότομα, χύθηκε έξω στη σκάλα.

Άνέθηκε άσπραπια τα λίγα σκαλοπάτια, κι' άρχισε ν' ανεβαίνει και τις άλλες σκάλες, χωρίς να χρησιμοποιήσει το άσσανσέρ, έπειδή είχε πιά πολλή έμπιστοσύνη στα πόδια του.

Η πόρτα ήταν άνοιχτή. Άκουγε η Χριστίνα το βήμα του, παρακολουθούσε τις κινήσεις του, νοερά. Και μέσα στη θανάσιμη άγωνία της, το μυαλό της δούλευε.

«Άν γλυτώσω, θα με παντρευτεί. Θα με παντρευτεί... Άν όμως δεν γλυτώσω... Πάγωνε ολόκληρη και τα δόντια της χτυπούσαν. Έκανε δυο βήματα για να βεβαιωθεί πως ζούσε ακόμα, πως είχε τις αισθήσεις της.

Μετά έλάχιστα λεπτά της ώρας, ο Χρόνης ώρμησε πάλι στο δωμάτιο, μ' ένα γιατρό.

— Δεκαπέντε άσπρινες; είπε ο γιατρός, χαμογελώντας της πατρικά και ερωτικά. Άχ, μικρούλα μου!...

— Άχ, μικρούλα μου!...

— Θα πεθάνω, γιατρέ; ρώτησε με τρόμο η κοπέλλα.

Της έπιασε το σφυγμό. Το πρόσωπό του κατσούφιασε. Γύρισε στο Χρόνη, και πρόφερε σιγανά. (Πάντως η Χριστίνα άκουσε τα λόγια του).

— Κίνδυνος! Σταθμός Πρώτων Βοηθειών, άμέσως!...

— Κινδυνεύει; ρώτησε ο Χρόνης, και τα μάτια του γούρλωσαν περισσότερο από την άγωνία.

— Πάρτε άμέσως το τηλέφωνο! πρόσταξε ο γιατρός.

Και πρόσθεσε σιγανά:

— Σας έπαναλαμβάνω: Κίνδυνος θανάτου...

Ο Χρόνης έπιασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια.

— Άφιστε τις άπελπισίες, έκανε ο γιατρός άπότομα. Τηλεφώνηστε. Αυτό είναι το πρώτο!...

Ο Χρόνης προχώρησε προς το τηλέφωνο, βαστώντας το κεφάλι του με τα δύο

του χέρια. Άρπαξε το τηλέφωνο. Μ' όλη της την άγωνία, η Χριστίνα, τον κύτταζε τρομαγμένη. Οι κινήσεις του είχαν μία άσταθεία που την τρομάζε.

— Γρήγορα! είπε ο γιατρός.

Ο Χρόνης άρχισε να παίρνει τους άριθμούς. Το χέρι του έτρεμε πολύ. Τόσο, που ο γιατρός τον κύτταξε παρανευμένος.

— Μα τί πάθατε σεις τώρα; Γιατί δείχνετε τόση ταραχή;

Ο Χρόνης δεν άποκρίθηκε. Πήρε τον άριθμό. Όταν όμως έπρεπε να μιλήσει, έδωσε το άκουστικό στο γιατρό, με μία κίνηση γεμάτη εξάντλησι.

Ο γιατρός ζήτησε φορέο με φωνή άυταρχική. Έπειτα γύρισε και κύτταξε το Χρόνη.

— Κύριε Μεραιέ! Τί έχετε;

Ο Χρόνης είχε γαντζωθεί σε μία καρέκλα και κύτταζε μπροστά του με μάτια άπλανη.

Ο θάνατος του Χρόνη Μεραιού

Ο γιατρός προχώρησε προς αυτόν, χωρίς ν' άφισι από τη ματιά του και την κοπέλλα. Η φωνή του άκούστηκε άνήσυχη.

— Κύριε Μεραιέ, δεν άίσθανόσαστε καλά;

Ο Χρόνης έφερε και τα δύο του χέρια στο κεφάλι του. Το πρόσωπό του είχε μία σύσπασι πόνου.

— Το κεφάλι μου! στέναξε. Το κεφάλι μου...

— Τί έχει το κεφάλι σας;

— Πονάω... Ένας πόνος, άόφρητος... άόφρητος!...

Η άνάσα του κοβόταν. Το πρόσωπό του πήρε μία νεκρική χλωμάδα, ενώ ο ιδρώτας άστραφε στο μέτωπό του.

Ο γιατρός τον βοήθησε να σταθεί.

μάτησε μπροστά της και τα μάτια της έγιναν πελώρια. Η φωνή της ακούστηκε, γεμάτη μίσος:

— Φόνισσα! Μου τόν σκότωσες! Φόνισσα!...

Ο άντρας της κι' ο γιος της έκαναν να την τραβήξουν. Αυτή όμως στάθηκε με το πρόσωπο συσπασμένο από την αγωνία, με τα χείλη πελιδνά.

— Παληκοκόριτσο!... τσίριξε πάλι. Έσύ γλύτωσες, κι' αυτός πέθανε!...

Ο γιος της κι' ο άντρας της την τραβήξαν. Η Άννα τράβηξε την κόρη της μέσα.

— Γιατί στάθηκες μπροστά της; τη μάλωσες. Δεν ξέρεις; Είναι τόσο δυστυχισμένη, που λέει ό,τι θέλει.

Η Χριστίνα σωριάστηκε στο κρεβάτι. Λυγμοί αντάραξαν το κορμί της.

— Λέει την αλήθεια! Έγώ τόν σκότωσα! στέναξε.

Σε λίγο μπήκε ο γιατρός να την ιδεί για τελευταία φορά, για να της δώσει την άδεια να φύγει. Η Χριστίνα στήλωσε τα μάτια της ικετευτικά απάνω του.

— Πέστε μου την αλήθεια! παρακάλεσε.

— Τόν έφεραν σχεδόν πεθαμένο, είπε ο γιατρός. Δεν υπήρχε καμμία ελπίδα σωτηρίας.

— Συμφόρησι; ρώτησε η Άννα.

— Ναί... Έγκεφαλίκη συμφόρησι...

— Πάμε να φύγουμε! είπε η Άννα με χείλη σφιχτά.

«Έγώ τόν σκότωσα!...»

Δυό μερόνυχτα παραληρούσε η Χριστίνα. Δυό μερόνυχτα τρώμαζε τη μητέρα της με τις φωνές της κι' όταν κοιμόταν και στα ζύπνια της.

— Έγώ τόν σκότωσα! Έγώ!

Η Άννα, σκοτεινή, προσπαθούσε να την κάνει να ηρεμήσει. Μόλις την τρίτη μέρα, φάνηκε να συνέρχεται κάπως η κοπέλλα.

— Πρόσεξε! της είπε τότε η μητέρα της. Μη λές αυτές τις κουταμάρες πώς έσύ τόν σκότωσες, έπειδή στο τέλος θα βρης κανένα μπελά. Πρόσεξε!

— Πιστεύεις πώς εγώ τόν σκότωσα; ρώτησε η Χριστίνα με αγωνία.

— Κουταμάρες! Άφου πέθανε από έγκεφαλίκη συμφόρησι...

— Μά, πώς τού ήρθε;

— Ο Θεός τ'όξε... Άκουσε όμως τώρα. Πρέπει να βρούμε κάποια ιστορία για τόν κόσμο. Δεν πρέπει να μείνης έτσι έκτεθειμένη...

Άρχισαν να βασανίζουν το μυαλό τους για να βρουν τι θάλεγαν, αν κανείς βρισκόταν να τους ρωτήσει.

— Ίσως η κυρία Μεραίου διαδύωθ' ό,τι θέλει, έλεγε η Άννα. Πρέπει νάμαστε προτεινομασμένες.

Έπιασε ένα παραμύθι κι' η Χριστίνα τ'όδεχθηκε με άπαθεια. Ένώ τάλεγαν αυτά, χτύπησε το κουδούνι τους.

Η Άννα κύτταξε από τ'ό παράθυρο. Πρώτα τ'ό πόδια, όπως πάντα.

— Κάποιος κύριος!

Πήγε η Χριστίνα ν' ανοίξει, κι' εκεί έμεινε απολιθωμένη. Μπροστά της στεκόταν ο Άρης Μεραϊός.

Ο Άρης Μεραϊός

Κατέβηκε σοβαρός, αλύγιστος, τ'α σκαλοπάτια, κι' έριξε γύρω του μιά ματιά παραξενεμένη. Έπειτα χαιρέτησε ακατάδεχτα με τ'ό κεφάλι και κάθισε χωρίς να τ'ό τ'ό προτείνουν. Οί δυό γυναίκες τόν κύτταζαν αποστομωμένες:

— Με συγχωρήτε, πρόφερε ο νέος παγερά. Ίσως να σ'ας ενοχλώ. Αλλά δεν μού ήταν δυνατόν να μη κάνω αυτό τ'ό διάδημα.

Έπρεπε να σου μιλήσω, Χριστίνα.

Στήλωσε τα μάτια του, κρύα, στην κοπέλλα.

— Τι θέλετε από τήν κόρη μου; ρώτησε παραγμένη η μητέρα.

— Θέλω να μού διηγηθ'ό με όλες τις λεπτομέρειες τ'ό συνέδη, είπε ο Άρης. Με όλες τις λεπτομέρειες...

— Θ'α κάνετε δηλαδή ανάκρισι; φώναξε θυμωμένη η Άννα.

Τ'ό ύφος τού νέου έγινε πιο μαλακό.

— Όχι. Κάθε άλλο. Έρχομαι μονάχα σ'αν αδελφός. Σ'αν αδελφός που πόνεσε πολύ... Και θαθελα να μάθω για τ'ό δύστυχο τ'ό Χρόνη...

— Τι σ'ας είπε ο γιατρός; ρώτησε η Άννα.

— Δεν σ'ας ενδιαφέρει αυτό, κυρία μου, αποκρίθηκε ο νέος ανυπόμονα.

Έπειτα γύρισε στην κοπέλλα.

— Χριστίνα, πές μου έσύ, σ'ε πάρα-καλά, πές μου όλη τήν αλήθεια, σ'αν να μιλούσες σ'ε πνευματικό.

— Και με ποίό δικαίωμα με ρωτάς; ρώτησε πεισιμωμένη η κοπέλλα.

Τήν κύτταξε σ'τα μάτια. Η φωνή του ακούστηκε πονεμένη:

— Τ'ό Χρόνη τόν λατρεύαμε όλοι στο σπίτι.

— Ήταν καλός, αλλά αδικημένος από τή μοίρα. Σου είπε η μητέρα πώς άρπαξε μιά κακή άρρώστεια σ'τα πρώτα του νειάτα. Ήταν τόσο άγνό παιδί, τόσο δι-

ψασμένο για ζωή. Τόν παράσυραν. Κι' η πρώτη του περιπέτεια τ'ό κόστισε αυτή τήν άρρώστεια. Από τότε έζησε πληγωμένος.

Ο Θεός τόν είχε προικίσει με ένα ταλέντο έξαιρετικό. Ύπερερος για τήν τέχνη. Αλλά μαζί μ'αυτό, υπέφερε για τήν γυναίκες.

Είχε πάθος με τόν έρωτα. Τόν έρωτα για τόν έρωτα...

— Και βρέθηκε θυμά η κόρη μου, είπε η Άννα πικρά.

— Πές μου τήν αλήθεια! παρακάλεσε ο Άρης πάλι. Χριστίνα, σ'ε ικετεύω, πές μου ελεύθερα όλη τήν αλήθεια.

— Ήταν τ'ό ύφος τού πού τήν έπεισε; Χωρίς ντροπή, χωρίς να τ'ό κρύψη τίποτε, τού τ'α όμολόγησε όλα. Μόνον πού, φυσικά, έπέμεινε σ'το παραμύθι πώς τού τηλεφώνησε έπειδή τόν είχε έρωτευθ'ό.

Ο Άρης τήν άκούγε κατάπληκτος.

— Είναι αλήθεια έτσι; τ'ό ρώτησε μόλις τέλειωσε τή διήγησί της.

— Σ'το όρκίζομαι!

Τ'α μάτια του στηλώθηκαν απάνω της, θυμωμένα.

— Είσαι, λοιπόν, σ'α αλήθεια, φόνισσα, όπως σ'ε λέει η μητέρα μου! Έσύ έπαιξες ένα κωμικοτραγικό παιχνίδι. Κι' αυτός ο άμοιρος, ο όνειροπαρμένος, πιστέψε πώς θα πέθαινες και πέθανε αυτός...

Είσαι φοβερή γυναίκα!

Η Άννα πετάχτηκε.

— Κι' αν πέθαινε η κόρη μου, τότε τι θάλεγες έσύ, πούρχεσαι να φιλοσοφήσεις;

— Ήταν βέβαιο πώς δεν θα πέθαινε με λίγα χαπάκια ασπιρίνης! Αν δεν είχε έλαττωματικό μυαλό ο Χρόνης, θα τ'ό καταλάβαινε. Αλλά έτσι ήταν από μικρός, εύπιστος, αγαθός. Πιστέψε πώς κατέστρεψε μιά άγνη κοπέλλα, κι' έβαλε σ'το μυαλό του να πέθαιμ μόλις τού έναντιώθηκε η μητέρα μας.

— Ίσως να ήταν τίμιος αυτός, είπε η Άννα, με χείλη τρεμουλιαστά. Πάντως, τ'ό κακό τ'ό έκανε. Τώρα, τί θα γίνη η κόρη μου; Όλα τ'α συλλογίζοσαστε. Αυτό δεν φαίνεται κανένας σ'ας να τ'ό συλλογίζεσαι!

Ο Άρης έριξε μιά παράξενη ματιά στην κοπέλλα. Τ'ε έδωσε τήν έντυπωσι πώς τήν κύτταζε άσφανα, σ'αν να τήν έδλεπε πρώτη φορά.

— Πές μου, τ'ό ρώτησε σιγανά. Είναι αλήθεια;... Γιατί κι' αυτό δεν τ'ό πιστεύω.

— Ο Χρόνης είχε πολλές περιπέτειες. Αλλά πάντα πλατωνικές, αυτό μπορώ να σ'ε διαβεβαιώσω. Είναι αλήθεια;...

— Τ'ό ρωτάς; τσίριξε η μητέρα. Ποιά κοπέλλα θα όμολογούσε ένα τέτοιο πράγμα ψέμματα; Ποιά θα ήταν τόσο διαβωμένη, ώστε να παραδέχεται σ'τα ψέμματα τή ντροπή της;

Πάλι στηλώθηκαν τα μάτια τού Άρη απάνω σ'τη Χριστίνα διαπεραστικά. Τόσο, πού η κοπέλλα είχε τήν έντυπωσι πώς έφταναν ως τ'α βάθη τ'ε ψυχής της.

Κατέβασε τα μάτια της, κόκκινη σ'αν παπαρούνα.

— Αν είναι έτσι, είπε ο Άρης, τότε, να ιδούμε τι θα γίνη. Μου φαίνεται πώς τ'ό σωστό και τ'ό δικαίο σ'α τήν περίπτωσι είναι να δεχθ'ό κάποια άποζημίωσι, κάποια ψυχική όδυν...

Η Χριστίνα δεν μιλούσε. Με μάτια στηλωμένα μακριά, άκουγε σ'αν να τήν άφορούσαν αυτά τ'α λόγια πού μεγάλωναν τή ντροπή της.

Ο Άρης σηκώθηκε.

— Άκου, τ'ε είπε. Οί γονείς μου είναι πολύ δυστυχισμένοι και δεν θα ήθελα να τούς σκαλίσουμε ξανά τήν πληγή τους με τέτοιες συζητήσεις. Αν θέλεις έσύ, έλα σ'το γραφείο μου αύριο κατά τις δέκα να όουμε τι μπορέι να γίνη.

— Δεν σου λέω νάρθης σ'πίτι, έπειδή δεν θα ήθελα να λάβη γνώσι κι' η Τζούλια απ'όλα αυτά. Βέβαια τις γενικές γραμμές τις ξέρει, αλλά τις λεπτομέρειες, καλύτερα να μη τις μάθ'ό ποτέ.

Η Άννα μπήκε σ'τη μέση, κάτι έτοιμάστηκε να π'ό. Η Χριστίνα τήν πρόλαβε.

— Άσε, μαμά! Δεν χρειάζεται απάντησι ο κύριος Μεραϊός.

Κι' έκανε ένα ανεπαίσθητο νόημα σ'τη μητέρα της να σωπάσει.

Κατάλαβε αυτή και σταμάτησε. Απάνω σ'αυτό έφυγε ο Άρης.

— Τι σκέπτεσαι να κάνης; ρώτησε αμέσως η Άννα.

Η Χριστίνα τήν κύτταξε με μάτια παράξενα.

— Θ'α πάω! αποκρίθηκε.

— Ναί, έκανε παραξενεμένη η κυρία Πετρούκη. Έχεις τήν ιδέα να πάρης άποζημίωσι;

Ο τόνος τ'ε φωνής της ήταν αμείβωλος.

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε η Χριστίνα. Όπωςδήποτε θέλω να πάω. Έχω τουλάχιστον τήν περιέργεια να πάω.

— Κάνε όπως ξέρεις, αναστέναξε η μάνα. Έτσι ανάποδα πού ήρθαν τα πράγματα, δεν ξέρω τι μπορέι πια να μάς σώσει.

Κεραινοεόβλος έρω

Με ποίό σκοπό πήγε η Χριστίνα σ'το γραφείο τού Άρη Μεραϊού; αυτή η ιδέα δεν θα μπορούσε να π'ό. Τ'ε χαμογελούσε η ιδέα να πάρη μιά άποζημίωσι; Όχι και τόσο. Αγαπούσε τ'ό χρήμα, τ'ό λάτρευε αλλά όχι τ'α λίγα λεφτά. Τ'ό όνειρό της ήταν τ'α αληθινά πλούτη, γι'αυτό μέσα της μάλλον περιφρονούσε τήν ιδέα να τ'ε βουλώσουν τ'ό στόμα με μερικά ψιχία.

Απορούσε κι' η ίδια πώς δεν ένοιωθε άπελπισία με τήν κατάστασι της.

— Άλλη κοπέλλα σ'τη θέσι μου θα σκοτανόταν! συλλογιότηκε. Τι μούμεινε; Τίποτα. Είμαι μιά ντροπιασμένη κι' έχασα και τ'ό μόνον άντρα πού μ'αγαπήσε αγνά κι' ιδανικά...

Στ'ήν ανάμνησι τού Όμηρου σφιγγόταν η καρδιά της με μιά όδυνηρή σύσπασι.

— Τώρα πια τόν έχασα όριστικά. Και νάμπετα σ'τα πόδια του δεν θα καταδεχόταν να γυρίση να με κυτάξει. Σωστά και δίκαια!

— Αλλά ποτέ, κι' αν πρόκειται να πέθάνω, δεν θα είχα τ'ό θάρρος να πάω να πέσω σ'τα πόδια του. Όχι, θα προτιμούσα να πέθάνω...

Γιατί λοιπόν ξεκίνησε να πάη σ'το γραφείο τού Άρη;

— Από περιέργεια! έλεγε σ'τόν έαυτό της.

Κι' ίσως αυτή να ήταν η μόνη αληθινή απάντησι.

Τ'ό γραφείο τού Άρη Μεραϊού, σ'το ύπουργείο ήταν πολυτελέστατο.

Μόλις τήν αντίκρισε αυτός, πετάχτηκε και τήν πήρε παράμερα σ'ένα διάδρομο, για να συζητήσουν ήσυχα.

— Χριστίνα, τ'ε είπε πολύ μαλακά, πολύ ευγενικά. Τόν αδελφό μου τόν αγαπούσα τρυφερά, αλλά τώρα πού σ'ε γνώρισα από κοντά κι' έσένα, καταλαβαίνω πώς έφταιξε πολύ άπέναντί σου ο δύστυχος ο Χρόνης. Γι'αυτό αισθάνομαι τήν υποχρέωσι να έπανορθώσω εγώ...

— Με ποίον τρόπο; τόν ρώτησε δύσθυμα.

— Θ'α τόν βρούμε τόν τρόπο. Έδώ είναι πολύ δύσκολο να συζητήσουμε. Θάθελες να συνηθούμε κάπου τ'ό άπόγεμα, να τ'α πούμε με τήν ήσυχία μας;...

Η πρότασι του τήν παραξένεψε.

— Πού δηλαδή;...

— Κάπου, όπου να μη μάς βλέπουν άδιάκριτα μάτια και σκαρώσουν κανένα μυθιστόρημα. Ας υποθέσουμε, σ'το γραφείο τού πατέρα μου, θέλεις; Εκεί είναι πολύ ήσυχα, δεν θα μάς ενοχλήση κανείς.

— Κι' ο πατέρας σου;

— Ο πατέρας εργάζεται μόνον τ'ό πρωί.

— Καλά, παραδέχθηκε η κοπέλλα.

Τ'ό άπόγεμα, όταν μπήκε σ'το άριστοκρατικό γραφείο τού Μεραϊού, αισθάνθηκε να νικάη μέσα της η περιέργεια, όλα τ'α άλλα συναισθήματα. Ο Άρης τήν υποδέχθηκε μ'ένα ευγενικό χαμόγελο, και με τή διαπεραστική του ματιά, πού τήν παραξένευε.

Τ'ε πρόσφερε τσιγάρο.

— Δεν καπνίζω! τού είπε άπότομα.

— Δεν είσαι μοντέρνα;

— Όχι. Οί φτωχές κοπέλλες σ'αν κι' έμένα, δεν έχουν δικαίωμα να είναι μοντέρνες.

— Ας μιλήσουμε, λοιπόν, για σένα. Πώς βλέπεις τ'ό μέλλον σου;...

— Σκοτεινό. Θάθελα να εργαστώ. Αυτό είναι τ'ό κυριότερο για μένα...

— Τί δουλεύει;

— Όποιοδήποτε δουλειά. Φθάνει να υπορ'ό να ζήσω.

— Κι' αν σου προσφέρω εγώ τ'α μέσα να ζήσης; τ'ό ρώτησε με τ'ό πιο παράξενο ύφος τού κόσμου.

— Πώς; Με ποίον τρόπο;

— Χωρίς δουλειά;...

Γίνεται; Πώς είναι δυνατόν;...

— Άκούμπησε τ'ό χέρι του σ'το μπράτσο της, τ'ε τ'όσφιξε.

— Χριστίνα... Είναι τρέλλα αυτό πού θα σου π'ό... Αλλά, υποφέρω π'ό πολύ για σένα παρά για τόν αδελφό μου. Πιστέψέ με, αν θέλεις...

Τ'ό αίμα ανέβηκε σ'το κεφάλι της.

— Είσαι ευγενικός έσύ...

— Όχι... Δεν είναι αυτό. Θ'α σου όμολογήσω όλη τήν αλήθεια. Χθες ήρθα σ'το σπίτι σου με τήν καρδιά πλημμυρισμένη μίσος για σένα. Ήμουν άποφασισμένος να σου μιλήσω σκληρά, να σ'ε ξευτελώσω. Ίσως-ίσως και να σ'ε χτυπήσω!...

Ναί, αισθανόμουν πώς θα μούκανε καλό, αν μπορούσα να σ'ε κάνω να πονέσης.

— Και γιατί δεν τ'όκανες;

— Έπειδή δεν μπορούσα. Μόλις σου μιλήσα, μόλις σε είδα, κατάλαβα πώς δεν ήταν δυνατόν να τ'ό κάνω αυτό...

— Ευχαριστώ για τόν όικτο σου, τού είπε ψυχρά.

— Ό... όχι... δεν είναι όικτος...

— Τότε ευχαριστώ για τή δικαιοσύνη σου...

— Όυτε δικαιοσύνη είναι αυτό πού άνέτρεψε τ'α σχέδιά μου...

— Τότε τί είναι; τόν ρώτησε και τόν κύτταξε τολμηρά σ'τα μάτια.

Δεν τ'ε αποκρίθηκε. Με μιά κίνησι άργή, σ'αν να πάλευε με τόν έαυτό του, γύρισε τ'ό πρόσωπό του σ'το δικό της. Έκείνη σ'την άρχή δεν κατάλαβε τί άκριδώς είχε σκοπό να κάνει. Όταν όμως τ'α χείλη του έφτασαν πολύ κοντά σ'τα δικά της, δεν τ'ε έμεινε άμφιβολία. Τότε πετάχτηκε σ'αν να τ'α δάγκασε φίδι.

— Άφ'σε με! Για ποιά με πέρασες; Είσαι τ'ερας κι' έσύ... Είσαστε όλοι σ'ας τέρατα!...

Λυγμοί τ'ε συγκλόνισαν. Δεν έπαιξε θέατρο εκείνη τή στιγμή. Πραγματικά, αισθάνθηκε τ'όσον ξευτελισμό, πού ξέσπασε σ'αναφυλλήτα.

Ο Άρης τήν κύτταξε πολύ χλωμός, με τ'ό πρόσωπο άναστατωμένο. Μ'τα κάμψωσι ώρα, άκούστηκε η φωνή του, βασανισμένη:

— Μπορεί να είμαι τρελλός... Κι' όμως, Χριστίνα... από χθές, είμαι τρελλός για σένα Σ'αγαπώ!...

— Ξεδιάντροπε! τού φώναξε. Άνοιξέ μου τή πόρτα να φύγω...

— Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται να μεταχειριστώ βία...

— Νομίζεις, λοιπόν, πώς, έπειδή έκανα ένα λάθος, είναι δυνατόν να γίνω τ'ό δρόμου; Πιστεύεις... μπορέσεις να πιστέψεις... πώς θα πουλιόμουν σ'εσένα, άφου με κατάρτησε ο αδελφός σου;...

— Δεν πιστεύεις σ'τόν κεραινοεόβλο έρωτα; Σ'τ'α αλήθεια, δεν πιστεύεις, πώς είναι δυνατόν να σ'αγαπάει έτσι ξαφνικά;

— Όχι! Πιστεύω πώς είσαι τρελλός κι' έσύ σ'αν τόν αδελφό σου!...

— Ίσως. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, πώς σου λέω ψέμματα...

— Κι' αν ακόμα λές αλήθεια, φρίττω με τήν ιδέα... Θέλεις να με κυλήσης σ'το βούρκο κι' έπειτα να μού προσφέρης κι' άλλη άποζημίωσι.

Τήν κύτταξε με μάτια πελώρια, δυστυχισμένους, άδουλούς, και τ'ό πρόσωπό του τ'ε θυμίζει τώρα τ'ό δυστυχισμένο πρόσωπο τού Χρόνη.

— Πές μου τί θέλεις για να πιστέψης πώς σου λέω αλήθεια;

Τούρριξε μιά ματιά περιφρονητική.

— Δεν μ'α ενδιαφέρει. Αν μ'αγάπησες έτσι ξαφνικά, σημαίνει πώς είσαι τρελλός. Και, σ'αν τρελλός πού είσαι, ξεχάσες ότι είσαι παντρεμένος. Πιστέψης πώς, έροντας εγώ πώς είσαι παντρεμένος, θα σου πουλώσα τόν έρωτά μου. Με πέρασες για καμμία από τις γυναίκες πού πουλιούνται κι' αγοράζονται...

— Χριστίνα...

— Σώπα! Δεν θέλω να σ'ε ξαναδώ σ'τα μάτια μου! Δεν ξέρω τί θα κάνω. Προτιμώ όμως να πέθάνω, παρά να σ'ε ξαναδώ...

Τήν κύτταξε με ένα ύφος παράξενα συλλογισμένο.

— Κι' αν ακόμα σου προτείνω να γίνης γυναίκα μου; τ'ό ρώτησε επί τέλους σιγανά, ψιθυριστά.

Τόν κύτταξε σ'αν ένα τρελλό.

— Δεν είσαι καλά; τόν ρώτησε. Πιστεύεις σ'αυτά πού λές;...

— Είμαι άπόλυτα καλά, και σ'ε ρωτώ: "Αν σου προτείνω να γίνης γυναίκα μου, τί έχεις να π'ε;

— Ότι είσαι ή τρελλός, ή άσυνειδητος! Τη γυναίκα σου τήν ξεγράφεις;

— Τη θυμάμαι πολύ καλά. Ξέρω, ότι είμαι δεμένος. Αλλά υπάρχει και τ'ό διαζύγιο.

— Η Τζούλια δεν είναι η γυναίκα πού μπορεί να με κάνει ευτυχισμένο. Θ'α τ'ε χωρίσω και θα σ'ε παντρευτώ έσένα!

Τ'α μάτια της κόντευαν να πεταχτούνε από τις κόγχες τους. Η ανάσα της κόπηκε. Τ'α λόγια αυτά δεν περίμενε να τ'α άκούση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ ΣΤΟ ΜΑΪΑΜΙ

Κατά τήν όλιγοήμερη παραμονή τους σ'το Μάϊαμι ο Σάκης τ'ε Περούας και η Βασι- λισσα Σοράγια επιδόθηκαν σ'ε άγαντημένο τους σπόδο, τ'ό θαλάσσιο σκι, όπο τήν επί- λεψαν. Ένας Αμερικανός άδ'όσους Σ'τη φωτογραφία μας, οί δυό όμηλοι φίλαθλοι βυ- θίζονται άδελά τους σ'το νερό, ύστερα από μιά κακή εκκίνισι, πού τους έκανε να χά- σουν τήν ισσορροπία τους.

ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΠΑΠΙΓΙΟΝ

Όπως οί περισσότεροι άνδρες, έτσι και ο γιατρός Μίρκο Σκόφικ, ο σύζυγος της Τζι- νας Λολομπριγίνα, δεν τ'α καταφέρνει σ'το δέσιμο τού παπινιόν, πού όπαιτεί τ'ό κομψό σμύκνι του. Η Τζίνα πιστέψε για μιά στιγμή πώς θα τ'α κατάφερνε καλύτερα από τόν άνδρα της και ανέλαβε ή ίδια τ'ό δέσιμο. Όπως δείχνει όμως ή δεύτερη φωτογραφία (δεξιά) ούτε αυτή κατόρθωσε να τ'ό βάλ'ό με έπιτυχία και σ'το τέλος έγκατέλειψε κάθε προσπάθειά της, επιτρέποντας έτσι σ'τόν άνδρα της να πάρη ένα θριαμβευτικό ύφος!...

—Τηλεφώνημα στο γραφείο, τε-
λευταία Κυριακή της Αποκριάς;
—Ναι, γιατί η δουλειά πρέπει
να κλείσει πρωί-πρωί. Έσύ πα-
ράγγειλε κάτι, κι' έφτασε.
—Εμπρός μερικά ζευγάρια για
να περάσει μέσ' από την πίστα.
—Το παλτό μου, είπτε στη γκαρ-
νταρίστρα.
—Ο υπάλληλος άρχισε να ψάχνει
μέσα στον όγκο των παλτών.
—Αντε γρήγορα, παιδί μου.
—Σεγά κύριε. Είναι πολύ κά-
τω... Δεν πειράζει, δώσε μου ένα
άλλο... Θά ξανάβρω σε λίγο.
—Ο υπάλληλος τούρριξε ένα υ-
ποποτο βλέμμα.
—Πώς θά σάς δώσω ξένο παλτό;
—Μη μου βίνης κανένα!
—Αφού θά ξαναγύριζε, γιατί να
βάλει παλτό; Ξεχύθηκε στο δρόμο,
είσεβάλε σ' ένα ταξί. Έντεκα και
είκοσι έμπαινε στο πρώτο κέντρο.
—Πού ήσουν; ρώτησε θυμω-
μένη η Μίνα.
—Έδώ, χρυσό μου. Έμπλεξα
στον κόσμο και δεν μπορούσα να
περάσω.
—Με συγχωρείς, αλλά δεν εί-
ναι διαγωγή αυτή.
—Μη θυμώνεις, Μίνα. Έδω ήρ-
θαμε να διασκεδάσουμε.
Τη ζώνη αυτή στοιχημάτια πα-
ρακολουθούσε από το διπλανό
τροπέζι ένας νεαρός, με μαύρο
μουστακάκι, που χαμογελούσε κά-
πως ειρωνικά. Κι' όταν ο Πίπης
πρότεινε στη Μίνα να χορέψουν, ο
νεαρός τράβηξε επιδεικτικά την
καρέκλα του για να της κάνει τό-
πο να περάσει.
Χάσανε δυο σάμπες κι' ένα
μάμπο συνέχισε. Ξαναγύρισαν στο
τροπέζι τους. Ο νεαρός τράβηξε
πάλι την καρέκλα, η Μίνα τον εύ-
χαρίστησε μ' ένα χαμόγελο. Ο
Πίπης κύτταζε κρυφά το ρολόι του.
Δώδεκα και πέντε. Και η Σάφη
θάνε ελο αγωνία...
Πάω να φέρω σερπαντίνες!
είπε ο Πίπης και σηκώθηκε.
—Ένα ταξί και γραμμή στο άλλο
κέντρο. Η Σάφη ήταν έξω φρε-
νών.
—Μιά ώρα τηλεφώνημα; του εί-
πε επιτιμητικά.
—Προίμια σειρά, Σάφη μου.
—Ήταν άλλοι έξι ή τηλεφώνησαν-
νε. Πώς διασκεδάσεις;
—Περιφάνει! είπτε περιπατητικά.
Το κέφι πού κάνω δεν λέγεται.
—Έλα, να χορέψουμε...
Δυο χοροί, λίγο κρασί, μερι-
κές κουδέντες και το ρολόι. Πάω!
πάλι Μία ποσά πέντε! Τώρα πώς
φεύγουν; Η σωτηρία ήρθε σαν
παρυνγελία. Ο κομφορτασιέ;
—Κυρίες και κύριοι, έχουμε την
τιμή να σας παρουσιάσουμε το πρό-
γραμμά μας!
Σ δύνουν τα φώτα, ανάβουν οι
προβολείς. Πολλοί από την πελατία
του χορού αλλάζουν θέσεις, μα-
ζεύονται γύρω από την πίστα για
να ιδούν καλύτερα τα νούμερα.
—Πάμε κι' εμείς κοντά Σάφη.
Χώνονται μέσα στον κύκλο, που
συναρτίζεται. Και καθώς η Σάφη
έχει την προσοχή της στα νούμερα
ο Πίπης γλιστράει και βολισκεύει
στο δρόμο. Στο άλλο κέντρο. Κι'
έδώ πέφτει άπάνω στο πρόγραμ-
μα, περμένει μισή ώρα να τελειώ-
σουν. Νά την η Μίνα. Τώρα χρειά-
ζεται ανάδεια.
—Μά πού είσαι, γουσή μου;
Μιά ώρα ψάχνω να σε βρώ.
—Πού ψάχνεις; Έγώ δεν το
κούνησα βήμα.
—Στόν κόσμο. Πού θέλεις να
ψάξω;
—Είναι φανερό πως η Μίνα έχει
χάσει το κέφι της. Ο Πίπης προσ-
παθεί να την ελαττώσει, μα μή-
πως έχει κι' αυτός κέφι; Αυτός
κυττάζει το ρολόι! Δύο παρά δέ-
κα. Μιά πρόβαση... Μιά δικαιολο-
γημένη πρόβαση. Πού να τη βρή;
—Βρέ! Ο Παπαδόπουλος!
—Ποιός είν' αυτός;
—Εκείνος με τα γυαλιά που
στέκεται κοντά στην πόρτα. Πα-
λός φίλος, έχω να τον δω έξη
χρόνια. Δυο λεπτά, Μίνα μου.
Εγγλυστράει μέσα από τις κα-
ρέκλες, απρώγει πλάτες, πατάει
πόδια και κατακυβένεται προς τον
κύριο με γυαλιά. Του δίνει το χέρι.
—Τι γίνεσαι Κωστέα;
—Κάνετε λάθος, κύριε.
—Το ξέρω... Έλανε μιά σπι-
γή έξω. Θά με σώσετε.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 525

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

4 θέλπω να πετάξω. — Άρ-
κικά αεροπορίας. — Δοκεία
κατάλληλα για την τήε με-
τάλλων.
5 Πλανήτης. — Το μέρος του
άρτρου που ανασκάπτει
την νη. — Άρχοντα.
6 Τίμημα. — Κοπέλλα. — 605.
7 Νήμα στο οποίο δένονται
τα άγκιστρα των ψαράδων.
— Τσολι (καθαρ.). — Σύν-
δεσμος.
1 Στενά συνδεδεμένο με το
αποκρηάτικο γλέντι.—Χώρα
της Δ. Αφρικής.
2 Μάθημα σωνητικής μουσι-
κής. — Η πλάτη.—Σέκε...
κωμικός του κινηματογράφου.
3 Πηνυ νερού. — Μία των Κυ-
κλάδων. — Πρώτη ύλη για
τά κρεοπωλεία.
4 Βγόλισμο. — Έξάντλησις.
1 Μπράδο! της λέει ο Πίπης,
πειραγμένος. Χορεύεις με ξένους;
— Αφού δεν χορεύω μαζί σου!
Είναι λίγο στεναχωρημένη η
κατάστασι μεταξύ τους. Ο Πίπης
αίσθανεται σοβαρές ανησυχίες, αλ-
λά ανησυχεί και για την άλλη. Και
είναι πρέις και είκοσι. Τι να κάνει;
— Έφτασα, Μίνα.
— Πού πάζ;
— Θά σου πώ μόλις γυρίσω.
Στό άλλο κέντρο. Έδω η Σά-
φη, εκεί η Σάφη, πουθενά η Σά-
φη. Το γκαρσόνι καθαρίζει το τρα-
πέζι.
— Η δεσποινίς που καθόταν
έδώ;
— Έφυγε. Άφησε αυτό το
γράμμα.
Το άνοιγει: «Πίπη. Διασκεδάσα
περίφημα και σ' εύχαστώ. Πάν-
τως, σου συνιστώ άλλη φορά να
μην αφήνεις την τάμα σου μόνη,
ούτε για πέντε λεπτά. Δεν έξοεις
κι' μπορεί να γίνη. Καλή Σά-
φη».
Υ. Γ.: «Ο λογαριασμός είναι
πληρωμένος»
— Ποιός τον πλήρωσε; ρωτάει το
γκαρσόνι.
— Η διπλανή παρέα.
— Μά η δεσποινίς καθόταν μό-
νη της.
— Ναι, αλλά ύστερα σμίξανε.
Και φύγανε μαζί.
Πάει η Σάφη... Άγανόντσι,
αλλά ένοιωσε κι' ένα αίσθημα σαν
να τούφυγε ένα μεγάλο βάρος. Τώ-
ρα, τουλάχιστον, μπορούσε ν' α-
φοσιωθεί αποκλειστικά στη Μίνα.
Τρέχει στο άλλο κέντρο. Η Μίνα,
η Μίνα, η Μίνα... Ούτε αυτή, ού-
τε ο νεαρός με το μουστακάκι. Κι'
έδώ το γκαρσόνι τα μάζευε.
— Μιά δεσποινίς έτσι κι' έτσι;
— Έφυγε.
Και το λογαριασμό τον είχε ξο-
φήσει ο νεαρός.
— Μήπως άφησε κανένα σημείω-
μα ή δεσποινίς;
— Όχι. Μόνο μου είπτε, αν έο-
θη ένας κύριος και σωτήρη για
μένα. να του πής να με σώσει από
το χορτί.
Σωριάστηκε στην καρέκλα.
— Γυναίκες! ψάχνω. Πλάσμα-
τα ανάξια εμπιστοσύνης.
Ούτε πήρε είδησι πως άδειασε η
σάλλα. Τον συνέφερε το νύσασόνι.
— Θά μείνετε, κύριε; Κλείνουμε.
— Η σάλλα είχε άδειασει. Οι μου-
σικοί μάς είχαν τα μουσικά του: Λο-
γολεία. Έβωσε στη γκαρσινταρί-
πα τη μάνα με το νούμερο:
— Το παλτό μου, παρακαλώ.
Ο υπάλληλος τούδωσε τη μά-
κα πίσω.
— Δεν είναι δική μας. Είναι άλ-
λουνο μάγαζιού.
Συγκέντρωσε το μυαλό του,
για να θυμηθί. Ναι... Το παλτό
του τόχε άφησει στο άλλο κέντρο.
— Άλλά, εκεί:
— Η γκαρνταρίστρα έβλεψε,
κύριε. Αύριο πιά.
— Πώς αύριο; Έχω το παλτό
μου.
— Τόχε κλειδώσει ο διευθυντής
στο γραφείο του.
του και βγήκε στο δρόμο. Ταξί;
Σ' ήκασε το γκαρσόνι του ασκονιού
— Όχι. Θά πάη με τα πόδια, να
χτυπήση το άγιάκι της αύγης, να
πλευρώσθ! Και καθώς βάδιζε
στη ντυμένη άσφαλτο, σκεπτάτα-
νε πόσο γελώος ήταν τώρα. Άγες
άρες πριν, συνέδεσε δυο γυναίκες
άρες και για τρέπη. Κι' έ-
μεινε χωρίς κομμία.
— Δεν ζουάν! ψιθύρισε στον έ-
αυτό του. — Αντε να χοθής. Κρύ-
αυτό του.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αποκριάτικοι ΧΟΡΟΙ
του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— Δεν έπαιρνε άλλο. Έπρεπε να την χορέψη κι' ο Λάκης μιά φορά!...

— Έλα, βγές άπ' τις σερπαντίνες, Ζουζού... Τόν σκαπουλάραμε τόν λογαριασμό!...

— Περάστε τώρα έτσι και θά σάς οικονομίσω τρα-
πεζάκι!...

— Αντε να δούμε τώρα, πού ήθελες βάλς, κα-
μένη Αντώνη, πώς θά... σκαματίζης!...

— Καθμένη Γιαννάκη, ήταν ανάγκη να πιης τόσο
πολύ;

— Χορεύετε, μαμζέλ;...

Το μακιγιάζ «Δοίμονας»: Μεγάλα μάτια, που φωτίζουν ένα λεπτό παιδικό πρόσωπο.

ΤΟΙΝ 'Οκτώβριο του 1943, τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο τοῦ Καίρου, ἔβωσε ἐντολὴ σὺν ναύαρχο Τζῶν Κόνινγκχαμ — γενικὸ ἀρχηγὸ τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς Μ. Ἀνατολῆς — νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως γιὰ τὸ Ἀλγέρι. Ἡ παρουσία του εἶχε ἦταν ἀπαράτηρη, γιὰ πολλοὺς λόγους. Θὰ τὸν ἀντικαθιστοῦσε δὲν ἀντιναύαρχος σὲρ Ἀλτζερνόν Οὐόλλικ, ποὺ εἶχε ὑπερηφάνει στὴν Ἀλεξάνδρεια τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ πρώτου. Ἦταν ἄνθρωπος ἀποφασιστικὸς κι' ἐξυπνός, μὰ ὅχι καὶ πολὺ τυχερός. Γιατὶ μόλις ἀνέλασε τὰ καθήκοντα του, ἐνῶ σὺνδὲρ δυσάρεστα γεγονότα τὸν κύκλωσαν ἀπὸ παντοῦ: Καταβύθισαι συμμαχικῶν νοπηγοτῶν, ἀλλοπάλληξ ἐπιβέσεις γερμανικῶν στούσας σὲ φιλικὰ σκάφη, σφοδρὸ βομβαρδισμὸν βόσεων ἀνεφοδισμοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα.

— Ἀσχημὸ ποδορικὸ μὴς ἔκανε! ἔλεγαν μεταξὺ τους οἱ κατώτεροι ἀξιωματικοί. Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα συνέβαιναν, ὅταν ἦταν πάλι ἐδῶ. Τόχει φαίνεται τὸ ριζικὸ του...

τική δεξιότητα, αλλά είχαν και τὴν. Γιατί τὰ «Γιούγκερς», ἀφοῦ ἔ-
γιναν μερικὲς μικροὲς πωλίσες στὰ καράβια, ἀπομακρύνθηκαν. Πάντως ἡ
γνώμη δὲν ἦταν πῶς, ἂν τ' ἀεροπλάνο εἶχαν μαζί τους βόμβες, τὸ
«Πῶρσοι» καὶ τὸ «Μπέλντορ» θὰ βρισκόντουσαν σ' ἐξαιρετικά δύσκολα
θέση. Ἵσως ἀκόμη καὶ νὰ μὴ γέλυναν τὸν αὐτάνδρο καταπονη-
σιμὸ τους.

Στὸ μεταξύ ἡ ἔχθρικὴ νηοπομπὴ εἶχε ἀλλάξει πορεία. Φαίνεται πῶς
εἰδοποιήθηκε ἐγκαιρῶς ἀπὸ τὰ «Γιούγκερς» γιὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν
δύο συμμαχικῶν σκαφῶν, γιατί ὅταν ἐκεῖνα ἔπευσαν πάλι νὰ τὴν
πράξουν, τὰ γερμανικά εἶχαν ἐξαφανισθῇ. Μάταια τ' ἀναζητοῦσαν.

Στὸ τέλος τ' ἀνελήφθησαν νὰ κατευθύνωνται πρὸς βορρᾶ μὲ μεγάλῃ
ταχύτητι. Οἱ δύο κυβερνήτες ἀντάλλαξαν τότε σήματα συνεννοήσεως,
ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκολουθοῦν ἡ δὲλ. Ἡ ἀπόφασί τους ἦταν ἀρνητι-
κή. Γιατί, ὅπως εἴδειναν τὰ πράγματα, ὁ Γερμανὸς προσπαθοῦσαν νὰ
τοὺς παρασύρουν, ὥστε νὰ δώσουν τὴν εὐκαιρίαν στὴ Λουτβάφε νὰ
τοὺς καταβύσῃ.

Οἱ Βρεταννοὶ ὁμῶς δὲν ἔπαισαν στὴν παγίδα γιὰ δύο λόγους: Πρῶ-
το, ἐπειδὴ κατάλαβαν τὸ σχέδιον τῶν ἀντιπάλων τους καὶ δεύτερο,

A watercolor illustration of a biplane flying over a body of water. The biplane is in the upper right, flying towards the left. Below it, a large splash of water is visible. In the background, there are silhouettes of ships or structures on the horizon under a cloudy sky.

«Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὑπέστησαν σφοδρὰν ἀερο-
πορικὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ 20 στούκας...»

ἐπειδὴ εἶχαν τελειώσει τὰ καύσιμά τους. "Ἐτσι πῆραν ἀντίθετη κα-
τεύθυνσι καὶ πρὸς τὴν νότια. Εἶχε ἀρχίσει πιά καὶ βροχὴ. Οἱ τε-
λευταῖες ὥρτινες τοῦ ἡλίου χάνονταν ἢ μία πιά ἀπὸ τὴν ἄλλη πᾶνω
στὸ πυρπολούμενο Αἰγαῖο. Μα γρήγορα ὁ οὐρανὸς τυλιχτήκε μέσα εἰς
αὐγὴν σὺννεφα πρὸ σκέπασαν ἀπειλητικὰ τὸν ὁρίζοντα. Τὴ στιγμὴν
τρίων πλοίων ἦσαν τὰ ἀγγλικά καταδρομικά "Φάλκον", "Φοίβοις"
καὶ "Φοιδρις", ποὺ εἶχαν ἀλέει ἀπὸ τὰ δύο ἀποχωροῦντα ἀντιτορπιλι-
κήν εἰδοῖς τῆς διαφυγῆς τῆς ἐγκυρκῆς νοσηπορῆς. Τὰ τῶρα θὰ συ-
νέγκιναν τὸ ἐκφυγόντων τῆς ἐγκυρκῆς νοσηπορῆς. Τὰ τῶρα θὰ συ-
νέγκιναν τὸ ἐκφυγόντων τῆς ἐγκυρκῆς νοσηπορῆς. Τὰ τῶρα θὰ συ-

νύχτας το «κυνηγώντας» που είχαν αρχίσει από νωρίς τα προ-
 Κανόντας δολοφονίες, έλεγμούς, άρχισαν την αναζήτηση τους: «Ε-
 ρείνουναν τις έρημικες άκτες των νησιών, μπήκαν στους κόλπους, προέ-
 γασσαν κυριολεκτικά τη θάλασσα, μά ή νηοπομπή δέν φαινόνταν το πέλα-
 νά. Ήταν ένα μυστήριο απότά τί περίεργα. Άές κι άνοιξε ή άκου-
 γος και την κατάπτε. Περνώντας αμύρνια σκεδόν στην Κώ, άκού-
 σθηκε βόμβος κινήτησαν σε χιλιάδες μέτρα ύψος. Ήταν μερικά συμ-
 μαχικά αεροπλάνα που πηγαίνουν σε ειδική αποστολή. Άσπασό τα ποσά-
 τροχοειδικά του νησιού, έστειλαν τώρα προς το Αλγιάο τις ποσά-
 νες και κόκκινες άμυνόλες τους, που έμοιαζαν με χρωματιστά άστρα-
 καί σχηματίσαν Βέλη και καμπίλες στο σκοτεινό στερέωμα. Άπό στή-
 γμη σέ στιγμή ή άρχισαν τ' άντιαεροπορικά να έρρονται τις όδίδες
 τους. Όμως τ' αεροπλάνα πέρασαν κι έσβησε ό βόμβος των ποσά-
 στην απόλυτη σιγή της θησινοπολιτικής νύχτας.

στην παύση της οργής της φθονοπαρωσίας νύχτας.
«Έπειτα απ' αυτό, τα τρία πολεμικά συνέχισαν πάλι την πορεία τους χωρίς όμως αποτέλεσμα. Λίγο προτού εφημέριας δόθηκε το σημάδι επιστροφής. Άλλα το συμμαχικό Ναυαρχείο είχε διαταχθεί να μη αφήσει απ' ουδέν λόγω την υπομονή να φθάσει ες την Κω, ο οποίος ημυστική ασφάλεια της 'Αθήνας είχαν μεταδώσει ότι τα χροόμενα των έμπορικων μεταφορών έθαφον μηχανοκίνητα, που θα εχρησμεύαν στην επίθεση της Αέρου. Ή πληροφορία ήταν σοβαρή και οι Άγγλοι που κατάλασαν τον κίνδυνο, άποφάσισαν να έμπεμπουν στην προπατάδα τους. Επειδή όμως τα τρία καταδρομικά είχαν εγκαταλείψει την προπατάδα τους, έδωσαν σήμα στο υποβρύχιο «Τόρμαυ» να κατευθυνθεί άμεσαώς στην περιοχή εκείνη.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ υποπλοίου δὲν ἔχασε καιρὸ. Κατὰ τὴς πρωινῆς ὥρας τῆς 16 Ὀκτωβρίου, βρισκόταν στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε υποδείξει. Μὲ τὴν σκιά του ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὴν ἐρευνά. Μαὶ γρήγορα ἀπογέγκασκε ἀπὸ τὴ κατεστῆσιν τὴν ὁρίζοντα μέτρα ἀποστάσεως. Φαινόταν φανικά, ἐμφανιστὴν στὸν ὁρίζοντα ἐκείνου ἀεροσκάφος. Φαινόταν πὺς ἦταν ἀεροπορικό. Ἐκείνη ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὥρην αὐτοὶ καὶ ἐξαπατῶντες γὰρ τὴν συστάλην καὶ τὸν ἴδιον τρόπον τὸν περίεργον περιπάτου. Ὅταν ἀνέστησαν ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐπὶ τὴν ἑσχέρην τοποθετήθη ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκείνη πάλι σὲ περισκοπικὸν ἄνωμα, εἶδε τὴν ἐσχέρην τοποθετήσθαι ἐπὶ τῆς Ἀφρίκης. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα μίαν τὴν μεσημέριον. Δύο ἀπὸ

[illegible]

άντηχήση ή έκρηξι. Ἡ τορπίλλη χτύπησε καίρια τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο φορτηγά. Ἀλλεπάλληλες λάμψεις ξεπετάχτηκαν τότε ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ σκάφος.

—Οκέϋ, μπούξι! φώναξε χαρούμενος ὁ κυβερνήτης. Δὲν μπορούσε
νὰ γίνη καλύτερη βολή...

να γίνει καλύτερη σχέση... η συνδυασή της υποσημειώσης – τα δύο εξελισσόμενα στοιχεία σχεδόν έληξαν ή που την ακολουθούσαν – έφριξαν έναντι του υποσημειώσιμου αρκετές φορές βαθύ, που εύκολως δεν του προέβλεπαν κομμάτια σημαντική βάση. Το εθροπιαίο αναγκάστηκε ν' απομακρυνθεί θέλοντας να βγει μία ώρα αργότερα από την επικίνδυνη έκλεινη περιοχή. Ένω όμως ο κυβερνήτης ήταν βέβαιος πια ότι είχε κατορθώσει να ξεφύγει, κατά τις τέσσερις που το απόγευμα δέχτηκε κατωρύγια επίθεσι. Δέκα έως बीवसे βαθύ ριχτάραν έναντι του.

νούργια έπαισε. Δεκά νέες ρομβές
 Άπο τήν τρομακτική δόνησι, τά
 άχρηστεύτηκαν, απορρυθμιστήκη
 δείχτες τών υδροκινήτων, έπαθαν διαρροή
 νες και άχρηστεύτηκαν οι κινητήρες, τών
 χώς οι Άγγλοι, κωρώσαν γρήγορα ν
 και τήν πυξίδα. Άστερα άπ' αυτό θώκο, άναγκάστηκαν
 να κατεβούν σέ ασάνια μέτρα βάθος. Μέ στασιάζόμεν
 τίς μηχανές τους, περίμεναν ύπομονετικά να περάση
 οι κίνδυνοι γιά να συνεχίσουν τήν πορεία τους. Έπί τέ
 λους, μία ώρα άργότερα, οι μηχανές ξαναμπήκαν μπρο
 στά και τώ ύποδρόμο νωστοπληγμένο, κίνησε γιά τή βά
 σι του.

Μά ο διοικητής των Βρετανικών ναυτικών δυνάμεων της Δωδεκανήσου δεν ένοιασε για κανένα λόγο ν' άσπηση τους Γερμανούς να του ξεφύγουν. Όταν κατά τ' δειλίνο έλαβε σήμα από το «Τορμαβί» ότι είχε βυθίσει το ένα από τα γερμανικά φορτηγά, διέταξε το βρετανικό αντιτορπιλικό «Χέρσελ» και το ελληνικό «Μισαούλη» — με κυβερνήτη τον ήρωικό αντιπλοίαρχο Ε. Μπο-

A black and white photograph of a large steamship at sea. The ship is dark, with a prominent white smokestack emitting a plume of smoke. In the background, another ship is visible. A biplane is flying in the sky above the ships. The foreground shows the choppy surface of the water.

ντούρη — νά διερευνήσουν τή δίοδο τῆς Κω καί τήν ἀνατολική πλευρά τῆς Καλύμνου.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ὁ «Μισαούλης» ἔπαρνε μέρος σ' ἐπὶ χειρὸς αὐτοῦ Ἀλγάτο. Πρῶτ' αἰά βορροῦσα περίπου — με κομμένη τὸν ἄνω ἡφαιό — ἔφραξε ὁ Κ. Νικηταράς — εἰς ἐξ οὗ συμπεριελάττει σὲ μὴ ἀποδοτικὴν περικοπὴν στὰ νερά τῆς Δωδεκανήσου. Ἡ διὰ τῶν Βρετανικῶν καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ ὑπῆρξε γεμάτη ἀποδραματικῆς περιπέτειες. Τὸ πρῶτ' τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 1943, δοκίμασαν ἀποβαλὼντες ἐξ ὁρῶντες ἀπὸ μίαν γερμανικὴν μοῖρα «Γ. οὐγκερ 88».

Παρισσότερο από ώρα κράτησε η πεισματική εκείνη μονομαχία, μ' αποτέλεσμα να καταστρέφονταν τρία εγχερικά άρσενικα και να χτυπηθεί το αγγλικό καΐκι «Αρμπούκ» «Πηνελόπη». Εύτυχώς, οι ζημιές στο τελευταίο ήταν ελάχιστες. Έλαττώθηκε η ταχύτητα της συμμαχικής μοίρας για λίγο, μα στο τέλος ο πλοός συνεχίστηκε με ταχύτητα 2 κόμβων.

«Ήταν μία αληθινή κόλαση — αναφέρει ένας υπαξιωματικός το «Μισούλα» στο ημερολόγιό του — μία κόλαση χωρίς προηγούμενο. Το γεμισμένο βομβαρδιστικό, με όλο το σπληκτικό βάρος τους, πετούσαν σαν βολίδες επάνω από τα κεφάλια μας. Τα καταστρώματα ξέτριζαν. Ο κυβερνήτης μας, ο πλωτάρχης Νικητάδης, αντιμετώπιζε τη κατάσταση με το πάντοτε υπέροχο χαμόγελό του. Το χαμόγελο αυτό έβγαλε τόσα πολλά τινά ωρα εκείνη! Δίπλα μας, σε μικρή απόσταση, το καταδρομικό «Πηνελόπη» αγωνιούσε θανάσιμα. Είχε κτυπήσει από γεωμετρική βόμβα και οι άνδρες του έτρεχαν τώρα δίχως και άρσενικο για να καταστρώσουν τις φλόγες. Σε κενά των φίλων μου, των γενναίων Ντόναν Μπράνιεν, που βρισκόταν σ' αυτό. Θέε μου, προστό πεφάνε τον! Προστάτευσε όλους όσους πολεμούν για το δίκαιο και τη λευτεριά!...»

Δύο μέρες αργότερα, ο «Μιούλης» ξαναπήρε μέρος σε μία δεύτερη περιπολία στο Αιγαίο. Στην αποστολή αυτή συμπεριλαμβάνονταν τρεις άγγλικα καταδρομικά («Σίριους», «Πηνελόπη», «Καρλάλ» και τ' αντιτορπιλικά «Πάιπρ», «Ρόκγουντ», «Φώλκνερ» και «Φοίρι»). «Ενώ όμως διεδραμόντων δυτικών της Λέρου - αναφέρει - επίσημη έκθεσι του υπουργείου Ναυτικών - πρόσ μεταωσιν π θανατών της έγχρονης αποδόσεως εις την νήσον εκείνην, περί τή μεσημέριαν υπέστησαν σφοδράν αεροπορικὴν επίθεσιν από 2 σποχών «Ιούλικος 87».

«³ Ἡ ἐπίθεσις — συνεχίζεται — ἡ ἐκθεσις — ἐξεδηλώθη πρώτων τῶν ἀντίων τοῦ καταδρομικοῦ «Καρλίας», τοῦ ὁποίου ἐλήθη διὰ τῶν βουβῶν εἰς τὴν πρὶν, Ἡ ταχύτης τοῦ ἡλαττώθαι καὶ τὸ πλοῖον ἐστρεφε διερχόμενὰ δεξιά. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐπίθεσις τῶν ἐχθρικών ἀεροπλοίων σκαφῶν ἰσχυρῶς ἐναντίον τῶν ἀντιτορπιλικῶν ἐρρόχουντο καὶ «ἐπλάθην». Το τελευταῖον τοῦτο βλῆθεν εἰς τὸ μηχανοστάσιον ἐκάμφθη εἰς τὸ μεσον καὶ τὸ πλοῖον ἐβύθη ἐντὸς πέντε λεπτῶν. Μετὰ καὶ τὴν δευτέραν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, οἱ Γερμανοὶ ἀεροπλοῖοι ἐπέτεθσαν ἐναντίον τῶν «Μισούλ» καὶ ἔρριψαν ἐναντίον τοῦ τριεῖς δεσμάς ἐκ τῶν βουβῶν ἐκείνην. Ἐστρεφε ὁμως καταπληλῆς τὸ ἑλληνικὸν ἀντιτορπιλικὸν ἀναπτύξαν μεγαλὴν ταχύτητα, κατάρωσε νὰ ἀποφύγῃ εἰς τὰ βόρεια».

ἀντιπάρειν μεγάλῃ ταχέϊ, κἀκώρρωσε να ἀποφυγῇ τὰς βόρσας αὐτῶν. Ἦ ἐπιμονὴ αὐτῇ πάλιν δὲν κράτος πολλὰ ὥρα. Μὰ σὺ δίδασκ' αὐτὴν, ὁ δὲνατος εἶχε ἀπλήρεις τὰ μαῦρα φτερά τὸ πᾶν ἀπὸ τοῦ συμπεριχᾶ. «Ὁπότες μόνες ἀπομακρυνθήκατε τὰ ἐχθρὸν ἀσφάλαν» ὁ «ἐπιστάτης» εἰμυινε ἐπὶ τόπου περισπούδον ἀπὸ ὧρα γιὰ νὰ περιουλιεῖ τὸς ναυαγούς. Μὲ τὸν ταχέϊ αὐτὴν ἀνέβηκεν «Ἀγγλος κυβερνήτης τοῦ ἀντιπορτολλικού», πέντε δεικναιστικοῦ καὶ τὸν ἀνδόντα δύο ὑπερβιαιστικοῦ καὶ ναυτῶν. Μόλις τελείωσε τὸ βοῦς αὐτὸ ἔργο, ζύγωσε τὸ πληγναιμένο «Κορδαί» — ποὺ τὸ ρυμολοκοῦν τὸ «Ροκγούνα» — καὶ τὸν συνδύεψε μαζί μὲ τὸ «Πτέραν» ὡς τὸ «Ἀλεξάνδρεια».

Αλέξανδρον βρεῖται.
 Ὁ ἄγγλος πτόλαρχος συνεχάρη ὅλα τὰ πλοῖα πού ἔλασαν μέρ
 σ' αὐτὴν τὴν ἐπιχειρήσιν· ἀνέκραγε δὲ ὅποια ἔμελλαν κ' εἰς Ἀσιασίαν
 ἔλθωσι· μέ το παρακαλεῖτο ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐπιχειρήσιν· ὅτι
 δύναμειν ἄσας καὶ ὁ βασιλεὺς ἀποσταλένους εἰς Ἀλεξάνδρην τὴν
 μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς χῆρας, ἀνταναγκάσει μεγάλῃν τιμῇν εἰς πάντας τὸν σύ
 μετασχεόντας. Τὸ ἀντιπολιτικό μὲν δὲμος, ἑκτός ὧλων τῶν ἄλλων
 δέχτηκε συγχαρητήρια ὅσηματα καὶ ἀπὸ τὸν κυβερνήτην τοῦ Ἐριδρίου
 καὶ ἀπὸ τὸν κυβερνήτην τοῦ θοῦ τοσολικού ἀντιτο
 πικλῶν, πού ἔλεγαν· ἄμπερό σας. Κάνετε καλ
 βουλεύειν.

Και να τώρα που ο «Μισαούλης», μαζί με το βοτανικό «Άεράλε», έπαιρνε πάλι έντολη να διερευνησει τη διαδρομή της Κώ και την ανατολική πλευρά της Καλύμνου. Η διαταγή ήταν ρητή: Έπρεπε με κάθε θυσία να βρούνε το ύποπτο κελό της Εγνατίας, να την κυνηγήσουν και να την βυθίσουν, να την ποδοσήσουν. Τα δυο πολεμικά καλυπτόμενα από βαριά σκοτάδι της νύχτας της 16ης προς την 17η Οκτωβρίου, κατάβροσαν να ελεγχώσουν άπαρτημένα ο Αλγιάτο. Κοντά τα μεσάνυχτα είχαν φτάσει έξω από το λιμάνι της Κώ. Φαινόταν όμως ότι τα πήρε ειδή κάποιο από τα πολλά παρακίτα παρατηρητήρια της νησιού, γιατί άμέσως σχεδόν δόθηκε το σήμα της ημερησίως με έρρυθρε αστυλιόερα.

Τὰ δύο πλοία ἀναγκάστηκαν νὰ παρατήσουν
ἀπότομα τοὺς καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν. Ἀκριβῶς ἐπαι-
τα ἀπὸ μιᾶς ὄρας, βρέθηκαν σιμὰ στὸν ὁμοῦ βασι-
κά τῆς Ἑρμιόου, νησιὰ πού εἶναι περισσότερο γνω-
στὰ μὲ τ' ὄνομα Κάπαρη. Ἐκεῖ ἀντλήθηκαν ἕ-
μικρὸ σκάφος πού προσπαθοῦσε νὰ διαφυγῇ ἀπὸ τὴν
τρίηρη. Ὁ κυβερνήτης τοῦ ἑλίκου νὰ τὸ κάλεσε ν' ἐ-
κταθῇ. Ἐκεῖνο ὅμως συνέχισε τὸ δρόμο του μὲ με-
λότερη ταχύτητα. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ τοῦ
ἐξουν. Μὲ τὴν πρώτη βολή, τὸ ἀγνωστο σκάφος χι-
πώθηκε στὴ μέση καὶ ἀνατινάχθηκε. Τὸ Αἰγαί-
ο μισε πάλι ἀπὸ τεραστίους φλόγες. Πυρωμένες εὐθεί-
α ἀστράφταν στὸ σκοτεινὸ ἀπὸ τὴς ἀλλεπάλληλες ἐκ-
ρήξεις. Ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερα, τὸ πλοιοῖο ἦ-
το γεωμετρικὸ τῶν κερκ. 417213) πού πήγαινε γιὰ
τὸ δρόμο καὶ εἶχε παραπλανηθῇ.

1000 κι είχε παραλαβήσει.
 (Κοντά τα χαράματα, τα δύο πολεμικά απειθύρθησαν στον τουρκικό όρμο Γκιουβερτζλίκ. Το σουρπούρ, ξαναπήραν το δρόμο τους στην περιπόλη. Αφού κατεβύθησαν πρώτα για 40 μέτρα στους όρμους αυτούς, ο στρατός πηδούσε από την γιά. Κοντά της έντεκα μέτρας, στέφονταν ο στρατός 100 βαρβάρων από τα οποία η αρχίαση πηδούσε τα βομβαρδίζουν. Ο βομβαρδισμός αυτός κάποτε γινώσκεις λεπτά. Μα το ελάχιστο αυτό διάστημα ήταν αρκετό για δώση ένα τέλος στο δραματικό αυτό κυνήγι της εκαταραμένης ηγεμονίας όπως την ονόμασαν οι τουλπονοί άνδρες που πήραν μέρος στην καταδίκη της. Γιατί στο λυμάνι της ΚΚ είχαν ακρωτήριο τα όπλα της γαμινικά μεταγωγικά, ελπίζοντας έτσι να αποφύγουν την καταστροφή. Έκεί λοιπόν βόηκαν το θάνατό τους. Κανένα δέν σώθηκε.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

κούλεμης, όταν τον έχασαν από τα μάτια τους.

— Τό πιστεύω, απάντησε ο Παρνταγιάν, αναστενάζοντας.

Ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης ήταν τόσο ευχαριστημένος, που δεν μπορούσε να καταλάβει πόση πικρία υπήρχε στα λόγια αυτά του Ιππότη.

— Άλλα γιατί, ρώτησε, είπατε πως έχουμε εγκατασταθώ στο Βιλ-λ' 'Εδέκ; — Τό έκαμα για λόγους προνοίας, απάντησε ο Ιππότης. Πιστεύω πως ο Μωρεβέρ θαρρή και πως δεν θα προδώσει εκείνους που του χάρισαν τη ζωή...

— Άλλα ξέρει καμιάς τι γίνεται καμιά φορά; — Έμειναν αμίλητοι κάμποσα λεπτά.

Ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης αναρωτιόταν αν ο Μωρεβέρ θαρρόταν στο ραντεβού.

Ο Παρνταγιάν, αντίθετα, δεν είχε αμφιβολίες γι' αυτό. — Άν, ωστόσο, δεν έρχόταν, θα τον ξανάβρισκε. Κι' η τιμωρία του θα ήταν τότε πιο τρομερή.

Ο Ιππότης προχώρησε κατόπιν μερικά βήματα, έβγαλε το καπέλλο του και στάθηκε αμίλητος μπροστά στον τάφο του πατέρα του.

Καθώς σήκωνε το κεφάλι του, τα μάτια του έπεσαν πάνω στη γυναίκα με τα χρυσόξανθα μαλλιά. Και τότε μόνον την αναγνώρισε...

— Ήταν η Σαϊζούμα, η μητέρα της Βιολέττας.

Κι' ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης την είχε αναγνωρίσει επίσης και διευθυνόταν τώρα προς το μέρος της.

Ο αναγνώστης θα θυμάται ίσως, ότι ο Παρνταγιάν είχε πάρει την Σαϊζούμα από το μοναστήρι της Μονμάρτρης και την είχε οδηγήσει στο «Πανδοχείο της μάγισσας», όπου την εμπιστεύθηκε στις φροντίδες της κυρίας Ουγκέτ.

Η μητέρα της Βιολέττας είχε φύγει, όμως, από το πανδοχείο, μετά την παράδοσι του Ιππότη στον δούκα της Γκίζης.

Κι' η Σαϊζούμα επίσης είχε αναγνωρίσει τους δύο αυτούς ανθρώπους που της είχαν φερθή άλλοτε με καλωσύνη και στοργή.

— Φυλαχθήτε από τον προδότη! Είπε με ήρεμη φωνή. Φυλαχθήτε από τους ανθρώπους που κάνουν όρκους!

— Κυρία, την παρακάλεσε ο Παρνταγιάν, έλατε μαζί μας. Δεν επιτρέπεται μία Μονταίγκ να γυρίσει στους δρόμους...

— Μονταίγκ; Είπε η Σαϊζούμα, ανατριχιάζοντας. Τι όνομα είναι αυτό;

— Είσατε η Λεονώρα, βαρώνη ντε Μονταίγκ...

— Λεονώρα;... Γνώρισα άλλοτε μία νέα που λεγόταν Λεονώρα... Πέθανε, όμως...

Ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης έπιασε το ένα της χέρι και το έφερε στο στήθος του.

— Είσατε η Λεονώρα, η μητέρα εκείνης που αγαπώ, της είπε. — Ά, κυρία, προσπαθήστε να θυμηθείτε... Ξεχάσατε, λοιπόν, τη σκηνή που ξετυλίχτηκε μέσα στο περιπτερό της μονής; Ήταν εκεί... μαζί σας...

Ο άνθρωπος που σας αγαπήσε άλλοτε... Αυτός μάς είπε το όνομά σας και το δικό του...

— Θυμηθείτε, λοιπόν, τον πρίγκιπα Φαρνέζε... τον καρδινάλιο...

— Ένας λυγμός φύσκωσε το στήθος της, και, για μία στιγμή, η λάμψη του λογικού φώτισε τα υπέροχα μάτια της.

— Θυμηθείτε την κόρη σας, κυρία, φώναξε ο νεαρός δούκας. Θυμηθείτε τη Βιολέττα σας...

— Άλλοίμονο! Η λάμψη αυτή δεν κράτησε παραπάνω από μία στιγμή.

— Δεν έχω κόρη, απάντησε με στυγμένη φωνή.

Ο Κάρολος άφησε το χέρι της και γύρισε στον Παρνταγιάν. Τό βλέμμα του φαινόταν σαν να του έλεγε:

«Τί θα μπορούσε, λοιπόν, να της ξαναδώσω το λογικό της, αφού τό όνομα της κόρης της την αφίνει αδιάφορη;»

Ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης κι' ο Παρνταγιάν, αν κι' είχαν μάθει μέσα στο περιπτερό της μονής το αληθινό όνομα αυτής της γυναίκας και το ότι ήταν η μητέρα της Βιολέττας, αγνοούσαν, όμως, τις τραγικές συνθήκες της γεννήσεως αυτού του παιδιού.

Η Λεονώρα είχε χάσει το λογικό της προτού γίνη μητέρα κι' είχε ζυμνηθεί μέσα στη φυλακή χωρίς να ξέρη πως είχε γίνει μητέρα.

Η Σαϊζούμα έκαμε μία κίνηση με το χέρι της.

— Χαίρετε, είπε. Και, πρό παντός, μην προσπαθήσετε ν' ακολουθήσετε την τσιγγάνα. Ο δρόμος που ακολουθεί οδηγεί στη δυστυχία και στην καταστροφή.

— Απομακρύνθηκε άμέσως με το άργό και μεγαλόπρεπο βήμα της.

Ο νεαρός δούκας, τρελλός από απελπισία και λυπή, έτρεξε πίσω της φωνάζοντας:

— Λεονώρα!

Γύρισε, σήκωσε το χέρι της προς τον ούρανο και είπε:

— Γιατί φωνάζετε τη νεκρή;... Άν θέλετε τη Λεονώρα, πηγαίνετε να την βρείτε πάνω στο Ικρίωμα.

— Στο Ικρίωμα! ψιθύρισε ο Κάρολος, που έμεινε σάν καρφωμένος στη θέση του. Για ποιο Ικρίωμα μιλάτε;

— Η Σαϊζούμα είχε χαθή τώρα πίσω από τους βράχους.

Οι δύο φίλοι έτρεξαν άμέσως στο μονοπάτι που είχε πάρει. Άλλα δεν την είδαν. Άρχισαν κατόπιν να ψάχνουν δόλογο. Τού κάκου όμως. Δεν μπόρεσαν να την βρουν πουθενά.

— Απελπισμένοι, ξαναπήραν, στο τέλος, το δρόμο που ώδηγούσε στο Παρίσι. Μπήκαν από την πύλη της Μονμάρτρης και διευθύνθηκαν στο «Πανδοχείο της μάγισ-

σας», όπου πέρασαν μία ήρεμη νύχτα.

Τό άλλο πρωί, βγήκαν από πολύ ένωρίς και πήραν το δρόμο που ώδηγούσε στο Βιλ-λ'Εδέκ.

Άλλα δεν έφτασαν ως το προάστιο. Σταμάτησαν σ' μικρή απίστασι απ' αυτό και κρύφτηκαν σ' ένα πυκνό άστυλο.

Λίγη ώρα πριν από τις δέκα, είδαν ένα καβαλλάρι που κάλπαζε πάνω στο δρόμο.

— Ο Μωρεβέρ! Είπε ο Παρνταγιάν.

— Μά την πίστι μου, αυτός είναι! Συμ-χώρησε ο Κάρολος της 'Αγκουλέμης.

Βγήκαν άμέσως στο μεγάλο δρόμο.

Ο Μωρεβέρ, μόλις τους είδε, σταμάτησε τ' όχημά του, πήδησε από τ' αλόγο του κι' έβγαλε το καπέλλο του.

— Καλημέρα σας, κύριοι, είπε.

Ο λόγος ενός ευπατριδίου

Όταν γύρισε στο Παρίσι, έπειτα από τη συνάντησή του με τον Παρνταγιάν, ο Μωρεβέρ άρχισε να γυρίζει άσκοπα στους δρόμους.

Ήταν άνικανος να πάρη μία απόφασι για τ' ό τι έπρεπε να κάμη. Κάθε τόσο, έμπαινε σ' ένα καπηλειό, έπιανε βιαστικά ένα ποτήρι κρασί κι' έπειτα έφυγε και πάλι.

Από τ' ό μυαλό του δεν είχε περάσει ούτε στιγμή η σκέψι να πραγματοποιήση την υπόθεσιν που είχε δώσει στον Παρνταγιάν.

Σκεφτόταν, τούναντιόν, ότι αυτή τη φορά κρατούσε στα χέρια του τ' όν Ιππότη. Η σύλληψι του τού φαινόταν πολύ εύκολη. Τό μόνο πράγμα που τόν άπασχολούσε ήταν σε ποιόν έπρεπε να φανερώση τ' ό μεγάλο μυστικό του για ν' αζητήση τη συνδρομή του: στον δούκα της Γκίζης ή στη Φαύστα;

Τό δίλημμα αυτό τόν άπασχόλησε όλη την ήμέρα.

Σκεφτόταν ότι η Φαύστα θα μπορούσε να τόν εξυπηρετήση καλύτερα από σ' όχέδια του. Κι' άλλωστε, τη γυναίκα αυτή την φοβόταν. Δεν ήθελε, λοιπόν, να την δυσχερестήση. Έτσι πήρε την απόφασι ν' άπευθυνθ' σ' αυτήν.

Είχε νυχτώσει από αρκετή ώρα, όταν, στο τέλος, αποφάσισε να πάη στο «Σιδερένιο Πατήρι».

Την ώρα εκείνη, η Ρουσότ και η Πακέτ έκλειναν τ' ό πανδοχείο τους. Στην παρατήρησι τους ότι δεν μπορούσαν να τόν περιποιηθούν, ο Μωρεβέρ απάντησε κάνοντας τ' ό ίδιο μυστηριώδες σημείο όπως άλλοτε ο Ζάκ Κλεμάν. Πρόσθεσε κατόπιν:

— Μπορείτε τώρα να κλείσετε τις πόρτες και τ' ό παράθυρα και να μου έτοιμάσετε ένα καλό δείπνο γιατί πεθαίνω της πείνας.

Κι' έλεγε την αλήθεια.

— Έπειτα από λίγη ώρα, έτρωγε με αληθινή βουλιμία.

Όταν τελείωσε τ' ό φαγητό του, σηκώθηκε από τη θέση του, έσφιξε τ' ό χείλος στη μέση του και προχώρησε μερικά βήματα.

Η Ρουσότ έτρεξε για να τού άνοιξη την πόρτα που έβλεπε στο δρόμο. Άλλ' ο Μωρεβέρ την σταμάτησε με μία κίνηση τού χεριού.

— Δεν θα βγώ από δώ, της είπε.

Κι' έκαμε κάποιο άλλο μυστηριώδες σημείο.

Η Ρουσότ τόν ώδηγησε τότε στην αίθουσα που συγκοινωνούσε με τ' ό μέγαρο της Φαύστας.

Ο Μωρεβέρ πήγε στην πόρτα και χτύπησε πάνω στα καρφιά με τ' ό γνωστό συνθηματικό τρόπο.

Η πόρτα άνοιξε άμέσως.

Ο Μωρεβέρ προχώρησε στο έσωτερικό. Μέσα στο δωμάτιο βρίσκονταν η Λέα και η Μόρτις.

— Η κυρία σας μπορεί να με δεχτή; τις ρώτησε.

— Άλλα δεν πρόφτασαν να τού απαντήσουν. Γιατί, την ίδια στιγμή, εμφανίστηκε η Φαύστα.

Οι δύο υπηρέτριες έφυγαν άμέσως.

— Δεν περίμενα να σας δώ εδώ, είπε η Φαύστα, ενώ καθόταν στη συνηθισμένη θέση της. Έπρεπε να περιμένετε τις διαταγές μου στην 'Ορλεάνη.

— Είναι αλήθεια, κυρία...

— Ένα άλογο κι' ένα άμάσι, σας περίμεναν στο άστυλο της Μονμάρτρης. Τ' ό άλογο ήταν για σας και τ' ό άμάσι για την τσιγγάνα.

— Είσα τ' ό άλογο και τ' ό άμάσι, κυρία.

— Ήταν στη θέση που είχαμε συμφωνήσει...

— Είχα π' όν στον δούκα της Γκίζης να σας άναθεσι μία άποστολή που θα σας έπείραζε να λείψετε όκτώ ήμέρας από τ' ό Παρίσι.

— Ο δούκας νομίζει πως βρίσκομαι στο δρόμο του Μπλουά, όπου έχω έντολή να εξακριβώσω που είναι στρατοπεδευμένες οι βασιλικές δυνάμεις, καθώς και τ' όν αριθμό τους.

— Είχατε, λοιπόν, μία πολύ καλή δικαιολογία για να λείψετε από τ' ό Παρίσι. Κι' ωστόσο, βρίσκόσαστε πάντα εδώ... Κύριε ντε Μωρεβέρ, παίζετε ένα πολύ άσχημο παιχνίδι... Καί φοβούμαι πως τ' ό παιχνίδι αυτό είναι πολύ επικίνδυνο για σας.

— Είναι αλήθεια, κυρία, απάντησε ο Μωρεβέρ. Τ' ό παιχνίδι που παίζω αυτή τη στιγμή είναι πολύ επικίνδυνο. Λίγο έλειψε να χάσω τ' ό ζωή μου κι' αν γλύτωσα σήμερα, δεν ξέρω αν θα τ' ό καταφέρω και αύριο. Καθώς διευθυνόμουν προς την μονή της Μονμάρτρης, έπεσα πάνω σ' ένα τρομερό εμπόδιο...

— Καί ποιά ήταν αυτό τ' ό εμπόδιο; — Ο Παρνταγιάν.

Η Φαύστα κοκκίνισε έλαφρά, άλλα προσπαθήσε να κρύψη την ταραχή της.

— Συναντήσατε τόν Παρνταγιάν; ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές. Σας είδε;

— Με είδε και μου μίλησε, απάντησε ο Μωρεβέρ ανατριχιάζοντας. Σας έπα ότι είνε θάμα τ' ό ότι ζω ακόμη... Άλλα τ' ό σημασία έχουν οι δικές μου περιπέτειες... Έκείνο που ήρθα να σας πώ είνε ότι η Παρνταγιάν βρίσκεται στην έξοδοσι μας.

— Η Φαύστα τόν κύτταξε με έκπληξι.

— Τόν πληγώσατε; ρώτησε.

— Ο Μωρεβέρ κούνησε άρνητικά τ' ό κεφάλι του.

— Εξηγήθηκε...

— Τόν κρατάμε, κυρία, απάντησε. Άύριο στις δέκα μπορούμε να τόν πιάσουμε... Δεν θα χρειαστή παρά να τού στήσουμε μία καλή παγίδα... Θάρρη να πέση μόνος του σ' αυτήν...

— Ώςπασε σ' ένα δυνατό γέλιο.

— Συχωρέστε με, συνέχισε. Άπό σήμερα τ' ό πρωί γελώ όπως τότε άλλοτε δεν γέλασα από δέκαξη χρόνια!... Όπως σας έπα, δεν θα χρειαστή να κάμωμε τίποτε άλλο από τ' ό να τού στήσουμε μία καλή παγίδα... Έκατό άνδρες καλά όπλισμένοι είνε αρκετοί... Γιατί ο Παρνταγιάν δεν ύποπτεύεται τίποτε... Η ύποψισιά του είνε άπέρανη... Πρέπει να ξέρετε, κυρία, πως, στο βάθος, είνε ένα ζώον... Μου έδωσε ραντεβού στις δέκα αύριο τ' ό πρωί στο Βιλ - λ' 'Εδέκ. Τ' ό ύπόλοιπα είνε δική μας δουλειά.

Η Φαύστα διάβαζε στο πρόσωπο αυτού τού ανθρώπου τ' ό άπέρανο μίσος του έναντιόν τού Παρνταγιάν και τη χαρά που ένοιωσε στη σκέψι ότι θα γλύτωνε όριστικά απ' αυτόν.

— Ο Παρνταγιάν κι' ο δούκας της 'Αγκουλέμης βρίσκονταν τ' ό πρωί στις πλαγιές της Μονμάρτρης, γιατί δεν τολμάνε να μπουν στο Παρίσι, συνέχισε ο Μωρεβέρ. Έψαχνα να φτάσω στο μοναστήρι, όταν, ξαφνικά, είδα τόν Παρνταγιάν μπροστά μου... Τ' ό διάβασα μέσα στα μάτια του... Λιποθύησα τότε... βλέπετε, είνε αυτός ο φόβος, που με κρατάει από δέκαξη χρόνια — κι' έπεσα στα γόνατα, παρακαλώντας τον να μου χάριση τη ζωή... Ά! Δεν έλειπε παρά αυτό μόνον στο μίσος μου! Καί τότε έγινε κάτι που δεν θα μπορούσα να τ' ό φαντασθώ ποτέ! Μου έδωσε χάρη!

— Η Φαύστα ανατρίχιασε.

— Μου χάρισε τη ζωή! Ξαναείπε ο Μωρεβέρ. Μου χάρισε τη ζωή για να μπορέσω να τού πώ αύριο που βρίσκεται η μικρή τσιγγάνα.

— Άύριο... στις δέκα... στο Βιλ - λ' 'Εδέκ... ψιθύρισε η Φαύστα.

Τ' ό μυαλό της δούλευε έντατικά... Προσπαθούσε να βρ' ό μία λύσι...

Δεν την άπασχολούσε τ' ό πως θα αίχμαλώτιζε τόν Παρνταγιάν. Αυτό δεν ήταν δύσκολο. Άναρωτιόταν, όμως, τί θα τόν έκανε κατόπιν.

Μέσα στην ψυχή της, έπειτα από τη σκηνή της μητροπόλεως της Σάρτρης, η άγάπη και τ' ό μίσος άντισταθμίζονταν.

Πριν από την επίσκεψι του Μωρεβέρ, είχε πάρει την απόφασι να σκοτώση τόν Παρνταγιάν. Άλλα τώρα δεν τ' ό ήθελε πιά. Οί σκέψεις της άλλαξαν από τ' ό μία στιγμή στην άλλη. Της ήταν άδύνατο να ξεκαθαρίση τί ακριβώς επιθυμούσε.

Ο Μωρεβέρ παρακολουθούσε στο πρόσωπό της την άντανάκλασι τών σκέψεων, που στριφογυρίζαν μέσα στο μυαλό της. Την είδε, ξαφνικά, να σήκωνε τ' ό κεφάλι της. Ήταν πιο όρη κι' από νεκρή.

Τ' ό μίσος είχε υπερισχύσει μέσα στην ψυχή της. Ο Παρνταγιάν ήταν καταδικασμένος!

— Άπόμειναν μόνο οι λεπτομέρειες: ο χρόνος, ο τόπος και τ' ό είδος τού θανάτου.

Μέσα στη σκέψι της δεν είχε καταδικάσει μόνον τόν Παρνταγιάν άλλα και όλους εκείνους που στέκονταν εμπόδιο στο δρόμο της: τη Βιολέττα, τόν δούκα της 'Αγκουλέμης, τόν Φαρνέζε, τόν Κλαύδιο! Όλοι έπρεπε να πέσουν με τ' ό ίδιο χτύπημα.

Τ' ό πρώτα αυτά θα της άνοιγαν τ' ό δρόμο της δόξης και τών θριάμβων... Τ' όνειρο της 'Αγίας 'Εδρας ήταν πολύ μακρινό, άκατόρθωτο ίσως. Γιατί δεν άρκούσε να συντρίψη τόν Σίξτο Κούντιο. Έπρεπε επίσης να κερδίση την κοινή γνώμη με τ' ό μέρος της. Κι' οι λαοί της Εύρώπης δεν θα δέχονταν εύκολα μία γυναίκα στον παπικό θρόνο. Μπορούσε, όμως, να κάμη κάτι καλύτερο: να βάλη τόν δούκα της Γκίζης στο θρόνο της Γαλλίας, να γίνη σύζυγός του και ν' άπλώση κατόπιν την κυριαρχία της και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

— Κύριε ντε Μωρεβέρ, είπε ξαφνικά, ο δούκας της Γκίζης σας άνέθεσε μία άποστολή, δεν είν' έτσι; Αυτή την άποστολή πρέπει να την εκπληρώσετε... Θα φύγετε για τ' ό Μπλουά... Θα μελετήσετε με προσοχή τις όχυρώσεις τού πύργου και θα εξακριβώσετε ποιές δυνάμεις διαθέτει ο Κριγόν και ποιά είναι η διάταξί τους... Θα προσπαθήσετε να μάθετε επίσης που θα εγκατασταθ' ό βασιλιάς και ποιά μέτρα πρόκειται να ληφθούν για την ασφάλειά του. Άφού μάθετε όλα αυτά, θα γυρίσετε για να δώσετε άναφορά στο δούκα.

Ο Μωρεβέρ είχε μείνει μ' άνοιχτό τ' ό στόμα... Ένοιωσε τ' ό θυμό να βράξη μέσα στο στήθος του.

— Για όλα αυτά θα σας χρειαστούν όκτώ ήμέρες... Έστω δέκα, συνέχισε η Φαύστα.

— Κυρία, είπε ο Μωρεβέρ, δεν πιστεύω ότι έχετε...

Τόν σταμάτησε με μία επιτακτική χειρονομία.

— Φοβούμαι, τού είπε, ότι τ' ό κεφάλι σας δεν στέκεται καλά πάνω στους ώμους σας. Άρκει να πώ μία λέξι στον δούκα για να πέση...

— Ύπακούω, κυρία, ψιθύρισε ο Μωρεβέρ. Άλλα πρέπει να ξέρετε, ότι δίνω προθυμία τ' ό κεφάλι μου... Ναι, είμαι πρόθυ-

μος να πεθάνω, άρκει να τόν ιδώ να πεθάνη αυτός πρώτος!

— Κάμετε ύπομονή, είπε η Φαύστα. Πρέπει να ύπακούετε πρώτα... Θα άπολαύσετε κατόπιν τ' ό θάνατό του...

— Καί τ' ό ραντεβού στο Βιλ-λ' 'Εδέκ; — Θα πάτε και εκεί. Θα πάτε μόνος σας...

Ο Μωρεβέρ ανατρίχιασε.

— Αυτό είναι άπαραίτητο, συνέχισε η Φαύστα. Πρέπει να τόν κάμετε να έχη άπόλυτη εμπιστοσύνη σε σας... Άφού, λοιπόν, τ' ό ταξίδι σας στο Μπλουά θα σας άπασχολήση όκτώ ήμέρες, θα δώσετε ραντεβού στον Παρνταγιάν και στο φίλο του τ' ό δεκάτη ήμέρα, έξω από την πόρτα της Μονμάρτρης. Άπό εκεί θα τούς ώδηγήσετε...

— Πού, κυρία; ρώτησε λαχανιασμένος ο Μωρεβέρ.

— Στο θανάτο! απάντησε η Φαύστα με παγερά φωνή.

— Ποιά ώρα πρέπει να τούς όρίσω τ' ό ραντεβού;

— Τ' ό μεσημέρι, ακριβώς, απάντησε η Φαύστα έπειτα από μικρή σκέψι. Μπορείτε να τούς όρκισθήτε, ότι αυτή τη φορά θα ιδούν τη Βιολέττα...

— Έπειτα απ' αυτά τ' ό λόγια, σηκώθηκε και βγήκε από τ' ό δωμάτιο.

Ο Μωρεβέρ ξαναείδε τότε τη Λέα και την Μύρτι. Οί δύο υπηρέτριες τόν ώδηγήσαν ως την πόρτα.

Ο δρόμος της συγγνώμης

Τ' ό άλλο πρωί, ο Μωρεβέρ κάλπαζε πάνω στο δρόμο του Βιλ-λ' 'Εδέκ.

Όταν είδε τόν Παρνταγιάν και τόν δούκα της 'Αγκουλέμης να βγαίνουν από τ' ό άστυλο, έκαμε τη σκέψι πως η Φαύστα είχε δίκιο. Μία ένέδρα στο μέρος αυτό, δεν ήταν εύκολη.

Προχώρησε τότε θαρραλέα προς τ' ό μέρος τους κι' αφού ξεπέζεψε, τούς είπε:

— Η παρουσία μου εδώ δείχνει, κύριοι, πως ξέρω να κρατάω τ' ό λόγο μου.

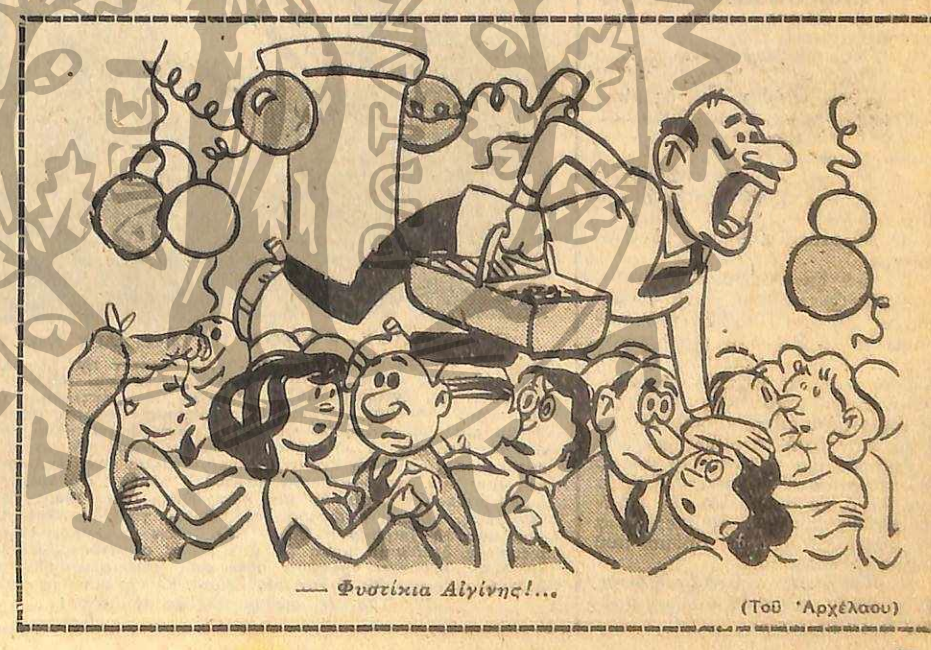
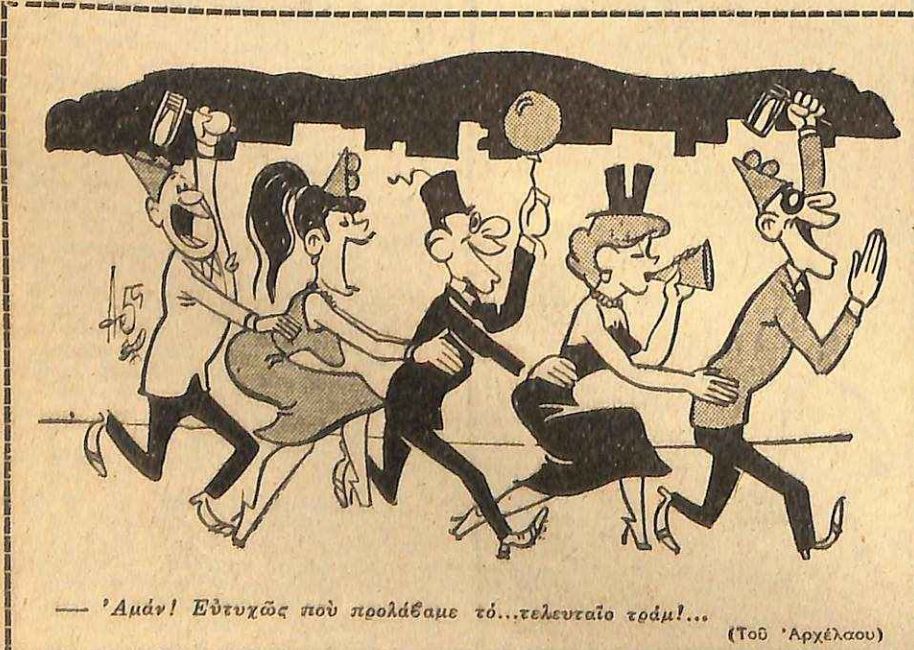
Σταμάτησε περιμένοντας μία ένθαρρυντική λέξι. Άλλ' ο Παρνταγιάν στεκόταν άκίνητος σάν άγαλμα.

— Κύριε, συνέχισε ο Μωρεβέρ, ανέλαβα την ύποχρέωσι η να ίκανοποιήσω την επιθυμία σας, η να έρθω εδώ για να δεχτώ τις διαταγές σας. Όφείλω να σας πώ, ότι δεν επέτυχα τελείως τ' ό σκοπό που επιδιόκα, Άν, λοιπόν, δεν μου παραχωρήσετε μία καινούργια πίστωση χρόνου, είμαι απ' αυτή τη στιγμή στη διάθεσί σας...

Ο Κάρολος είχε γίνει κατακίτρινος.

Ο Παρνταγιάν, αντίθετα, διατηρούσε όλη την ψυχραιμία του. Ένας καλός παρατηρητής, όμως, θα έβλεπε την έκπληξι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

— Η άσας σας εξαγοράζει πολλά σφάλματά σας, τού απάντησε με ήρεμο ύφος. Είπατε, ότι δεν επιτύχατε τελείως... Αυτό σημαίνει ότι έμαθα κάτι;

Η μητέρα του μικρού Πάτρικ, όταν βγήκε από το κατόχημα, βρήκε το αμαξάκι του παιδιού της άδειο!

Το λαθρεμπόριο βρεφών ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Απαγωγές μικρών παιδιών για να τα ξαναπουλήσουν πανάκριβα στις άτεκνες Αμερικανίδες

Στην Αμερική, τα παιδιά, όπως είναι γνωστό, λατρεύονται σαν θεότητες. Ψωτόσο στην ομαδική λατρεία των «τρυφερών βλαστών του εθνους» στις Ηνωμ. Πολιτείες, υπάρχει ένα παράδοξο αντιφατικό σπυρίδι. Οι Αμερικανίδες μητέρες —είπε χαρακτηριστικά ένας Ευρωπαίος χιουμορίστας— είναι πρόθυμες να κάνουν το κάθε τι για τα παιδιά τους. Εκτός από το... να τα γεννηθούν!

Πραγματικά, τίποτα δεν τρομάζει τόσο πολύ μερικές Αμερικανίδες, όσο οι φυσικές ωδίνες του τοκετού. Και για τον λόγο αυτό, οι πιο πολλές προτιμούν να εξαγοράζουν τους σωματικούς πόνους και την συνεπακόλουθη παραμόρφωση των γραμμών τους... με μερικά δολάρια και να αποκτήσουν τα παιδιά τους με την ανώδυνη μέθοδο της υιοθεσίας! Η μανία αυτή των Αμερικανίδων να υιοθετούν ξένα παιδιά έχει λάβει τα τελευταία χρόνια τόση τρομακτική διαστάσεις, ώστε τα νεογεννημένα βρέφη να γίνονται... είδος λαθρεμπορίου και να φτάσει η τιμή τους σε δυσθεώρητα ύψη!

Σε τις αρχές του 1953, το περίεργο αυτό εμπόριο περιωριζόταν στο εσωτερικό των Ηνωμ. Πολιτειών. Ήρθε, όμως, μία εποχή, που η προσφορά ήταν αδύνατο να ανταπεξέλθει στην ζήτηση, και οι πολλές Αμερικανίδες, όσα κι αν έδιναν, δεν μπορούσαν να βρουν παιδί για να το υιοθετήσουν... ή μάλλον, για να το αγοράσουν...

Η «ατενότης» αυτή — όπως θα έλεγαν, αν επρόκειτο για οποιοδήποτε άλλο... εμπόρευμα προίτου — προκάλεσε την διεθνοποίηση τεινών επιχειρήσεων, με τεράστια λεσ τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις βρέφη από το γηραιό ημισφαίριο στις άτεκνες Αμερικανίδες.

Επικέντρο των επιχειρήσεων αυτών —που δεν τροφοδοτούσαν αυτούς Αμερικανούς των Ηνωμ. Πολιτειών, αλλά και τα αμερικανικά ανδρόγυνα, που ζουν στην Μεγάλη Βρετανία, τη Γερμανία και την Γαλλία— έγινε η Ιρλανδία. Και κυριότεροι «διαμετακομιστικοί σταθμοί» το Παρίσι, το Λονδίνο, οι Βρυξέλλες και η Φρανκφούρτη.

Η νέα αυτή μορφή εμπορίου δεν άργησε να αποδώσει κολοσσιαία κέρδη στους οργανωτές της. Στην Ευρώπη, το πάθος της υιοθεσίας είναι ανυπόκριτο και οι παράνομες μητέρες δεν ήθελαν τίποτα καλύτερο, από να τα μπορούσαν να βγάλουν από πάνω τους ένα ενοχλητικό βάρος, πουλώντας το παιδί

τους στους Αμερικανούς πράκτορες. Με τις συνθήκες αυτές, οι Ιρλανδέζες μητέρες, που υπήρξαν ο κύριος στόχος των εμπορικών αυτών, έδιναν τα παιδιά τους σε εξευτελιστικές τιμές, ενώ η «επιστήμη τιμής» στις συναλλαγές των πρακτόρων των επιχειρήσεων με τις Αμερικανίδες είχε φτάσει τις 400 λίρες στερλίνες! Από το ποσό αυτό, το κύριο μέρος έμενε ως καθαρό κέρδος στον μεσάζοντα...

Αλλά η απληστία του κέρδους δεν έχει όρια. Οι Αμερικανοί έμποροι σκέφτηκαν πως ακόμη καλύτερο θα ήταν, αν εύρισκαν μία μέθοδο, ώστε ολόκληρο το ποσό των τετρακοσίων λιρών να μένει σ' αυτούς. Και από τα μέσα του 1954 άρχισε, στην Ιρλανδία κυρίως, αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, ένα κύμα αθρόων απαγωγών παιδιών ηλικίας 6 μηνών ως 4 ετών. Για την απαγωγή των παιδιών χρησιμοποιούνται, κατά κανόνα, γυναίκες, πράκτορες των διεθνών αυτών επιχειρήσεων, και καθόπιν, χάρη σ' ένα άριστο ωργανωμένο δίκτυο, το παιδί φτάνει ως τα χέρια του παραλήπτη του, που καταβάλλει το καθωρισμένο ποσό.

Σε ώριμες περιπτώσεις, η Ιρλανδική αστυνομία κατόρθωσε να επέμβει εγκαίρως, στις περισσότερες, όμως, όλες οι έρευνες που έγιναν, υπήρξαν άκαρπες.

Τον περασμένο Δεκέμβριο, άφησαν τον μικρό Πάτρικ Μπέρικαν, 9 μηνών, από το παιδικό αμαξάκι του, σ' έναν από τους κεντρικότερους δρόμους του Δουβλίνου. Η μητέρα του είχε μπει σ' ένα κατάστημα να ψωνίσει και όταν βγήκε βρήκε το αμαξάκι άδειο!

Η Ιρλανδική αστυνομία κινητοποιήθηκε άμεσα και αναζητήσαν τον μικρό Πάτρικ σε ολόκληρη την πόλη χωρίς αποτέλεσμα. Όταν όμως δημοσιεύτηκαν σχετικές αγγελίες στον τύπο, παρουσιάστηκε στην αστυνομία του Μπέλφαστ μία γυναίκα, η Λουίζα Ντόμπερτ, και κάταβεσε ένα γεγονός, που είχε υποπέσει στην αντίληψή της.

Την επομένη της ημέρας που έγινε στο Δουβλίνο η απαγωγή του μικρού Πάτρικ, η κ. Ντόμπερτ ταξίδευε με την αμαρτωλιά, που έκτελει το δρομολόγιο Δουβλίνου-Μπέλφαστ. Στο ίδιο διαμέρισμα του τρένου μαζί της, καθόταν μία γυναίκα μ' ένα μωρό στην ηλικία του Πάτρικ, που η συμπεριφορά της απέναντί του, άστραψε και αδιάφορη, έδειχνε ότι δεν ήταν η μητέρα του.

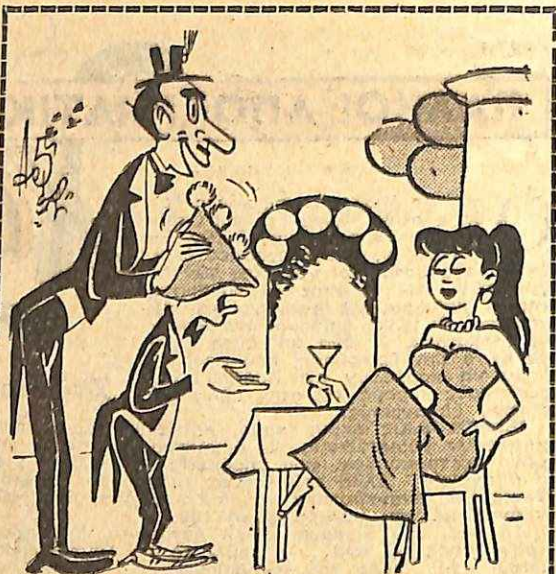
Η κ. Ντόμπερτ περιέγραψε με ακρίβεια τα χαρακτηριστικά της άγνωστης, που είχε προκαλέσει τις υποψίες της, και επακολούθησε μία συστηματική έρευνα.

Η έρευνα κατέληξε σε ακόμη πιο καρποφόρο αποτέλεσμα από εκείνο που ελπίζανε οι αστυνομικοί του Μπέλφαστ. Οχι μόνο βρέθηκε ο μικρός Πάτρικ, αλλά στο ίδιο σπίτι βρέθηκε και η Ελίζαμπεθ Μπέρικαν, τριών ετών, που είχε απασχοληθεί από το Δουβλίνο επίσης.

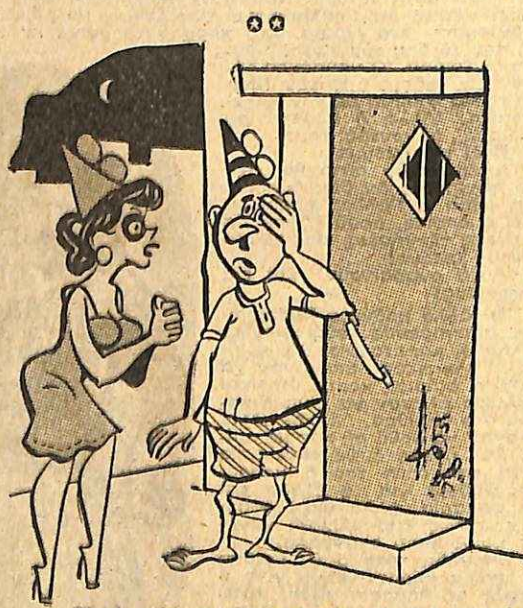
Η δική της απαγωγή τους θα γίνει σε λίγες βδομάδες και ελπίζεται να φέρει σε φως πολλά άγνωστα στοιχεία για την οργάνωση του διεθνούς λαθρεμπορίου βρεφών.

Στο μεταξύ έγινε ακόμη μία άπαγωγή στο Δουβλίνο με θύμα την πανύψηλη Γουάλας, τεσσάρων ετών. Η μητέρα της είχε πιάσει κουβέντα με μία φίλη της, που συνάντησε στο δρόμο, και η μικρή Κάθριν, χάρισε, κυττάζοντας μία βιτρίνα. Όταν η κ. Γουάλας τελείωσε την συζήτηση της και γύρισε για να πάρει την κόρη της, η Κάθριν είχε εξαφανιστεί!

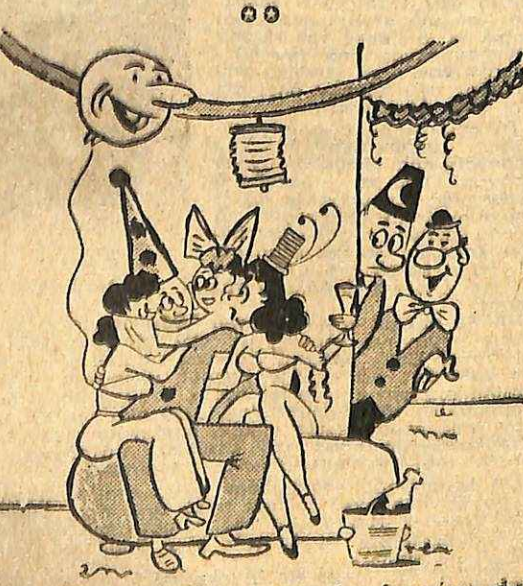
Αλλά τη φορά αυτή η αστυνομία ήξερε πού έπρεπε να στρέψει τις έρευνές της. Μαζί με την ξετρελαμένη από την αγωνία κ. Γουάλας οι αστυνομικοί έσπευσαν στον αεροδρομικό σταθμό, όπου σε λίγη ώρα θα ξεκινούσε η ταχεία για το Μπέλφαστ. Μόλις έφτασαν στην αεροδρόμια δεν άργησαν να ανακαλύψουν την απάχθεια που περπατούσε αμέριμνη μαζί με μιά άγνωστη που την κρατούσε από το χέρι. Άσπληντος ένα ξεφωνητό προς το μέρος της, αλλά η άγνωστη, που καταλάβε τι συνέβαινε, παράτησε την Κάθριν και έσπευσε να εξαφανιστεί μέσα στο πλήθος.

Χορεύετε, δεσποινίς Ζιζή;

Πω! πω! Τι έπαθα! Τα κλειδιά τα είχα στο σακάκι μου!... (Του 'Αρχέλαου)

Βλέπεις; Και ο γιατρός υποφέρει από πείσι!...

Τα πεντάδυμα της ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ

Είναι τα μόνα που ζουν σήμερα στον κόσμο

Ο θάνατος του ενός από τα περίφημα πεντάδυμα του Καναδά, της Έμιλυ Ντιόν, λύπησε πολλούς από τους γνωστούς και άγνωστους φίλους των αδελφών Ντιόν. Από την ημέρα που γεννήθηκαν, οι κόρες του Ντιόν έγιναν διάσημες και ολόκληρος ο κόσμος παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τη ζωή και την εξέλιξή τους.

Για πολλών κόσμων, οι αδελφές Ντιόν ήταν τα μόνα πεντάδυμα που υπήρχαν στον κόσμο. Εκτός από αυτές όμως, που σήμερα έμειναν μόνο τέσσερες, υπάρχουν και τα πέντε παιδιά του Ιταλο-αργεντινίου θράνκο Ντιλιτζέντι, τα μόνα πεντάδυμα του κόσμου.

Τα πεντάδυμα αυτά θα μπορούσαν να είχαν απολαύσει τη δημοτικότητα των αδελφών Ντιόν, αν ο πατέρας τους, ο θράνκο Ντιλιτζέντι, ο άνθρωπος με τον μεγάλο πλούτο και την απέραντη επιρροή στο Μπουένος Άιρες, δεν αντιπαθούσε τη δημοσιότητα.

Ο Ντιλιτζέντι μετανάστευσε στην Αργεντινή από μικρό παιδί και εργάστηκε σκληρά στη χώρα αυτή, που αργότερα έγινε η δεύτερη πατρίδα του. Σήμερα είναι ιδιοκτήτης πολλών εργοστασίων και από τους κυριότερους μετοχούς σε πολλές επιχειρήσεις στην Αργεντινή.

Έχει μία ξεχωριστή αδυναμία στα παιδιά και γι' αυτό το 1937, όταν οι γιατροί του είπαν ότι η γυναίκα του θα έφερνε στον κόσμο τρίδυμα, ήταν πανευτυχής. Τον ίδιο χρόνο πράγματι η κυρία Ντιλιτζέντι έφερε στον κόσμο τρία παιδιά, αλλά μόνο το ένα από αυτά κατόρθωσε να επιζήσει.

Έτσι, όταν το 1943 οι γιατροί τον βεβαίωσαν και πάλι ότι η γυναίκα του θα γεννούσε τρίδυμα, ο θράνκο Ντιλιτζέντι κυριεύθηκε από άνησυχία. Ποιά τύχη άραγε περιμενε τα παιδιά αυτά;

Στις 15 Ιουλίου του 1943 όμως η κυρία Ντιλιτζέντι έφερε στον κόσμο δύο αγόρια και τρία κορίτσια! Από τις πρώτες κιόλας ώρες η κατάσταση των δυο αγοριών ήταν κρίσιμη και οι γιατροί περίμεναν ότι δεν θα ζούσαν. Ευτυχώς όμως, μέσα σε λίγες μέρες η κατάσταση τους καλυτέρευσε και τα πέντε παιδιά του Ντιλιτζέντι γλύτωσαν από κάθε κίνδυνο.

Στο μεταξύ, πριν ακόμη γίνουν γνωστό ότι η γυναίκα του είχε γεννήσει πεντάδυμα, ο πάμπλουτος Ιταλο-αργεντινός φρόντισε να κρύψει από όλον τον κόσμο την ύπαρξη των πενταδύμων. Όπως εξήγησε ο ίδιος μετά από χρόνια — όταν πια είχε γίνει γνωστή η ύπαρξη των πενταδύμων της Αργεντινής — ήθελε τα παιδιά του να ζήσουν μία «φυσική ζωή» μακριά από το φως της δημοσιότητας, που πίστευε ότι θα τα βλάψει. Δεν ήθελε άλλωστε να μάθουν τα παιδιά του ότι έχουν κάτι ξεχωριστό από τα άλλα παιδιά.

Τα πρώτα χρόνια τα κατέφευγε αρκετά καλά, χάρις στην επισημότητα του, την επιρροή που έζασκε στο Μπουένος Άιρες και τον πλούτο του. Δήλωσε στο ληξιαρχείο του Μπουένος Άιρες μόνο τα τρία κορίτσια. Αφ' εκείνη τη στιγμή δηλώθηκαν και τα δύο αγόρια δηλώθηκαν χωριστά στο ληξιαρχείο πόλεων της Αργεντινής. Τα πέντε παιδιά του Ντιλιτζέντι πήραν τα ονόματα Κάρλος — Χριστιάνο, Μαρία — Κο, Μαρία — Χριστιάνο, Μαρία — Εστερ. Φερνάντα και Μαρία — Εστερ. Η βάπτισή τους έφ' άλλου έγινε μυστικά και σε χωριστές εκκλησίες διαφόρων πόλεων.

Οι γιατροί που ήξεραν την ύπαρξη των πενταδύμων πήραν μεγάλα ποσά από τον Ντιλιτζέντι για να μην μιλήσουν σε κανένα γι' αυτά και ο πατέρας προσέλαβε ειδικούς και παιδαγωγούς για να τα μεγαλώσει.

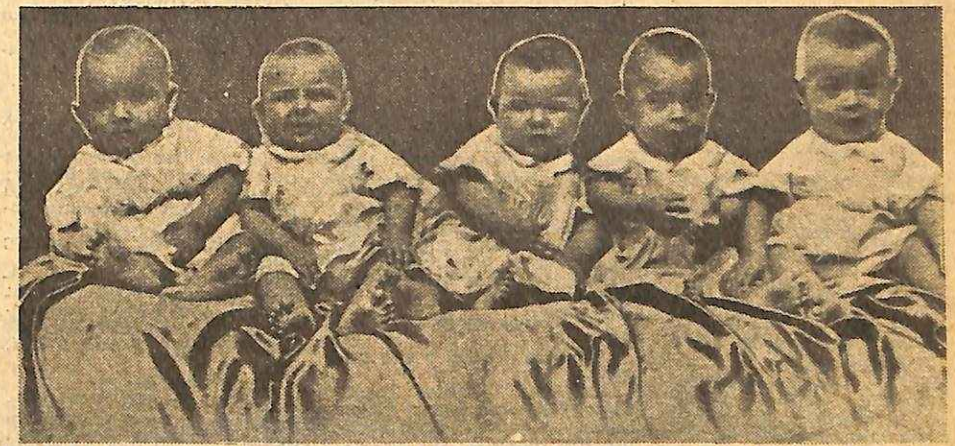
Παρ' όλα αυτά, άρχισαν να κυκλοφορούν φήμες για τα πεντάδυμα της Αργεντινής και ο Ντιλιτζέντι δεχόταν αμέτρητες

επιθέσεις από τους δημοσιογράφους, όπου κι αν βρισκόταν. Ο πάμπλουτος Ιταλο-αργεντινός προσπαθούσε να τους αποφυγή και δεν απαντούσε ποτέ στις ερωτήσεις τους. Έδωσε μάλιστα και ωπλισμένους φρουρούς στη βίλλα του για να αποφυγή τις ενοχλήσεις, και πλήρωνε μεγάλα ποσά στους υπηρέτες του για να μην προδώσουν το μυστικό του.

Τα πέντε παιδιά του Ντιλιτζέντι πέρασαν τα πρώτα χρόνια της ζωής τους μέσα σ' αυτή τη βίλλα, κάτω από την άγρυπνη επίβλεψη του πατέρα τους και των παιδαγωγών. Πολύ γρήγορα όμως ο εκατομμυριούχος κατάλαβε ότι έπρεπε να αλλάξει ιδέες, για να μην κάνει δυ-

μορούσαν το ένα από τα παιδιά τους, οι γονείς έδωσαν και τα άλλα τέσσερα να μένουν σιωπηλά και να συμμερίζονται την τιμωρία.

Όταν πια τα παιδιά του έγιναν τεσσάρων ετών, ο Ντιλιτζέντι έκανε την πρώτη του υποχώρηση. Τα έστειλε σε ένα ειδικό νηπιαγωγείο, μαζί με άλλα 18 παιδιά, διαλεγμένα με προσοχή. Οι παιδαγωγοί ανέλαβαν την υποχρέωση να τους φέρωνται όπως φέρνονταν και στα άλλα παιδιά και να μην δώσουν σε κανένα την εντύπωση ότι τα πεντάδυμα είχαν κάτι ξεχωριστό από τα άλλα παιδιά. Ακόμη περισσότερο δε στα ίδια τα πεντάδυμα. Τα πεντάδυμα της Αργεντινής προσ-

Τα πεντάδυμα της Αργεντινής, που ο εκατομμυριούχος πατέρας τους θέλησε να κρατήσει μυστική την ταυτόχρονη γέννησή τους.

στοιχισμένα τα παιδιά του.

Επειδή δεν είχαν καμιά επαφή με άλλα παιδιά της ηλικίας τους, τα πεντάδυμα της Αργεντινής διέτρεχαν τον κίνδυνο να δημιουργήσουν μεταξύ τους — και το καθένα χωριστά — δυσάρεστες και επικίνδυνες ψυχολογικές καταστάσεις. Ζώντας αποκλειστικά το ένα με τη συντροφιά του άλλου, είχαν αρχίσει να αντιδρούν όλα μαζί και πάντοτε με τον ίδιο τρόπο σε κάθε περίσταση. Αν τι-

αρμόσθηκαν γρήγορα στη νέα τους ζωή και συνήθισαν εύκολα στη συντροφιά των άλλων παιδιών. Όταν έφτασαν στην σχολική ηλικία, μπήκαν και τα πέντε σε σχολεία. Ο Ντιλιτζέντι όμως έλαβε και εκεί τα μέτρα του, ώστε τίποτα να μην εμποδίσει την κανονική ανάπτυξη και τη μόρφωσή τους.

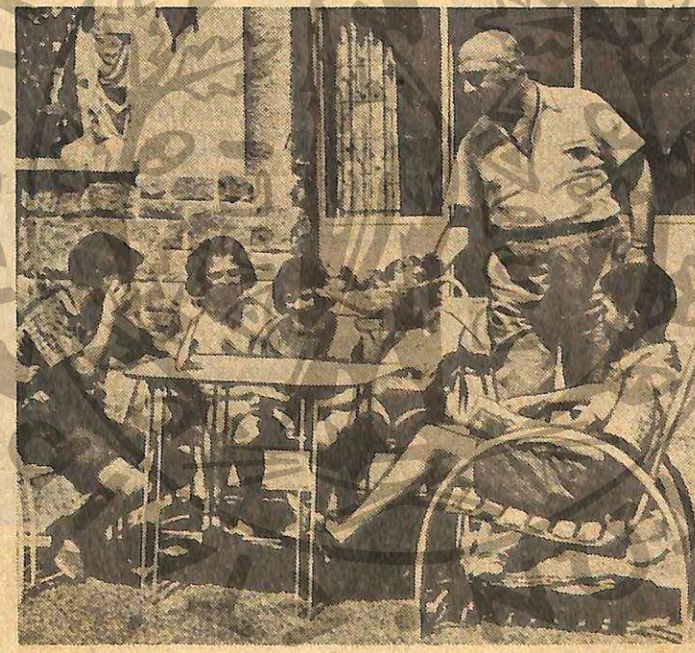
Ο Κάρλο-Άλμπερτο και η Μαρία-Χριστιάνο ντράπηκαν σε διαφορετικά σχολεία του Μπουένος Άιρες και τα άλλα τρία παιδιά μπήκαν εσωτερικά σε τρία άλλα σχολεία, μακριά το ένα από το άλλο.

Τον πρώτο καιρό, και τα πέντε παιδιά έδειχναν ότι ο χωρισμός απ' τα άλλα αδελφά τους τα έκανε δυστυχισμένα. Πολύ γρήγορα όμως συνήθισαν να ζουν το ένα ανεξάρτητα από το άλλο και σήμερα, σε ηλικία 11 ετών, είναι ευτυχισμένα.

Στο πεδίο της διανοητικής ανάπτυξης δείχνουν και τα πέντε μία εξαιρετική και ταυτόχρονη πρόοδο. Ιδιαίτερα μάλιστα στην εκμάθηση των ξένων γλωσσών. Το καθένα από τα πεντάδυμα της Αργεντινής, ξέρει καλά τουλάχιστον μία γλώσσα, εκτός από τη μητρική του.

Οι θόρυβοι επιδρούν στην υγεία

Ο καθηγητής Τρεμιλιέρ, σε μία διάλεξη που έδωσε τελευταία στο Παρίσι, έτονισε ότι ο θόρυβος είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος της υγείας μας. Κατά τον Γάλλο επιστήμονα, οι θόρυβοι, εκτός από το ότι εξασθενούν τελείως το νευρικό σύστημα, διαταράσσουν επίσης και τη λειτουργία των ενδοκρινών αδένων. Πείρασμα που έγιναν σε διάφορες μεγαλοπόλεις, όπως στο Παρίσι, το Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη, απέδειξαν ότι η ανάπτυξη των παιδιών καθυστερεί σε ποσοστό 20% περίπου στις πολυθόρυβες συνοικίες.

Ο Ντιλιτζέντι ευχαριστείται να περιποιηθεί τα πέντε παιδιά του, όταν είναι σπίτι...

Ηνωμοδιούλα μας

Ο «ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΑΣΟΣ: μουρτάρης μέχρις αφαντάστου σημείου. ΚΑΙΤΗ: γυναίκα του, άφελης μέχρις ενός σημείου. ΑΜΑΛΙΑ: μητέρα της. ΛΙΛΗ: φίλη της. ΜΑΝΩΛΗΣ: φίλος του Νάσου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Τραπεζαρία άστικοῦ σπιτιού. Ἡ Ἀμαλία ἀποτελιῶναι τὸ στρώσιμο τοῦ τραπέζιου, ἐνῶ ὁ Νάσος χαρῶνται τὸν οὐρανὸ ὑπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Μπαίνει ἡ Καίτη, κρατῶντας μίαν σουπιέρα).

ΚΑΙΤΗ: Καλέ, τί ψύχρα κάνει ἐδῶ μέσα!

ΑΜΑΛΙΑ: Πῶς νὰ μὴν κάνει, ἀφοῦ ὁ προκομμένος ὁ ἄντρας σου ἔχει ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο θραυστικά.

ΚΑΙΤΗ: Καλέ Νάσο, τρελλάθηκες; Νάσο! Νάσο! Δὲν ἀκούς;

ΝΑΣΟΣ (ἀφρημένα): Μίλησε.

ΚΑΙΤΗ: Μόνο μίλησε; Ξελαρυνιάστηκε;

ΝΑΣΟΣ: Συμβαίνει τίποτα;

ΚΑΙΤΗ: Συμβαίνει ὅτι τουρτουρίσαμε καὶ νὰ κλείσῃς ἀμέσως τὸ παράθυρο!

ΝΑΣΟΣ: Μία στιγμὴ. (Κυττάζει τὸν οὐρανόν).

ΚΑΙΤΗ: Ἄ! μὰ ἐσύ θὰ τρελλάθῃς πιά μ' αὐτοὺς τοὺς ἱπταμένους διακούς! Καὶ θὰ μᾶς τρελλάνῃς κι' ἐμᾶς.

ΑΜΑΛΙΑ: Καλὰ σοῦ λέει. Κλείσε ἀμέσως τὸ παράθυρο!

ΝΑΣΟΣ (μὲ δυσφορία): Πολὺ μὴ μοῦ ἄππου ἐγίναντε μάννα καὶ κόρη. (Κλείνει τὸ παράθυρο).

ΚΑΙΤΗ: Ὅριστε ποῦ ζητάει καὶ ρέστα!

ΑΜΑΛΙΑ: Δὲ φτάνει ποῦ μᾶς πονύντες!

ΝΑΣΟΣ: Καὶ μήπως ἐγὼ δὲν πονύνω; (Ὁρατὶνίζεται).

ΚΑΙΤΗ: Ἄλλα τί σημασία ἔχει ἐνὰ κρυολόγημα, ἐνὰ συνηθισμένον ἀπὸ τὸν στήριον τῶν ἱπταμένων διακῶν, τῶν ἱπταμένων πούσκων, τῶν ἱπταμένων ζυνητριῶν, τῶν ἱπταμένων τριγανῶν, τῶν ἱπταμένων βαρελιῶν, τῶν ἱπταμένων...

ΚΑΙΤΗ (τὸν διακόπτει): Ἔεε! Σὺν πολλῇ φέρῃ πῶς κι' ὅπως πᾶν θὰ τὸ βγάλῃς ὅλα ἱπταμένα! Κι' ἐξ ἄλλου αὐτὰ ἐνδιαφέρουν ὁσους ἀσκολοῦνται μὲ τὴν ἀστρονομία.

ΝΑΣΟΣ: Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι ἐγὼ δὲν ἀσκολοῦμαι; Διὰ τὴν ἐρασιτεχνικὴν ΚΑΙΤΗ (ειρωνικά): Μπα, μπα, μπα! Δὲν τόξερα, πούλακι μου, ὅτι εἶσαι καὶ ἀστρονόμος!

ΝΑΣΟΣ: Ναί! Εἶμαι καὶ φαίνομαι!

ΑΜΑΛΙΑ: Καλὰ! Κάτσε τώρα νὰ φᾶς καὶ θὰ σοῦ περάσῃ.

ΝΑΣΟΣ: Ποτέ! (Κάθεται). ἔχω τὸ μικρόν μου ἀστρονόμον μὲ σὺν αἵμα μου! Κι' αὐτὸ τὸ περιθώριον μυστήριον τῶν ἱπταμένων διακῶν θὰ τὸ λύσω!

ΚΑΙΤΗ: Πρός τὸ παρόν... θέσω τὴν περσέτα γύρω ἀπὸ τὸ λαίμω σου μὴ λεριασθῇς!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Τὰ ξημερώματα στὴν

ΑΜΑΛΙΑ: Πῶς νὰ μοῦ φαίνον; Ἡ τρέλλα δὲν πάει στὰ βουνά! Καὶ γιὰ νὰ ποῦμε τὴ μαύρη ἀλήθεια, καλύτερα νὰ ντραδερίζεται μὲ ἱπταμένους διακούς, παρὰ μὲ τίποτα... ἱπταμένους τοαπερδόνες!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ δρόμο).

ΝΑΣΟΣ: Κόμπιασε, μὴρὲ Μανωλάκη, καὶ παρὰ λίγον νὰ προδοθῶμε.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Μὰ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν τὰ πολυκαταφέρνω στὰ παραμύθια.

ΝΑΣΟΣ: Δὲν πειράζει! Τὸ κόλπο ἐπιάσει! Καὶ νὰ ποῦ τώρα στὰ γεράματα ἐγὼ κι' ἀστρονόμος. (Γελάει).

ΜΑΝΩΛΗΣ: Τί νὰ σοῦ πῶ! Θαυμάζω τὸ θράσος σου. Πῶς βάσταξε ἡ καρδιά σου, ἀθεόφοβε, νὰ ὀρκισθῇς ψέμματα;

ΝΑΣΟΣ: Δὲν ὀρκίστηκε ψέμματα! Τὸ ραντεβουδάκι μου τὸ ἔχω στὸ... λόφον τοῦ Ἀστεροσκοπείου!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ἐ, ἄντε καὶ καλὴ διασκέδασι!

ΝΑΣΟΣ: Νὰ ἴδωσιν οἱ ἱπταμένοι διακοί!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μετὰ μιὰ ἐβδομάδα, στὸ σαλόνι).

ΚΑΙΤΗ: Μὰ γιατί κάναμε μούρα μάτια νὰ σὲ δοῦμε; ΛΙΛΗ: Βλέπεις, ἀλλάξα ὀπίτι καὶ δὲν μούρχειται βολικά.

ΚΑΙΤΗ: Ὁ θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτρα, ἀλλὰ ἐσύ, παιδάκι μου, θὰ μουραθῇς μ' αὐτοὺς τοὺς ἱπταμένους διακούς!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα στὸ σαλόνι).

ΑΜΑΛΙΑ: Ὅστε κι' ἐσεῖς, κύριε Μανώλη, ἔχετε παλαθῶσαι μ' αὐτοὺς τοὺς ἱπταμένους διακούς;

ΜΑΝΩΛΗΣ (κομπιάζοντας): Ναί... Βέβαια... Ἀπλάθῃ ὅχι καὶ πῶς ἔχω παλαθῶσαι... Ἀλλά... ὅσο νάνε.

ΝΑΣΟΣ: Γιατί ντρέπεσαι, Μανωλάκη; Πῶς τὴν ἀληθεῖα! Στὰ κάτω-κάτω δὲν εἶναι οὔτε κακὸ, οὔτε ἀμαρτία ν' ἀφοσιωθῇ κανεὶς στὸ πρόβλημα τῶν ἱπταμένων διακῶν.

ΚΑΙΤΗ: Εἶναι ὅμως κρίμα κι' αἰδῶ νὰ χάνῃ τῶν καὶ τὸν καιρὸν τοῦ.

ΝΑΣΟΣ: Μὴν τὸ λὲς αὐτὸ, Καίτη. Τίποτα δὲν εἶνε γρηγορώτερον ἀπὸ τὸ στερῶμα! Καὶ καρὰ σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ λύσῃ τὰ μυστήριά του! Ἄντε, Μανωλάκη, πάμε!

ΚΑΙΤΗ: Ποῦ θὰ πάτε;

ΝΑΣΟΣ: Μὰ δὲν εἴπαμε; Στὸ Ἀστεροσκοπεῖο.

ΚΑΙΤΗ: Νὰ τὸ πιστέψω;

ΝΑΣΟΣ: Μὰ τώρα παιδιά εἴμαστε;

ΚΑΙΤΗ: Ὁρκίσου μου.

ΝΑΣΟΣ: Νὰ μὴ σὲ χαρῶ! Νὰ σάψω τὴ μαμά σου!

ΑΜΑΛΙΑ: Μπα! ποῦ νὰ φᾶς τὴ γλώσσα σου γρουσουζέμουτρο! (Χτυπᾷ ἐξ ὀλο).

ΚΑΙΤΗ: Ἄσε τίς σακλαμάρες κι' ὀρκίσου σοβαρὰ καὶ κανονικά.

ΝΑΣΟΣ: Στὴ ζωὴ σου! Στὰ μάτια μου! Νά! (Φιλᾷ ἐν σταυρῷ).

ΚΑΙΤΗ: Καλά! Πηγαίνετε! Μόνο σὰς παρακαλῶ, κύριε Μανώλη, μὴν ἐμμερῶσθε στὸ Ἀστεροσκοπεῖο.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ἐννοία σας, ἐννοία σας, κύριε Καίτη.

ΝΑΣΟΣ: Ὁρῶνται, γυναικὺλά μου! Ὁρῶνται, περὺλά μου! (Πηγαίνει ἀγκαθῆς τὸν Μανώλη καὶ ψεύχεται).

ΚΑΙΤΗ: Πῶς σοῦ φαίνονται, μαμά, ὅλα αὐτά;

ΣΚΗΝΗ 6η

(Ἐνῶ ἀπὸ λίγες ὥρες στὸ κλῆ. Ὁ Νάσος ἀνοίγει αἰνὰ-αἰνὰ τὴν πόρτα καὶ πατώντας σὺν γάτα μπαίνει στὸ σπῆτι. Καθὼς πάει ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς αἰσθάνεται ἐνὰ τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι).

ΝΑΣΟΣ: Ὁμῶς! (Σωριάζεται λιπόθυμος).

ΑΜΑΛΙΑ (μπαίνοντας ἐντροπῇ): Χριστὸς καὶ Παναγία! Ποῖος ἐσκόνισε ἐταί;

ΚΑΙΤΗ (δεκνόντας τὸ Νάσο): Ὁ «ἀστρονόμος» μᾶς!

ΑΜΑΛΙΑ: Κι' ὁ κρότος ποῦ ἀκούστηκε τί ἦταν;

ΚΑΙΤΗ: Τίποτα! Ἐνα... ἱπταμένο βᾶσι...

(Αὐλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

Ἀποκρηστικές πεννιές

—Στὴ Γαλλία, τὸν καιρὸ τοῦ ἱπποτισμοῦ, οἱ σταυλῆτες, οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ἱπποτάτες μεταμφιεσμένοι εἰς ἱπποτάτες γιὰ νὰ πειράζοντο τὸν ἄλλο κόσμο. Στὸ Παρίσι, τὸν 16ον αἰῶνα μεταμφιεσθῆκε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σὲ... Αἰγυπτία!

—οἱ Ἀράδες στὸ Ἀλγέρι τρελλαινόνται μὲ τίς μακαράδες, ὅπως δὲ εἶναι μαῦροι ἢ μεταμφιεσμένους τοὺς κατὰ ἐντέλεια παραξενῇ.

—Καὶ οἱ ἐκείνη γιορτάζουν τίς Ἀπόκριες. Ἐκεῖ ἐμφανίζεται μίαν παλαιὰ ἀγελάδα φτιαγμένη ἀπὸ χορτὸν ποῦ λέγεται Τά-Τσοῦμ.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ
"Ὁ Στέφανος Στρατηγὸς καὶ ἡ Κ. Μπελιντὰ σὲ μίαν σκηνὴ τοῦ νέου ἐλληνικοῦ φιλμ «Τὸ Φιντανάκι», ποῦ γύρισε ἡ Νόβακ-Φίλμς, βάσει τῆς ὁμωνύμου θεατρικῆς ἐπιτυχίας τοῦ Παντελῆ Χόρν.

Μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία συνεχίζονται στὸ θέατρον Κοτοπούλη («Ρέξ») οἱ παραστάσεις τῆς σπαρταριστῆς κωμωδίας τοῦ κ. Δ. Ψαθὰ «Φαῦλος κύκλος», ποῦ διανύει ἤδη τὴν ἐνάτην ἐβδομάδα. Ἀνωτέρω ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου ἔξαιρετικὸς κωμικὸς κ. Ἀπόστολος Ἀδῆς, ὅπως ἐμφανίζεται στὴν πρώτη πρᾶξι τῆς κωμωδίας, μαζί μὲ τὸν συμπρωταγωνιστὴ κ. Παντελῆ Ζερβό.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΤΖΑΖ
Ἐπὶ τὰς τρομπέτες παίζει ταυτοχρόνως ὁ Ἀμερικανὸς Βικ Χάιντ, ποῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐμφανίζεται στὸ Μοναχο τῆς Βαυαρίας. Ὁ Βικ εἶναι μουσικὴ ἰδιοφυΐα. Παίζει 61 διαφορετικὰ ὄργανα καὶ στὴν Ἀμερικὴ εἶναι γνωστὸς ὡς ὁ ἀνθρώπος-τζάζ.

Ἀνιούδοντα ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Η «ΝΤΙΖΕΖ»:
Σατράπη μου, γλυκεῖέ μου ἐσύ (σατράπη, στὸν κόσμο τέτοια ἀγάπη σὺν τῇ δικῇ μου δὲν θὰ βρεθῇ).

Ἡ Κερκυραία μας!

Σατράπη μου — ὅλα σου τ' ἀγαπῶ
«ὦ ὅπου σταθῶ καὶ πάω — παντοῦ ἡ σιὰ σου μ' ἀκολουθεῖ...
... Ὡραία τὸ τραγουδάς, κοπέλλα μου, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σὲ συγκρίνω μὲ τὴν «πρώτη διδάσκα» τῆς Ρένα Βλαχοπούλου. Καί, μοιραίως, ἡ σύγκρισις ἀποβαίνει συντριπτικὴ γιὰ σένα. Καὶ νὰ μὲ συμπαθᾷς, δηλαδή! Γιατί δὲν θέλω νὰ πῶ, ὅτι σοῦ λείπουν τὰ προσόντα, ἢ ὅτι δὲν διαθέτεις μίαν εὐχάριστη, μελωδικὴ καὶ «μικροφωνικὴ» φωνή. Ὅλα αὐτὰ, τάχεις. Ἀλλὰ σοῦ λείπει τὸ «κάτι» τῆς Βλαχοπούλου. Αὐτὸ τὸ αὐλο καὶ ἀφθαρτο καὶ μυστηριώδες «κάτι» ποῦ γοητεύει καὶ συναρπάζει, ποῦ καθηλώνει τὸν θεατὴ κι' ἐνθουσιάζει τὸν ἀκροατὴ.

Ἀντάξιον τέκνον τῆς... «μπελκαντοαναθρεμμένης» Κέρκυρας, ἡ Ρένα ἔχει μίαν μουσικότητα, ποῦ κυριολεκτικῶς καταπλῆσσει καὶ ποῦ, πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, τῆς ἐξησφάλισε ἐνα... θρόνο! Γιατί ἐλπίζω νὰ θυμάστε, ὅτι ἡ Ρένα Βλαχοπούλου εἶχε ἀνακηρυχθῇ διά... «παλαμακικοῦ» δημοψηφίσματος, «βασίλισσα τῆς τζάζ».

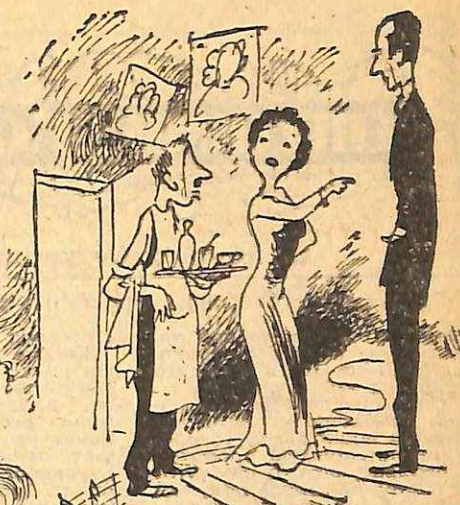
Καὶ εἶναι πολλὰς οἱ ἐπιτυχίες ποῦ λανθάρησε, ὥς... ἐστεμμένη. Πρῶτα-πρῶτα τὸ πολύκροτο καὶ σχεδὸν ἐφιαλτικὸ «Βρέχει», ποῦ ἐταλάνισε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὰ ἀκουστικά μας τύμπανα.

Χρειάστηκε δὲ νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλη τῇ... μελωδικῇ τῆς πειθῶ, γιὰ νὰ πεισθῶμε περὶ τῶν προσόντων τῆς βροχῆς καὶ νὰ τραγουδάμε μαζί τῆς:

«Βρέχει, πόσο μ' ἀρέσει ὅταν βρέχῃ.

καὶ τί μελαγχολία ἔχει τοῦ φθινοπώρου ἡ ἐποχή...
Ἀργότερα — κι' ἐξ αἰτίας τῆς Βλαχοπούλου πάντοτε — μεταβλήθηκαμ ἐσὲ... εὐσυνείδητες παραμένεις καὶ τῆς κρατούσαμε τὸ ἴσο, ναυουρίζοντας προσφιλῆ μας πρόσωπα — ὑπαρκτὰ ἢ φανταστικά:
«Νάνι-νάνι, ἡ νύχτα ἀπλώνει σκοτάδι πυκνόν, ἄς ξεχαστοῦν οἱ καθῶμαι σου κοιμήσου, κοιμήσου κι' ἐγὼ ξεγερνῶ...»
Συνεπαρμένοι ἀπὸ τὴν πανίσχυρη γοητεία τῆς, δὲν διστάσαμε ἀκόμη νὰ ὑποτονθορίζουμε κι' ἐνῶ ἄλλο πανελλήνιο «σουξέ» τῆς, ἐλαφρῶς... ὑπαρξιστικὸν καὶ αὐστηρῶς ἀκατάλληλον γιὰ σοβαροὺς ἀνθρώπους:
«Τὸ μπουμποῦ-μυοῦ-μυοῦ, ποῦχεῖς βάλεῖ σὲ μιά «μυοῦ-μυοῦ».

—Ἐνα κονιάκ μὲ πάγο καὶ σόδα στὸν κύριον...
μυοῦκλα σου ξανθῇ, βγάλετο κι' ἔχει, βγάλετο κι' ἔχει μαλαθῇ»
Υστερα, γιὰ ἐνα μεγάλο διάστημα, τὴν τράβηξε ἡ Ἀμερικὴ, ποῦ, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἀποτελεῖ τὴν «μαγικὴν πολιτείαν», ἢ μάλλον τίς... μαγικὰς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιὰ καθὲ καλλιτέχνη.

Ἐννοεῖται, ὅτι, ἔχοντας ἀπόλυτη συναίσθησι τῆς πραγματικότητος καὶ πάσχοντας ἀπὸ ἀθεράπευτη... μετριοφροσύνη, δὲν συμπεριέλασε τοὺς «βασίλικους» τίτλους τῆς στὶς ἀποσκευές τῆς.

Κι' ἐτοῖς ἐφυγε σὺν ἀπλῇ Κερκυραίᾳ. Καὶ μᾶς γύρισε σὺν... Κερκυραίᾳ μὲ ἀεροδυναμικὴ κούρσῃ!

Τὰ πάρα κάτω εἶναι τόσο πρόσφατα, ὥστε δὲν νομίζω πῶς χρειάζεται νὰ σᾶς τὸ ὑπενθυμίσω. Γι' αὐτὸ θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ὠρισμένα μυστικά τῆς, ποῦ οἱ κοινοὶ θεαταί, μοιραίως, δὲν μποροῦν νὰ τὰ δοῦνε. Καὶ σᾶς βεβαιῶνω πῶς δὲν προβαίνω σ' αὐτὲς τίς ἀποκαλύψεις γιὰ μ' ἀρέσει τὸ κουτσομπολίο, ἀλλὰ ἐπειδὴ θεωρῶ ὑποχρέωσι μου νὰ ἱκανοποιῶ τὴν περιέργειάν σας.

Ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, λοιπόν, ποῦ λέτε, ἡ ἀκουσίως... ἐκπτώτος «βασίλισσα», ἡ μεγάλη μας βεντέττα, ἡ «ζαχαροκάντιζο-μωμένη» Κερκυραία μας, ἔχει ἐνα κομψὸ ἐλαττωματάκι, ποῦ ἡ ἴδια τὸ θεωρεῖ προτέρημα: εἶναι τσιγκούνα! Κι' ὅχι ἀπλῶς τσιγκούνα, ἀλλὰ ἐξηνταβελόνισσα!

Πέρσι τὸ καλοκαίρι, μίαν Παρασκευὴν βράδυ, ἔφτασε κατὰ κοπῇ καὶ καθίδῃ στὸ θέατρον «Βέμπο».

—Τί σοῦ συμβαίνει, Ρένα; τὴ ρώτησα ἀνησυχώντας.

Καί, μάλλον ἀπρόθυμα, μοῦ ἐξηγήσε, ὅτι, «ἐπειδὴ ἦταν νωρίς» καὶ «δὲν ἤξερε πῶς νὰ περάσῃ τὴν ὥρα τῆς», ἤρθε μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ σπῆτι — καθέται στὸ Λυσισιατρεῖο.

—Δὲ λὲς πῶς ἤθελες νὰ γλυτώσῃς τὰ τραμβαγιατικά! τῆς εἶπα ἐπιτιμητικά.

Ἀλλὰ ἡ Κερκυραία μας δὲν εἶναι ἀπὸ κείνες ποῦ χαρίζουνε κάστανα. Καὶ μ' ἐπανεφέρε στὴν τάξι μὲ μίαν μικρὴ φράσι, ποῦ τὴν πρόφερε, ὑπογραμμίζοντας τὴν γοητευτικὴν Κερκυρεῖκήν προφορὰ τῆς:

—Τὸν κακὸ σου τὸ φλάρο, χρυσέ μου!

Κι' ὅταν σὲ λίγη ὥρα ἀνέβηκα στὰ παρασκήνια, παρήγγειλε μεγαλοπρεπῶς καὶ μεγαλοφῶνως, πρὸς γενικὴν καταπληξιν, στὸν «καμαρινιακόν» καφετζή:

—Ἐνα κονιάκ μὲ πάγο καὶ σόδα στὸν κύριον. Κερνάω ἐγὼ!

Σὲ πέντε λεπτά, ἡ παραγγελία τῆς ἐξετελέσθη.

—Στὴν ὑγείαν σου! τῆς εἶπα.

Κι' ἡ «κουρκουμπινωειδὴς» Κερκυραία μας, ἐξαντλῶντας ὅλη τὴ γλῶσσα τῆς:

—Πιές, βρέ, πανάθεμά σε, ποῦ μ' ἔφαγες μὲ τὴν κακογλωσσία σου!

Κακογλωσσία; Ἰσως! Κι' ἴσως ἀκόμη νὰ τὴν πειράζω ἐπιτήδης γιὰ «νὰ μοῦ τὰ σούρη». Γιατί τρελλαινόμεναι ν' ἀκούω τὴ Ρένα. Ἀκόμη κι' ὅταν...μὲ βρίζῃ!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Οί πόνοι στὸν τράχηλο

Έγιναν συχνότεροι μετὴν αὐξησὶ τῶν αὐτοκινήτων

Δὲν ἔχει πάντα σοβαρὴ σημασία ἕνας πόνος στὸν τράχηλο. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι πάντα ἀσφαλές. Ὄταν συνοδεύεται ἀπὸ πυρετό, πονόλαιμο κ' ἄλλα παθολογικὰ συμπτώματα, τὸ μυαλό μας πηγαίνει σὲ ἀρρώστειες σοβαρές, σὰν τὴν μηνιγγίτιδα ἢ τὴν πολιομυελίτιδα, καὶ συμβουλευόμεστε τὸν γιατρό.

Τὸ ἴδιο κάνουμε κ' ὅταν ὁ πόνος τοῦ τραχήλου εἶναι συνέχεια κάποιοι σοβαροὶ ἀτυχήματα ἢ κάποια ἀσθένεια. Στὶς ἄλλες ὅμως περιπτώσεις προσπαθοῦμε συνήθως νὰ τὸν ἀγνοήσουμε, τουλάχιστον ἐφόσον δὲν γίνεται ἀνυπόφορος.

Τὸ γεγονός δὲ εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τρέχουμε ἀμέσως σὲν τὸν γιατρό, ἐπεὶδὴ πόνος λίγο ὁ σβέρκος μας! Ἀλλὰ ἂν πρόκειται γιὰ ἕνα πόνο ἐστὼ καὶ ἐλαφρὸ πού ἐπιμένει καὶ χειροτερεύει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, εἶναι φρόνιμο νὰ μᾶς ἐξετάσῃ ὁ οἰκονομικός μας γιατρός, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ κρίνῃ ἂν πρέπει ν' ἀποταθῶμε σὲ ἄλλον, εἰδικὸ ὀρθοπαιδικό.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ζήρουν πόσο εὐκόλα μπορεῖ νὰ κακοπάθῃ ὁ τράχηλος, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του καὶ τῆς ἀνατομικῆς κατασκευῆς του. Ὅταν λοιπὸν ἕνα παιδί χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του καθὼς παίζει βουτιές στὴ θάλασσα, ἢ μπῆρᾳ ἀνισχυεῖ καὶ εἰσπνέει ἀμέσως τὸν γιατρό. Ἐπίσης ὅταν κατακυβήσῃ ἀπὸ μὴ σκάλα, ἢ ὅταν πέσῃ κατὰ βαρὺ πάνω σὲν ὀστέον, ἢ ἀνὰ μᾶς συμβῇ ὁποιοδήποτε ἀτύχημα σχετικὸ μετὸν σβέρκο, συμβουλευόμεθα συνήθως τὸν γιατρό.

Ἐπάρκουν ὅμως περιπτώσεις πού ὁ τράχηλος παθαίνει μὴ ἀσχετὰ σοβαρὰ κάκωσι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἀμέσως. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν περιπτώσεων ἔχει αὐξηθῇ στὴν ἐποχὴ τῆς καταπληκτικῆς, γιὰτὶ οφείλονται στὴν αὐξησὶ τῶν αὐτοκινήτων, καὶ εἰδικώτερα στὶς μικροσυγκρούσεις τους, πού περνοῦν συνήθως ἀπαράτηρες.

Ἀς ὑποθέσουμε πῶς βολέκεται μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, τοῦ σταματᾷ ἀπὸτομα σὲ μὴ διασταύρωσι. Ἐκεῖνο πού ἐρκεται πίσω του, πέφτει τότε πάνω του καὶ τὸ τραντάζει δυνατὰ. Ἰσως δὲν παθαίνει τίποτα κανένα ἀπ' τὰ δύο αὐτοκίνητα. Οἱ ἐπιβάτες ὅμως τοῦ πρώτου νοιώθουν τὸ κεφάλι τους νὰ τραντάζεται ἀπὸτομα, πῶς τὰ ἐμπρός καὶ πῶς τὰ πίσω.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ βία μετακίνησιν τοῦ μοῦρε νὰ προκαλέσῃ βλάβες τοῦ τραχήλου, πού φτάνουν κάποτε ὥς τὸ κάτω μέρος ἢ τὴν μετατόπισιν τῶν δίσκων πού βόσκονται ἀνάμεσα στοὺς σπονδυλούς. Τὸ ἴδιο ἀτύχημα μπορεῖ νὰ πάθῃ κανεὶς καθὼς ἐπιχειρεῖ νὰ διατρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν του, περπατώντας ἀπὸ μὴ σκάλα. Ἐπίσης ὅταν ἐκτὸν ἀνέβῃ σὲ μὴ καρέκλα καὶ προσπαθῇ νὰ φτάσῃ μὴ ψηλὴ ἐπιτόλεια.

Τὸ ὅτι νοιώθῃ στὴν ἀρχὴ ἕνα πόνον στὸν τράχηλο, τὸν ἀπαγγέλλει ὅμως σὲ κοινολόγησι ἢ σὲ πρᾶγμα τὸ ἄλλο ἀνύψισιν πᾶν ὅταν σὲν νοιώθῃ. Σπάνια τὸν συνειδητὸν μετὸ τὸ τραντάγμα πού δύνανται προσκολληθῇ σὲν αὐτοκίνητο. Πλῆθον τῶν αὐτῶν πῶς ἐπιμένει καὶ χειροτερεύει, συμβουλευέται

ἐπιτέλους τὸν γιατρό.

Κάποτε, ὁ πόνος ἐμφανίζεται μὴνες ὁλόκληρους μετὰ τὴν κάκωσιν πού τὸν προκάλεσε. Ἀλλοτε πάλι, τὸ ὅτιμα πηγαίνει σὲν τὸν γιατρό, ὅχι ἐπεὶδὴ νοιώθῃ ὁ σβέρκος του, ἀλλὰ γιὰτὶ ἀρχίσει νὰ ὑποφέρει ἀπὸ πονοκεφάλους πού ἀρχίζουν ἀπ' τὴν βάσιν τοῦ κρανίου κ' ἀνεβαίνουν πρὸς τὸ πάνω. Ἡ νοιώθῃ γαργαλήτᾳ ὅτι ἕνα δακτύλο ἢ ὅτι ἕνα χέρι του. Ἡ αἰσθάνεται ἕνα μούδιασμα πού φτάνει σχεδὸν ὥς τὴν παράλυσι.

Ἄκουε λοιπὸν τότε μετὰ τᾶπληξιν τὸν γιατρό νὰ τοῦ ἐξηγῇ ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ συμπτώματα οφείλονται στὴν παλιν καὶ ἐκασμένη πᾶν κάκωσιν τοῦ τραχήλου του, καὶ συγκεκριμένα σὲ συμπίεσιν τῶν νεύρων ἀνάμεσα στοὺς σπονδυλούς. Ὅταν λειψῇ ἡ συμπίεσις αὐτή, περνᾷ κ' ὁ νοῦς ὁλοκληρῶς.

Μὴ κάκωσιν τοῦ τραχήλου μπορεῖ συνήθως νὰ θεραπευθῇ. Ὁ γιατρός δίνει σὲν πᾶσιν ἀναλγητικὰ φάρμακα. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ μεγάλη βλάβη, τοῦ συνιστᾷ ζεστές κομπρέσσες καὶ σχετικὴ ἀνάπαυσι τοῦ τραχήλου γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα. Ἄν διαπιστώσῃ ἐξάρθρωσιν ἢ κάταγμα, ἐφορμᾷ ὅτι γίνεται γιὰ ὅλα τὰ ὁτὰ ἢ τὶς ἀρρώστειες.

Στὴν περίπτωσιν ὅμως τοῦ τραχήλου, ἡ ἐπούλωσις ἀργεῖ περισσότερο. Κι' ὁ πᾶσιν χρειάζεται ἐνθάρρυνσι, γιὰτὶ ὑποφέρει, νευριάζει, κ' αὐτὴ ἡ ὑπερτένσις χειροτερεύει τὴν κατάστασιν τοῦ φαινομένου τὸν τῶν δόκτορα Χ. Βένερντι, διευθυν-

τὸν ὁφείλονται ὥστόσο σὲ ἀτυχήματα ὅλοι οἱ πόνοι στὸν τράχηλο. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ τοὺς προκαλέσῃ ἡ κακὴ στάσις, μὴ ψῦξις, μὴ ἀρρώστεια ἢ μὴ συναισθηματικὴ ὑπερέντασις.

Ἡ πρώτη περίπτωσις εἶναι ἀρκετὰ συχνή. Μὴ κακὴ στάσις στὸν ὕπνιν φέρνει ἕνα πόνον τοῦ τραχήλου, τόσο δυνατό ὥστε νὰ ζυγνῇ ὁ κοιμισμένος. Ἀλλοτε πάλι, ἡ κακὴ στάσις κ' ἡ ὀδυνώδης συνέπειά της ἔχουν ἐπαγγελματικὴν προέλευσιν. Ἡ γραφομηχανή, ἡ ραπτομηχανή, τὸ διάβασμα, τὸ γράψιμο, τὸ σφύρισμα προκαλοῦν συχνὰ χρόνιους πόνους στὸν τράχηλο ἀπὸ ἐλαττωματικὴν στάσι.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ψῦξεις φέρνουν πόνους στὸν τράχηλο σὲ ὁρισμένα άτομα—πὺ εἶναι τόσο εὐαίσθητα σὲν κρύῳ, ὥστε πρέπει νὰ κοιμῶνται σὲ ζεστὰ δωμάτια καὶ μ' ἕνα κοσκολ τυλιγμένο γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τους. Δὲν εἶναι δὲ ἀπαραίτητο νὰ προσέχεται ἡ ψῦξις ἀπὸ ἕνα ρεύμα, πού βόσκει τὴν βάσιν τοῦ λαιμοῦ. Μπορεῖ νὰ πάθῃ κανεὶς πόνον στὸν τράχηλο, μολοντὶ διατρήσῃ ζεστὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅταν κρυώσῃ τὰ πόδια ἢ τὸ σῶμα του.

Οἱ ἀρρώστειες πού περιλαμβάνουν ἀνάμεσα σὲν συμπτώματά τους καὶ τὸν πόνον τοῦ τραχήλου, ἀρχίζουν ἀπ' τὴν γρίππιν καὶ τὸν πονόλαιμον καὶ φτάνουν σὲν μηνιγγίτιδα, τὴν πολιομυελίτιδα ἢ τὴν φυματίωσιν. Ἰδιαίτερως πρέπει ν' ἀναφέρωμε τὴν ὀστεομυελίτιδα (μᾶλλον τὴν ὀστέον) καὶ τὴν ἐξαιρετικὰ ὀδυνητὴν ἀρθρίτιδα τοῦ τραχήλου.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὰς, ὁ πόνος ὑποχωρεῖ, ὅταν καταλημθῇ οἱ ἀντίστοιχες ἀσθένειες μετὴν κατάλληλῃν θεραπείᾳ.

Δυσκολώτερα περνᾷ οἱ πόνοι τοῦ τραχήλου, ὅταν δὲν ὁφείλονται σὲ φυσιολογικὸ, ἀλλὰ σὲ ψυχολογικὸ αἷτιον. Οἱ πόνοι τοῦ τραχήλου ἔχουν τὴν τάσιν νὰ συνοπνῶνται, ὅταν βρισκώμαστε σὲ νευρικὴ ὑπερέντασι.

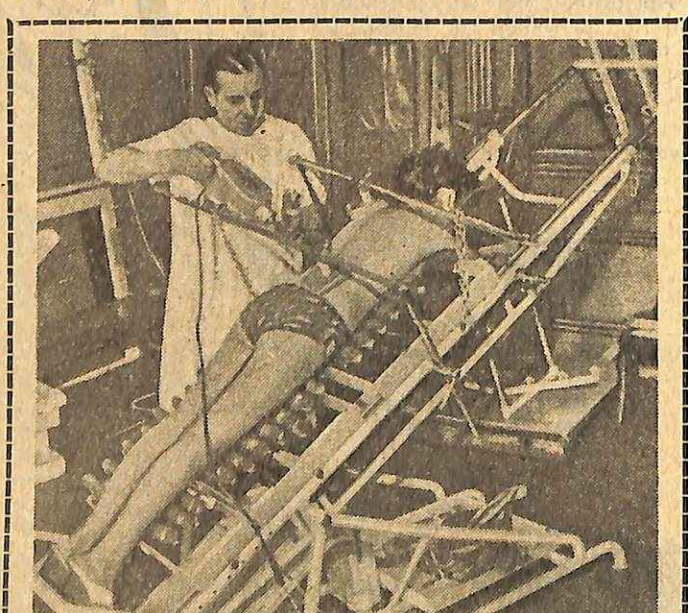
Ἄν λοιπὸν διαρκοῦν πολλοὶ οἱ περίοδοι αὐτῆς τῆς ὑπερέντασις, ἐπὶ μῆνες ἢ χρόνια, ἡ σύστασι γίνεται πᾶν χρόνια. Οἱ πόνοι τῆς βάσεως τοῦ τραχήλου πονᾷν τότε μετὴν ἐπαφῇ καὶ παρουσιάζουν σὲν ἐσωτερικὸν τοῦ κατὰ μικροὺς ὅγκους, σὰν βῶλους.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἡ καλύτερη θεραπεία εἶναι νὰ βρεθῇ ἡ αἷτιος τῆς ὑπερέντασις. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλο.

Ἰσως νὰ χρειαστῇ ψυχοθεραπεία. Ἀλλὰ, σὲν μετὰ, ἐξοκολοῦσθαι οἱ σὺντάσεις τῶν μυῶν καὶ οἱ πόνοι. Γιὰ τὴν ἀνακούφισιν λοιπὸν τοῦ ἀσθενοῦς, συνιστᾷται κυρίως ζεστές κομπρέσσες καὶ μασσάζ ἀπὸ εἰδικόν. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὑποβῇ ὁ γιατρός ὁρισμένες ἀσκήσεις τοῦ λαιμοῦ, ἢ τὸ τέντωμα του μετὰ βάρη καὶ τροχαλίες. Μπορεῖ ν' ἀκίνησθῃ στὸν τράχηλο μ' ἕνα εἰδικὸν περιλαίμιον. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ συστήσῃ ἀπὸλυτὴν ἀνάπαυσι σὲν κρεβάτι. Ἄν δὲ ὁ πόνος εἶναι πολλὸ δυνατόν, ὑπορεῖ νὰ κόψῃ μὴ ἕνα τοπικὸν ἀναισθητικὸν σὲν μῦς πού τὸν προκαλοῦν.

Τὸ μυστήριον μὴς νευρικῆς παθῆσεως

Ἡ πολλὰ πᾶσι σκληρῶς εἶναι μὴ πᾶσιν τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος, πού προσβάλλει κυρίως τοὺς νέους, ἀπὸ 20 ὥς 40 ἐτῶν. Ποιὸν ρόλο παίζει σ' αὐτὴν ἡ κληρονομικὴ καὶ ποιὸν τὸν περιβάλλον ἢ οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς; Τριανταπέντε διδμοὶ ἀδελφοὶ προσφέρθηκαν ἐθελοντικὰ νὰ βοηθῶν τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησιν σ' αὐτὸ καὶ σ' ἄλλα ἀκόμη ἐρωτήματα, σχετικὰ μετὴν αἷτιος καὶ τῆς θεραπείας αὐτῆς τῆς ἀσθένειας. Οἱ σχετικῆς ἐρευνῆς γίνονται ἀπὸ τὸν δόκτορα Χ. Βένερντι, διευθυν-

Ὁ Γάλλος γιατρός δόκτορ Σαμπιόν, ὅταν ἦταν νέος προσεβλήθη ἀπὸ ρευματισμὸν, τοὺς ὁποίους ἔθερε μόνος του, τὸν νυντὸς καὶ γυναικὸς τὴν σπινθηλικὴν στήλην, μετὰ διαφόρων ἀσκήσεων. Ἀπὸ τότε ὁ Γάλλος γιατρός ἐφορμᾷ τὴν θεραπείαν τοῦ στήθους καὶ ἀλλοῦς καὶ ἐξοπλίσιν μάλιστα τὴν δουλειά του. Στὴ φωτογραφία μας ὁ δρ. Σαμπιόν ὑποβάλλει σὲν θεραπείᾳ μὴ καπέλλα πού ἔθερε καμπουριάζουμένη ἀπ' τοὺς πόνους, σὲν ἰατρεῖο του, καὶ πού ἔθερε σὲ λίγες μέρες ἔφυγε τελείως ὀδυνητὸ. Τὸ ὄργανον πού κρατᾷ σὲν χεῖρα τοῦ εἶναι ἕνα ἡλεκτρικὸ σφυρί πού μετὴν ἐκκεννώσεις τοῦ προκαλεῖ κραδασμούς σ' ὁλόκληρὴν τὴν σπινθηλικὴν στήλην.

τῆς μὴς εἰδικῆς κλινικῆς τῆς Π. Ὑόρκης.

Στὰ θύματα τῆς πολλὰ πᾶσι σκληρῶς, παθαίνει κάποιον βλάβην τὸ μονωτικὸν περιέλημα τῶν νεύρων σὲν ἐγκέφαλον καὶ σὲν νωτιαίον μυελόν. Ἐστὶν, γίνεται ἕνα εἶδος «βραχυκυκλώσεως» τοῦ νευρικοῦ ρεύματος, μετὰ ἀντίστοιχες ἀνωμαλίες τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Τὰ συμπτώματα εἶναι: ἀπώλεια τῆς ἰσορροπίας καὶ τοῦ συντονισμοῦ, μούδιασμα, τρεμουλιές, ἐλάττωσις τῆς ὁράσεως, μπλεγμένη ὁμιλία, κλπ.

Ἡ κίνησις ὠφελεῖ

Ἄν περπατᾷτε πολλὸν, ἔχετε περισσότερες πιθανότητες ν' ἀποφύγετε τὴν καρδιακὴν παθῆσιν πού οφείλονται σὲν θρόμβωσιν τοῦ αἵματος. Πράγματι ὅσοι κάνουν καυστική ἐργασίαν, ὅπως π.χ. οἱ δάσκαλοι, οἱ τραπεζίτες, κλπ., εἶναι πᾶν ἐπιρροεῖς σὲν σπληνικήν καὶ σπληνικήν τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν ἀπ' ὅτι οἱ ἀσθενεῖς, οἱ γεωργοὶ κ' ἄλλοι πού κινουῦνται πολλὸν. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον, οἱ ἀσθενεῖς αὐτῆς εἶναι συχνότερες σὲν ὁδηγούς τῶν λεωφορείων, παρὰ στοὺς εἰσπράκτορες πού βρίσκονται σὲ κίνησιν.

Μικρὲς εἰδήσεις

Φαίνεται ὅτι τὸ ἀλάτι συντελεῖ σὲν «πίεσιν». Ὅσοι βάσκουν πολλὸν ἀλάτι σὲν φαγητὸν τους, παθαίνουν πᾶν εὐκολώτερα ἀπὸ κείνους πού τὸ ἀποφεύγουν ὅσο τὸ δυνατόν.

Ἡ ἀλλεργία σὲν ὁρισμένες τροφές μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ γλαυκῶμα, τὴν ὀφθαλμικὴν αὐτὴν παθῆσιν πού φέρνει τύφλωσιν. Παρατηρήθηκε πρᾶγματι σὲν ἀρκετὰ άτομα ὅτι ἡ παθῆσις αὐτὴ ἔχει σχετὶς μετὴν διαίτά τους, κ' ὅτι παρουσιάζετο στασιμότητα σὲν ἀπέφευγαν ὁρισμένες τροφές.

Τὰ ἀντιβιοτικὰ προκαλοῦν σὲν ὁρισμένα άτομα διάρροια, στοματίτιδα, δερματικὰ ἐξανθήματα κ' ἄλλες δυσάρεστες συνέπειες. Αὐτὸ λοιπὸν οφείλεται σὲν ὅτι τὰ ἀντιβιοτικὰ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴν χρῆσιν μὴς βιταμίνης (τοῦ νικοτινικοῦ ὁξέος) ἀπ' τὸν ὁργανισμό. Μετὴν χορήγησιν δισκίων αὐτῆς τῆς βιταμίνης, ὑποχωροῦν ὅλα τὰ συμπτώματα πού προκαλοῦν τὰ ἀντιβιοτικὰ.

Ἡ διαίτα τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὰ 4 ἔως τὰ 14

Μετὰ τὰ 9 τὰ κορίτσια πρέπει νὰ τρῶν περισσότερον

Ἡ δεύτερη περίοδος τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀρχίζει σὲν τέσσαρα χρόνια καὶ τερματίζεται σὲν δεκατέσσερα. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, προπαρασκευάζεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκδηλώνεται ἡ ἐφηβεία. Γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερη προσοχὴ σὲν τὴν διατροφήν. Τὸ παιδί βρίσκει τότε σὲν πλήρη ἀνάπτυξιν καὶ ἡ διατροφή του πρέπει νὰ τοῦ προσφέρῃ κανονικὰ τὰ στοιχεῖα πού εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κατασκευὴν τῶν νέων ὀστέων τοῦ ὁργανισμοῦ του.

Ἀπὸ τὰ 5 ὥς τὰ 9 χρόνια, οἱ ἀνάγκες τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν εἶναι περίπου οἱ ἴδιες. Ἐπειτα ἀπὸ τὰ 9, ὅμως, ἡ ἡμερησία μερίς τῶν κοριτσιῶν πρέπει νὰ εἶναι κάπως μεγαλύτερη.

Κατὰ γενικὸν κανόναν, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν 12 χρόνων, ἕνα παιδί πρέπει νὰ τρῶν ὅσον καὶ ἕνας μεγάλος.

Ἄλλ' ἂς δοῦμε πῶς θὰ κάμετε τὴν ἐκλογὴν τῶν τροφῶν πού εἶναι ἀπαραίτητες σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν.

Α. Τροφὲς ἀπαραίτητες

1. Γάλα: Τὸ παιδί τῶν 4—14 χρόνων πρέπει νὰ πίνῃ 500 γραμμάρια γάλα κάθε μέρα. Στὴ μερίδα αὐτὴ περιλαμβάνεται ἐπίσης καὶ τὸ γιουρτί καθὼς καὶ τὸ τυρί. Προσέξτε, ὅμως! Τὸ γιουρτί καὶ τὸ τυρί δύνανται νὰ ἀντικαταστήσουν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ γάλα.

2. Κρέας: Τὸ κρέας ἀποτελεῖ βασικὸν στοιχεῖον τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, ἡ ἡμερησία μερίς πρέπει νὰ κυμαίνεται μετὰ 70 καὶ 120 γραμμάρια. Δὲν δώσετε σὲν τὰ παιδιά σας κατὰ προτίμησιν κόκκινον κρέας ἢ σπικὸν. Τὸ μυαλὸ, ἀντίθετα μετὴν ἐπικρατοῦσᾳ ἀντιλήψιν, εἶναι βαρὺ. Μὴ τὸ δίνετε περισσότερο ἀπὸ μὴν ἑξ ὅσον τὴν ἑβδομάδα.

3. Ψάρι: Μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κρέας μετὰ ψάρι 2—3 φορές τὴν ἑβδομάδα. Τὰ ψάρια εἶναι ἐλαφρὰ καὶ ὠφέλιμα τροφή.

4. Ἀυγά: Ὅτὰ δώσετε τὴν ἑβδομάδα σὲν τὸ παιδί σας 3—4 αυγά, πού πρέπει ἀπαραίτητως νὰ εἶναι πολὺ φρέσκα.

5. Βούτυρο: Ὅτὰ δώσετε σὲν τὸ παιδί σας 20—40 γραμμάρια φρέσκο βούτυρον τὴν ἡμέραν.

6. Λαχανικά καὶ φρούτα: Πρέπει νὰ περιλαμβάνονται σ' ὅλα τὰ γεύματα τοῦ παιδιοῦ σας. Μὴν κᾶμετε οἰκονομίαν σὲν κεφάλαιον αὐτό. Τὸ καρόττον τοιμμένο εἶναι εὐπύπτον καὶ πολὺ ὠφέλιμον. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τοῦ δίνετε χυμὸν ἀπὸ φρούτα, ἢ λαχανικά, πού θὰ τοὺς παρασκευάζετε μόνη σας ἐκείνη τὴν στιγμὴν. Ἀποφύγετε τὶς κονσέρβες.

7. Δημητριακά: Μερικὲς ποσότητες ψωμοῦ καὶ ζυμαρικών. Ἐπίσης ριζίου.

Β. Τροφὲς πού πρέπει νὰ περιορίσῃτε ἢ νὰ διαγράψετε

1. Τὸ ψωμί: Τὸ ἐν χρήσιν σήμερα ψωμί δὲν περιέχει τὰ ἀλάτωνα, μεταλλικὰ καὶ βιταμινώδη στοιχεῖα πού βρίσκονται σὲν σιτῇ. Γι' αὐτὸ, δὲν πρέπει νὰ παραφορτώνετε τὸ στο-

μάχι τοῦ παιδιοῦ μετὰ ψωμί.

2. Ἡ ζάχαρις καὶ τὰ σάκχαρα οὐκ ἀπαραίτητα: Οἱ τροφὲς αὐτὲς δὲν προσφέρουν κανένα ἀξιόλογον στοιχεῖον σὲν συγκρότησιν τῶν κυττάρων. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ κατὰχρησις σὲν ζάχαρι, κατὰ τὴν περίοδον τῆς διατροφῆς τῶν ὁριστικῶν δοντιῶν, τὰ προδιαθέτει σὲν τερηδόνα.

3. Τὰ μπαχαρικά: τὴν μούστάρδα καὶ τὸ πιπέρι: Ὅλα αὐτὰ τὰ διεγερτικά, ἐνὸς δὲν προσφέρουν ἀξιόλογα στοιχεῖα σὲν ὁργανισμό, βλάπτουν τὸ στομάχι.

4. Φρούτα: Προσέχετε τὶς μπανάνες. Τὸ στομάχι τοῦ παιδιοῦ δὲν τὶς ἀνέχεται ἐκτὸς ὅταν εἶναι τελείως ὥριμες. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ δίνετε περισσότερον ἀπὸ μὴν ἑξ ὅσον τὴν ἡμέραν.

5. Ποτὰ καὶ ροφήματα: Τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ παιδιοῦ εἶναι πολὺ εὐαίσθητον. Δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ τοῦ δίνετε τσάι ἢ καφέ. Τὸ παιδί, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ οἰνόπνευμα. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ δίνετε οὔτε κρασί, οὔτε μπύρα.

Γ. Γεύματα

1. Πρόγευμα: Οἱ σύγχρονοι διαιτητικοὶ συνιστοῦν νὰ δίνετε τὸ πρῶν σὲν παιδί ἕνα καλὸν πιάτον βρώμης πού θὰ τὴν παρασκευάσετε μετὰ γάλα καὶ σπῆν ὅποιον θὰ προσθέσετε μὴ κουταλιά τῆς σούπας ἀπὸ ἀλευρί σόγιας. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τοῦ δώσετε λίγο τυρί καὶ ἕνα φρούτον. Ποτὲ ἀλλαντικά.

2. Γεύμα: Ἀρχίστε μετὰ καλὴν σαλάτᾳ. Κρέας ἢ ψᾶρι ἀπαραίτητως. Τυρί. Φρούτα.

3. Δειλίον: Ἐνα φλυτζάνι γάλα μετὰ ἡ δὺο φρυγανιές μετὰ βούτυρον ἢ λίγο τυρί. Φρούτον ἢ κομπόστα.

4. Δείπνον: Μὴ πᾶν χυρτόσουπα, καὶ μετὰ τὴν χορτοφάγαν πού χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν παρασκευὴν τῆς. Ἐνα πιάτον ἀπὸ ὁποιοδήποτε φαγητό. Σαλάτα. Τυρί ἢ γιουρτί. Φρούτα. Μετὰ τὰ 9 χρόνια μπορεῖτε νὰ προσθέσετε σὲν δείπνον ἕνα κομμάτι ζαμπόν, ἢ ἕνα αὐγὸ ἢ ψᾶρι.

Τὰ γεύματα πρέπει νὰ σερβίρονται σὲν ὁρισμένες ὥρες.

Μὴν παραλείπετε κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες τὸν μουρνελάιον. Πρέπει νὰ τοῦ δίνετε καθημερινῶς σὲν τὰ παιδιά σας, ἐκτὸς σὲν περίπτωσιν πού δὲν ἀνέχεται τὸ στομάχι τους, πᾶν πᾶν εἶναι σπινθητικόν.

Ἡ καλύτερη ὥρα εἶναι τὸ βράδινον ἀπὸ τὴν κατάκλισιν. Συνήθως τὰ παιδιά σας νὰ τὸν ἔχουν μόνον τους, ἀπὸ τὸν τὸν ἐπιβάλλετε μετὰ τὴν βία.

Θεραπεία μετὰ ὑπερήχους

Ὅπως ἀναφέρει ἡ Βρεταννικὴ Ἐφημερίς ἱατρικῆς, δοκιμάστηκε σὲν πολλὰς ἀσθενείας μὴ νὰ μεθόδος θεραπείας μετὰ ὑπερήχους. Τὰ περὶ αὐτῆς αὐτὰ, μετὰ ἡχητικὸν παλινῶν πού δὲν τοὺς ἀντικαταστάσῃ τὸν ἀνθρώπινον αὐτὸν, ἔγιναν ἀπὸ Βρεταννικοῦ γιατροῦ σὲ 100.000 περιπτώσεις καὶ γιὰ 28 διάφορες παθῆσεις. Τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα σημειώθηκαν κατὰ τῆς ἰσχυαλγίας, τῆς μυαλγίας, τῶν μυαλγισμῶν, τῶν οἰδησῶν τοῦ δερματος, τῆς ἀρθρίτιδος καὶ τῆς περιαρθρίτιδος. Παρατηρήθηκε ἐξ ἄλλου ἕνα ποσοστὸν ἐπιτυχιῶν 60—70% σὲν πᾶσιν ἀπὸ τὴν νόσον τοῦ Μπύργκερ.

Ἀγάπη μιὰ φορά!

οὐκ ἦσαν καλά βαλσαμωμένα.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να κα-
αρίσετε τα κτηρινισμένα πληκτρία του πιάνο.
Τα πλένεται π.χ. επανειλημμένως με
στέλαιο ή με νερό και τ' άφηνετε έκτεθει-
ένα στο ήλιο σκό φως. Η καλύτερη όμως
έθοδος είναι με οξυζενέ, του οποίου έχετε
ροσθείσει λίγο ξυδι ή 8% αιθέρα.

Ο Σάμ μαγεύει με την κιθάρα του μια όμορφη Χαθανέζα

μιουργούσε μουσικά όργανα, που ανάδιναν ήχους μελωδικούς.

Τέλος, μια μέρα, κουρασμένος από τα αλλεπάλληλα ταξίδια του, εγκαταστάθηκε στο Πονσαρτράιν κι άγγρασε μια ταβέρνα, που είχε ήδη πίσω της μια ένδοξη παράδοση: Τον «Γενναίο Κόκκορα».

Τότε, του ήρθε μια εμπνεύσι: Να δικαιώσει το όνομα της ταβέρνας, που αγόρασε! Πώς θα το δικαιώνει, όμως; Με ποιόν τρόπο;

Στο γόνιμο και ανήσυχο μυαλό του, δεν άργησε να βρεθεί η λύσι: Θα γύμναζε κοκκόρια.

Θα τα μάθαινε να έκτελούν τα πιο δύσκολα «νούμερα», όπως εκείνα που έκτελούν τα νοημονέστερα ζώα: Τα σκυλιά και οι πθήκοι!

Αιρέωσε αρκετά χρόνια στην εξαντλητική αυτή εργασία, αλλά το αποτέλεσμα υπήρξε εκπληκτικό: Ο πρώτος φτερωτός μαθητής του, ο «Ζύλ», έμαθε να λαλάη... κατά παραγγελία, να χαιρετάει το κοινό, να καταλαβαίνει... πέντε γλώσσες, να κάνει προσθέσεις, αφαιρέσεις και πολλαπλασιασμούς κι' ακόμη να πηγαίνει μόνος του, σαν άτακτο παιδί, στη γωνία, όταν τον μάλλωνε ο αφέντης του!

Η ασφαλιστική εταιρεία «Λούδ» του Λονδίνου ασφάλισε τον «μεγαλοφύεστερο» αυτόν ανάμεσα σε όλους τους πετεινούς της Ύδρογειού για 200.000 γαλλικά φράγκα! Το ραδιόφωνο μετέδωσε το «κοκκορικό» του σε χιλιάδες ακροατές.

Ο Τροβαδούρος μάγικος

Ο εκπληκτικός Σάμ Λετράν, που είναι συγχρόνως λαμπρός μουσικός, έξοχος μάγικος και ασυναγώνιστος... κεκοροδιόδοστος!

Η συγκέντρωσι τριών μεγάλων ταλέντων σε ένα και το αυτό πρόσωπο, δεν είναι, ασφαλώς, πολύ συνηθισμένο φαινόμενο. Είναι, όμως, ακόμη πιο ασυνήθιστο, όταν αυτά τα τρία ταλέντα είναι ολωσδιόλου άσχετα και άνομοια μεταξύ τους: Όταν ένας και ο ίδιος άνθρωπος συμβαίνει να είναι δαιμόνιο στη μουσική, ιδιοφυία στη... μαγειρική και... μεγαλοφυία σε μιάν άλλη τέχνη — ακόμη δυσκολότερη από τις δύο πρώτες — στην οποία, μάλιστα, συμβαίνει επιπλέον να είναι ο ασυναγώνιστος άσος και των δύο ημισφαιρίων.

Αυτή ακριβώς είναι η περίπτωση του Σάμ Λετράν — του «τροβαδούρου μάγικου», όπως τον αποκαλούν οι θαυμαστές του — ιδιοκτήτη μιας όμορφης κοσμικής ταβέρνας σ' ένα προάστιο του Παρισιού, τ' Πονσαρτράιν, όπου δίνει τα ραντεβού της ή αφρόκρεμα της γαλλικής πρωτεύουσας.

Το ντεμπούταρισμά του Λετράν στη μουσική έγινε με τον πιο ιδιόρρυθμο τρόπο: Σε ηλικία τεσσάρων ετών, κατεβρόχθισε ένα μικρό φτερό, που χρησιμοποίησαν οι μουσικοί για να καθαρίζουν τις χορδές του μαντολίνου! Η μητέρα του — όπως λέει ο ίδιος — υποστηρίζει ακόμη, ότι εκείνο το γεγονός ήταν που δημιούργησε στον μελλοντικό «τροβαδούρο μάγικου» την αγάπη της μουσικής!

Σε ηλικία 12 ετών, το βιολί δεν είχε πιά γι' αυτόν κανένα μυστικό. 'Αλλά, τον ίδιο καιρό, η λαίμαργιά του, που γινόταν μεγαλύτερη όσο περνούσαν τα χρόνια, τον έσπρωξε να ανακαλύψει την μαγειρική και τη ζαχαροπλαστική. Μάγικος και ζαχαροπλάστης, ο νεαρός Λετράν δεν έπαυε, ώστόσο, να ασχολείται και με την μουσική και να τελειοποιείται, διαρκώς και περισσότερο, σ' αυτήν.

Στο μεταξύ, του γεννήθηκε και ένα άλλο πάθος: Το πάθος για τα ταξίδια. Για χρόνια ολόκληρα, ο μοντέρνος αυτός «τροβαδούρος μάγικος», ταξίδευε από τόπο σε τόπο, κερδίζοντας το ψωμί του, άλλοτε με τη μουσική και άλλοτε με τη μαγειρική.

Εκτός από το βιολί, έγινε άσος στο ξυλόφωνο, στις καστανιέτες, στη σπανιόλικη και στην χαθανέζικη κιθάρα. Τέτοιος άσος, ώστε, όταν ταξίδευε στη Χαθάν, οι ίδιες οι Χαθανέζες έμεναν έκθαμβες και μαγευτικές, ακούγοντάς τον να παίζει τόσο καλά το μουσικό όργανο του τόπου τους!

Όταν εξάντλησε τα μουσικά όργανα, που υπήρχαν, άρχισε να επινοεί καινούργια: Μ.α... φούσκα γουρουνιού, άπάνω σ' ένα σκουπόξυλο, έγινε, κάτω από τα θαυματούργα του δάχτυλα, ένα θαυμάσιο βιολοντσέλλο! Ένα κουτί από πούρα, έγινε βιολί! Από τα πιο άπ'θανα πράγματα, δη-

1) Ο 'Απόλλων είναι φανατικός καπνιστής ενώ ο Ζυλιέν 'απούζει' το άπ'ριτίφ, σάν τον πατέρα του. 2) Η Ροζαλία έμαθε να γεννάει αυγά κατά παραγγελία!...

Τα μεγαλύτερα μιούζικ - χάλ του Παρισιού διεκδικήσανε την τιμή να τον παρουσιάσουν στη σκηνή τους. Η πλειοψηφία των περιέλαβε στα διασημότερα άστέρια της. Ο ξένος Τύπος αφιέρωσε σχόλια επί σχολίων στα κατορθώματα αυτού του... «κωκκορικού» — όπως μια άμερικάνικη έφημερίδα τον ώνόμασε — και μια ταινία έπικαίρων τον αποθανάτισε στις έντυπωσιακότερες έπιτυχίες του.

Ο Ζύλ... παντρεύτηκε με μια μεγάλη βεντέτα, ανάτάξιά του, την Ζυλιέτ, και η οικογένειά τους αύξηθηκε γρήγορα. Ο «τροβαδούρος μάγικος» ανέλαβε το γύμνασμα των παιδιών τους.

Απ' αυτά ο Ρωμάλιος έγινε Ισορροπιστής, ο Ζυλιέν πιστός «ντούμπλερ» του πατέρα του, ενώ ο 'Απόλλων διέπρεψε ως... φανατικός καπνιστής.

Ο Σεραφείμ έσπινε άμαξάκια και έβγαζε περίπατο τους άδελφούς του και την άδελφή του, την Ροζαλία, μια χαριτωμένη κοτούλα, που έμαθε να γεννάει αυγά κατά παραγγελία!

Ο Ζύλ, όμως, είχε, ανάμεσα στα άνεκτίμητα χαρίσματά του, και ένα σοβαρό ελάττωμα: Έπιπε υπερβολικά!

Η μεγάλη κατάχρησι λοιπόν των... άπ'ριτίφ πριν από το γεύμα, του προκάλεσε κίρρωσι του ήπατος και τον ώδήγησε πρόωρα στον τάφο.

Τρεις μέρες μετά το θάνατό του, ψόφησε από τη θλίψη της και η πιστή του σύζυγος η μεγάλη βεντέττα Ζυλιέτ!

Ο γιός του, ο Ζυλιέν, έχει αντικαταστήσει τώρα επάξια τον πατέρα του. Αυτός έκτελει τα χρέη του άρχηγού της οίκογενείας και τιμωρεί τα μέλη της, όταν δεν εργάζονται καλά, τιμωρώντας τα με το ράμφος του στα πιο εύαισθητα σημεία τους!

Στο μεταξύ, ο πνευματικός πατέρας του... κοκκοροδιόδοστος, ο διασημότερος «κοκκοροδιόδοστος» του κόσμου, ο Σάμ Λετράν, δεν έχει παραμελήσει, για χάρη της τρίτης και εκπληκτικότερης από τις τέχνες του, τις άλλες δύο, στις οποίες είχε μυηθεί από μικρό παιδί.

Πραγματικά, τα φαγητά, που έτοιμάζει ο ίδιος στην ταβέρνα του, είναι σωστή πανδασία της γεύσεως και δικαιώνουν άπ'λυτα τα 25 διπλώματά... γαστρονομικής, που του έχουν άπονενμηθή ως τώρα.

Απ' το άλλο μέρος πάλι, η μουσική δεξιότητά του «τροβαδούρου μάγικου» ολοκληρώνει κάθε βράδυ, στη μαγευτική ταβέρνα του Πονσαρτράιν, την γευστική πανδασία της έκλεκτής πελατείας με την άκουστική απόλαυσή!

Κορίτσια

ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Η έκδίκησι της μοδίστρας

Εκείνη τη νύχτα είχε αναστατωθή κυριολεκτικώς ολόκληρη η περιοχή της Κοκκινιάς. Από ένα σπίτι τεράστιες φλόγες ύψωνονταν προς τον ούρανό. Θα έλεγε κανείς, ότι αυτό το σπίτι, που καίγεται, είχε μέσα στα δωμάτια του εύθλεκτες ύλες. Ο ιδιοκτήτης του ξεφώνιζε σαν τρελλός, στο δρόμο. Η φωτιά είχε φανή από το δωμάτιο μιας μοδίστρας. 'Ωστόσο κανείς δεν ήταν εκεί πέρα.

Ευτυχώς έφθασε εγκαίρως η πυροσβεστική υπηρεσία. Καθώρθωσαν έπειτα από αρκετή ώρα να έμποδίσουν το άπλωμα της φωτιάς στα γύρω σπίτια. Κι' ύστερα έσβυσαν και το σπίτι που καιγόταν. Μέσα στα ερείπια του και ακριβώς στο δωμάτιο της μοδίστρας ήταν ακόμη διάχυτη μια μυρωδιά πετρελαίου. Φαινόταν καθαρά, ότι είχε χυθή άφθονο πετρέλαιο εκεί μέσα.

— Έμπρησμός! δήλωσαν μ' αγανάκτησι οι πυροσβέστες. Αυτή η γυναίκα έβαλε φωτιά για να σάς κάψει κι' ύστερα έφυγε...

Δόθηκε τ' όνομά της στην άστυνομία, τα χαρακτηριστικά της, τα όνόματά των ανθρώπων στους οποίους πήγαινε και δούλευε.

Λίγες ώρες κατόπιν δεν άργησε ν' ανακαλυφθή σ' ένα σπίτι και να συλληφθή. 'Εντύπως ώστόσο έκανε στους άστυνομικούς, ότι φαινόταν άπόλυτα ήσυχος, ότι προσοχή ένα φόρεμα, μιλούσε λογικά και τίποτε δεν έδειχνε, ότι ήταν δυνατόν να είχε βάλει εκείνη φωτιά στο σπίτι που έμενε...

Οι άστυνομικοί, προς στιγμήν, διέσταναν. Μήπως πραγματικά δεν ήταν εκείνη ύπεύθυνη; Μήπως είχε κάνει άλλος αυτόν τον έμπρησμό κι' ήθελε να την μπλέξει;...

Κάτι, όμως, τους έκανε έντύπως: Η άπάθεια με την οποία άκουσε, ότι είχε καί το σπίτι της, τα πάντα. Κι' έτις, τα ρούχα της, τα πάντα. Κι' έπειτα, είδαν ακόμη στο δλέμμα της μια άνεξηγητη ευχαρίστησι. Ένας άπο τους άστυνομικούς ήταν καλός ψυχολόγος. Άρχισε σιγά, σιγά να τη ρωτάει για τη ζωή της. Καί έαφνικά η άταξη για τη ζωή της. Έπρόκειτο για λήθεια άποκαλύφθηκε! Έπρόκειτο για ένα έμπρησμό από έκδίκησι. Από μια φοβερή σατανική έκδίκησι τρελλής!...

Η ιστορία είχε άρχισει πριν από τρία χρόνια. Τότε είχε νοικιάσει εκείνο το δωμάτιο ή νέα, που λεγόταν Μαρίκα Κ. Ήταν ολωμόναχη στον κόσμο. 'Ωστόσο άγωνίστηκε, έμαθε μοδίστρα και κέρδιζε άρκετά καλά, ότι της χρειαζόταν για να ζήσει. Ο νοικοκύρης του σπιτιού είχε παιδιά. Το μεγαλύτερο ήταν είκοσι χρόνων. Ένας όμορφος και σοβαρός νέος, που από την πρώτη στιγμή μίλησε στην καρδιά της μοδίστρας. Η Μαρίκα τον έρωτεύθηκε παράφορα. Δεν είχε μάτια παρά μόνο γι' αυτόν και ζούσε μόνο για την αγάπη του.

Ο νέος έπαιξε λίγο μαζί της. Έπειτα άρχισε ν' άδιαφορή. Είχε άλλες φιλοδοξίες. Κι' άλλωστε είχε δώσει σ' άλλες την καρδιά του. Έτσι άρχισε να μην προσέχει τα παράπονά της. Η νέα ύπέφερε άφάνταστα. Έφθασε στο σημείο να τον άπειλήσει ότι θα σκοτωθή και ότι έτσι θα έχη σ' όλη του τη ζωή τύψεις για τον άδικο χαμό της, μα και πάλι ο νέος άδιαφόρησε.

Όσο περνούσε ο καιρός, ή κατάσταση της Μαρίκας χειρότερη. 'Αλλά και του νέου ή ζωή δεν ήταν εύριστη. Η μοδίστρα είχε γίνει ή σκιά του. Παντού την έβρισκε μπροστά του. Στην άπελπισία του αναγκάστηκε να πη τον καύμό του στον πατέρα του.

— Αυτή ή νοικάρισσά μας, του έξηγησε, δεν μ' άφήνει σε ήσυχία! Δεν τη διώχνεις;...

Να τη διώξη; Πώς να τη διώξη που την προστάτευε το ένοικιστάσι;

Άρχισε τότε ένα θανάσιμο μίσος μεταξύ της οικογενείας του ιδιοκτήτου του σπιτιού και της μοδίστρας. Έξεπασε ένας τρουερός πόλεμος! Κι' ή νέα όλο και σχεδίαζε την έκδίκησή της, μέχρι που... έχασε τα λογικά της!

Μια μέρα, λοιπόν, πήρε ένα τενεκέ του πετρελαίου, μούσκεψε όλα τα ρούχα του δωματίου της κι' έβαλε φωτιά! Έπειτα, σάν να μη συνέβη τίποτα πηγέ ήσυχια να εργασθή.

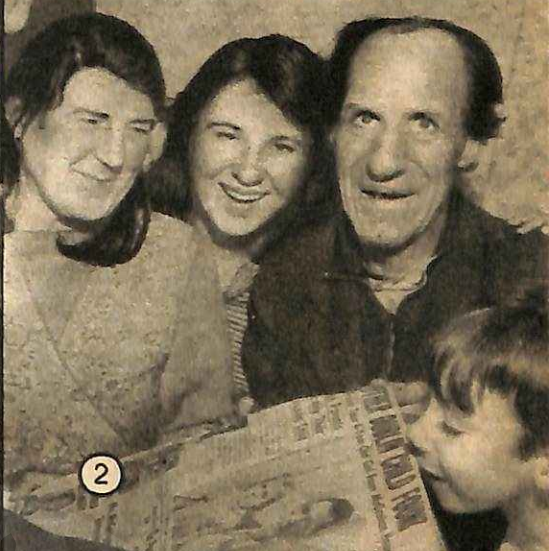
Ύστερ' από αυτό, φυσικά, ή άτυχη νέα στάλθηκε στο ψυχιατρείο... Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Στο Λονδίνο βρίσκεται από ήμερών ο γνωστός Ισπανός ταυρομάχος Λούις Μινγκουέλ Ντομίνγκιζ, που ήταν πρό μηνών όπομφορ σύζυγος της Άδα Γκάρντινερ. Ο Ντομίνγκιζ, που ύστερα από 2300 ταυρομαχίες είναι σήμερα πολυεκατομμυριούχος, άποφάσισε να εγκαταλείψη την άρένα. Ο Φράνκ Μουφορντ, που διεκδικεί το κοκλόθεάτρο του «Σαβόυ Ότελ» στο άποίο μένει ο ταυρομάχος, τον έπεισε να παζάρη άνάμεσα σε δύο μαριονέτες, που παριστάνουν δυο παλές του άγάτες: Έναν ταύρο και την Άδα Γκάρντινερ.

2 Ο κύριος και ή κυρία Μπράουν άπό το Δουβλίνο, διαβάσουν ολόκληροι στην πρώτη σελίδα μιας έφημερίδος, την είδησι της άνευρεσεως της κορούλας τους Παλίν, που έδω και τέσσερα χρόνια τους την είχε κλέψει ή κυρία Μάκ Γκίχαν. Το ζεύγος Μπράουν είναι πάμπλουτο και έχει άλλα δυο παιδιά, την Ίωσφίνα (16 χρόνων) και τον Κόιστοφερ (7). Όταν άκουε ή κυρία Μάκ Γκίχαν τους προσέφερε ένα σεβάστο ποσόν για να της επιτρέψουν να υλοδετήση την μικρή Παλίν, που έλάτρευε σάν δική της παιδί, εκείνοι άρνήθηκαν. Τότε ή κυρία Μάκ Γκίχαν έξαφάνιστηκε, μαζί με την Παλίν, για να ξαναβρεθώ άπό την άστυνομία ύστερα άπό συνεχείς άναζητήσεις 4 χρόνων!...

3 Ένα πορτέβιωμα άδάσκατης θελήσεως άποτελεί ο Γισπανός Κίγιο Σένσα. Ο Κίγιο έχασε σε ήλικία 10 χρόνων, έπειτα άπό ένα άτύχημα και τα δυο του χέρια. Αυτό όμως δεν τον έμποδισε να φοιτηθή σε μια ραδιοτεχνική σχολή. Τώρα συναρμολογεί ραδιόφωνα με τα δάχτυλα των ποδιών του!...

4 Ο Τζέιν Μπάρρμπορ (γιός) είναι όπερήςσας για τον γιό του Τζέιν Μπάρμπορ (τόν τρίτο), που απέκτησε άπό την σύζυγο και συνάδελφό του Κάρλο Σάλλι-αμς. Ο μικρός γεννήθηκε στο Χάλλιγουντ, πριν άπό δέκα μήνες και άν ποτέψωμε τους λοχιασμούς του πατέρα του, προορίζεται κι' αυτός να γίνει ένας μεγάλος ήθοποιός.

Εκείνος γέμισε τα ποτήρια.
Ο απαλός ήχος του βάλς, που συνέχισε η ορχήστρα, ακουγόταν σαν μια μακρινή μελωδία...
Σαφνικά, όμως, ακούστηκε ένας πυροβολισμός.
Άσυναίσθητα, με το απότομο τάνυσμα των νευρών, εκείνη έπιασε το χέρι του, σαν ν' αναζητούσε βοήθεια από κάποιο άορατο κίνδυνο.
Η μουσική σταμάτησε απότομα κι' ο κόσμος που ήταν στο μπάρ, έτρεξε προς το κατάστρωμα να μάθει τί συνέβη και ν' αμύνεται, ίσως, κάποιο αιμόφυρτο πτώμα...
Εκείνη τον κύτταξε πάλι. Ήσαν δύο άγνωστοι μέσα στο μεγάλο αυτό πλοίο, ανάμεσα σε μια κοινωνία αγνώστων, που έλαβαν μέρος στην κρουαζιέρα, άλλος για θεραπεία της ανίας του, άλλος για ξεκούρασμα από τη βιοπάλη κι' άλλος για επούλωση της πληγής κάποιου πόνου, φορώντας μια μάσκα, τη μάσκα του ευθυμού ταξιδιώτη.
Η όμορφη γυναίκα, πιάνοντάς τον από το μπράτσο, σηκώθηκε μαζί του και τράβηξαν προς τα έξω.
Κάποιος πόνος τραβούσε το δικό τους πόνο...
Ο κόσμος κι' οι αξιωματικοί του πλοίου ήταν μαζεμένοι στο βάθος, προς την πρόμηνη. Κάποιος που γύριζε από εκεί και πέρασε πλάι τους μ' έναν άλλο ταξιδιώτη, έλεγε:
— Δεν άνθεξε ο δύστυχος! Τόν νίκησε ο θάνατος!...

Κάθισε δίπλα της ο' ένα καναπέδακι κι' ακούμπησε το ποτήρι του στο χαμηλό τραπέζι...

Εκείνη σφίχτηκε περισσότερο στο μπράτσο του. Οι άλλοι εξακολούθησαν:

— Κι' ήταν τόσο νέος!
— Και τόσο πλούσιος! Φαντάσου, έφυγε από το Παρίσι, εγκατέλειψε το εργοστάσιο, τις επιχειρήσεις του, γιατί πέθανε εκείνη που αγαπούσε και που την είχε παντρευτεί πριν έξη μήνες.

— Κι' ήρθε στο καράδι της χαράς να βρή τη λεσημονία...
— Μά βρήκε το θάνατο!... Μια σφαίρα στο κεφάλι τον γλύτωσε από τον αγίατρευτο πόνο...

Η γυναίκα με το κόκκινο φόρεμα κι' ο συνοδός της, ακούμπησαν στην κουπαστή, κυττάζοντας τη θάλασσα.

Εκείνος τότε ένοιωσε την ανάγκη να μη μείνει πιο άγνωστος.

— Άγις Μαρτίνος... με συγχωρήτε, που δεν συστήθηκα τόσο άρα...

— Τζούλια Περισίδη... του απάντησε εκείνη.

— Έζησα πολλά χρόνια στην Ιταλία κι' είχα πάει τελευταία στο Μόντε Κάρλο... εξακολούθησε ο Άγις. Εκεί πληροφορήθηκα για την κρουαζιέρα που οργανώθηκε στη Μασσαλία...

— Εγώ... μόλις είχα γυρίσει από την Αμερική, και ήμουν έτοιμη, πριν γυρίσω στην Ελλάδα, να πάω στο Λονδίνο. Δεν πήγα... Έλαβα κι' εγώ μέρος στην κρουαζιέρα των ανθρώπων του πόνου...

— Τού πόνου! μουρμούρισε ο Άγις. Μ' αυτή τη μάσκα δώσαμε όλοι μας ραντεβού εδώ πάνω, χωρίς να γνωρίζω ο ένας τον άλλο... Άρκοισε μια μάσκα του πόνου να μάς κάνει συντρόφους κι' αδελφωμένους στο ίδιο ταξίδι, με τόν ίδιο σκοπό: τη λεσημονία!

— Αδελφωμένοι στον πόνο... Εκείνος, όμως, έκανε εξαίρεση και αποκάλυψε!

— Ο θάνατος τρομάζει... είπε ο Άγις. Ήταν η πιο μακάβρια άτραξιόν του καρναβαλιού... Ο θάνατός του θα σώσει όλους μας από τις θλιβερές σκέψεις... Αύριο και σε λίγο, όλοι, θαχουν πετάξει τη μάσκα του πόνου και θα φορέσουν μια από τις τόσες μάσκες, που μοίρασε ο καπετάνιος...

— Άναψε ένα τσιγάρο και συνέχισε:

— Είμαι σαράντα χρόνων κι' έχω γκριζά μαλλιά. Έζησα ξένος ανάμεσα σε ξένους στην Ιταλία, όλα τα χρόνια του πολέμου. Μ' έπιασαν αιχμάλωτο. Κι' όταν απελευθερώθηκα, γύρισα και δεν βρήκα ούτε τη γυναίκα μου ούτε τα παιδιά μου. Σκοτώθηκαν στους βομβαρδισμούς. Δέκα χρόνια υπόφερα... Ούτε τα πλούτη, ούτε οι δουλειές μουδιναν τη χαρά... Μά ήταν τυχερό...

— Ποιό πράγμα; ρώτησε η Τζούλια.

— Η σημερινή συνάντησή μας...

— Α, ναι... Αγαπούσα κάποιον στην Ελλάδα... Έπειδή ήταν φτωχός, για να με απομακρύνει ο πατέρας μου απ' αυτόν, μ' έστειλε σ' ένα πλούσιο θείο μου στην Αμερική. Έμαθα πως ο νέος στείλε σ' ένα πλούσιο θείο μου στην Αμερική. Έμαθα πως ο νέος στείλε σ' ένα πλούσιο θείο μου στην Αμερική. Έμαθα πως ο νέος στείλε σ' ένα πλούσιο θείο μου στην Αμερική.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

— Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε. Έπειτα... ο θείος μου με πάντρεψε που αγαπούσα, αυτόκτονισε.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΚΑΜΑΡΙΝΙ

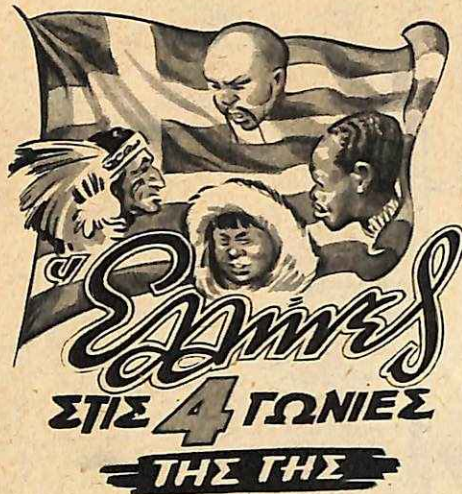
Ο πυροσβεστής: Θ' άργήσω νάρθω λίγο, Κατίνα, γιατί έπιασε κάπου φωτιά...

ΜΠΑΛΛΙΑΣ

Η μάσκα
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ του πλοίου σκορπούσαν στο κατάστρωμα, στους διαδρόμους και στο μπάρ, τους απαλούς ήχους ενός βάλς, που έπαιζε η ορχήστρα μέσα στη μεγάλη αίθουσα.
Ήταν έντολη του καπετάνιου να γιορτασθεί η τελευταία αυτή Κυριακή της Αποκρήας με μεγάλη ευθύμια, όπως τότε κιόλας διαφημίζει η Έταιρεία, πριν ξεκινήσει το πλοίο από το λιμάνι της Μασσαλίας. Ήταν μια αποκριάτικη κρουαζιέρα στη Μεσόγειο.
Δεκαπέντε μέρες γλέντι και ξεγνοιασιά, μακριά από τις σκοτούρες της στεριάς.
— Ένα διπλό κονιάκ!
Η φωνή έκανε εντύπωση, κι' ένας κομψός κύριος με γκριζά μαλλιά γύρισε το κεφάλι να δει τη γυναίκα, που πρόσφερε τόσο επιτακτικά αυτά τα λόγια.
Ήταν ώραία με την κόκκινη εξωμη τουαλέτα που φορούσε. Κι' αυτή ακόμα η ρυτίδα που αυλάκωνε το μέτωπό της, κι' αυτά τα μαύρα, μελαγχολικά μάτια της κι' αυτό το ελαφρό τρεμουλιασμα, που έκαναν τα δυο λεπτά, όμορφοθαμμένα χείλη της, πρόσθεταν όλα κάποιο ιδιαίτερο θέλητρο στην παράξενη όμορφη αυτής της γυναίκας.
— Καπνίζετε; τη ρώτησε εκείνος, ανοίγοντας μια χρυσή ταμπакιέρα.
Εκείνη άρρηξε κάπως να γυρίσει το κεφάλι της. Έπειτα, με μια διστακτική κίνηση, τράβηξε με τα δυο δάχτυλα το ένα από τα τόν αναπτήρα, που είχαν απομείνει στην ταμπакιέρα κι' άναψε από Κι' ενώ άναβε το τσιγάρο, τα βλέφαρά της γοργόπαιζαν. Έπειτα, κυττάζοντάς τον στα μάτια, τον ευχαρίστησε. — Ο πάγκος του μπάρ σιγά-σιγά γέμισε από εκείνους που ξέφευγαν από την αίθουσα του χορού.
— Πλήττετε; τη ρώτησε.
Εκείνη κατέθηκε απαλά από το ψηλό σκαμνί του μπάρ.
— Ναι, ο θόρυβος με κουράζει... ψιθύρισε και πήρε το ποτήρι της με το διπλό κονιάκ.
Προχώρησε κατόπιν σ' ένα μικρό διπλανό σαλονάκι, που χρησίμευε με τα πράσινα τραπέζακια του για παιχνίδι.
— Στείλε μου το μπουκάλι με το κονιάκ κι' ένα κουτί τσιγάρα, κίνο φόρεμα, κρατώντας το άδειο του ποτήρι.
Κάθισε δίπλα της σ' ένα καναπέδακι κι' ακούμπησε το ποτήρι του στο χαμηλό τραπέζι.
Το γκαρσόνι έφερε το μπουκάλι με το κονιάκ και τα τσιγάρα κι' έφυγε.

Η ΕΠΟΠΙΣΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Στην 'Αθηνά

Η μετανάστευση 'Ελλήνων στην 'Αθηνά είναι η πιο ριζική της στα αρχαία χρόνια. Οι μεγαλύτεροι ιστορικοί και γεωγράφοι της αρχαιότητας, ο 'Ηρόδοτος, ο Θουκυδίδης, ο Πτολεμαίος, ο Στράβων κ. α. αναφέρουν σχετικά με την εγκατάσταση 'Ελλήνων στην Αίθιοπία - όπως ονομαζόταν η χώρα την κλασική εποχή - και την εμπορική δραστηριότητά τους. 'Ο συγγραφέας θυμάς ο 'Ινδικόπλευστος αναφέρει ότι στην πόλη 'Αδουλίδα - τη σημερινή Τσουλά - υπήρχαν επιγραφές που εξυμνούσαν σε κακογραμμένη ελληνική γλώσσα τα έργα του Αιγυπτίου βασιλέως Πτολεμαίου του Ευεργέτου και του Σίλκου, βασιλέως της 'Αζωμής, πρωτεύουσας των Αιθίοπων.

Στις αθηνάϊκες παραδόσεις, όπως σωθηκαν ως τη σύγχρονη εποχή, αναφέρεται ότι τη χώρα τους επισκέφθη ο Μέγας 'Αλέξανδρος, καθώς και οι διάδοχοί του. Για το Μακεδόνα κατακτητή είναι άπιαστο ότι επισκέφθη την Αίθιοπία - δεν προκύπτει τίποτα σχετικά από τα χρονικά των εκστρατειών του - φαίνεται όμως ότι οι σχετικές θήμες οι οποίες μπήκαν στις παραδόσεις του λαού, επήλθαν από τον αγγλίστη του 'Αλεξάνδρου για τον οποίο μιλούσαν με θαυμασμό όλοι οι λαοί του τότε γνωστού κόσμου.

Οι σχέσεις 'Ελλήνων και Αιθίοπων έγιναν στενότερες κατά τον 4ο αιώνα μ. Χ. όταν ο 'Ελλην έμπορος Θρασύμαχος εισηγάγεσε πρώτος τον χριστιανισμό στη χώρα. Τότε σημειώθηκε και το πρώτο αξιόλογο μεταναστευτικό ρεύμα 'Ελλήνων εμπορών, τεχνιτών και γεωργών προς την Αίθιοπία, η οποία έπιωφελήθηκε από τα φώτα αυτού του πνευματικά και τεχνικά καλλιεργούμενου κόσμου.

Κατά τη διάρκεια της άκμης του Βυζαντίου, οι σχέσεις της Κωνσταντινουπόλεως με την άφρικανική αυτή χώρα έγιναν ευχάριστες επί 'Ιουστινιανού δε ο βυζαντινός στρατός συνεπείλωσε με τον αιθιοπικό εναντίον του χριστιανισμού βασιλέως της 'Υμενίας Νουβά.

Οι 'Ελληνες ωργάνωσαν και κατηύθυναν επί αιώνες ολόκληρους την εκπαιδευτική ανάπτυξη της χώρας, η έπιρροή τους δέ ήταν τόσο, ώστε πολλά από τα νομίσματα της Αιθιοπίας έφεραν ελληνικές επιγραφές μέχρι του 7ου αιώνα μ. Χ. 'Η ελληνική γλώσσα ήταν η περισσότερο διαδεδομένη ύστερα από την έγχωρια. Οι βασιλείς χρησιμοποιούσαν την ελληνική στην αλληλογραφία τους με το έξωτερικό, ως γλώσσα διεθνή, όπως περίπου στη σημερινή εποχή χρησιμοποιείται η γαλλική.

Κατά τη σύγχρονη εποχή, η εγκατάσταση 'Ελλήνων στην 'Αθηνά άρχισε να συστηματικοποιείται από το 1600 περίπου. Οι 'Αθηνάιοι, λόγω και της ταυτότητας της θρησκείας, έτρεφαν - όπως άλλως τις τρέφουν και σήμερα - βαθύτατη εκτίμηση στο ελληνικό στοιχείο, το οποίο είχε έντελως προνομιακή θέση στη ζωή της χώρας.

Άρκετοι ξένοι περιηγητές, που πέρασαν από την 'Αθηνά μετά το 1650 και 1790 αναφέρουν ενδιαφέροντες λεπτομέρειες σχετικά με τους 'Ελληνες, την εγκατάστασή τους, την κυριαρχική τους θέση και τις σχέσεις τους με τον έγχωριο πληθυσμό. Τις πιο ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες δίνει σχετικά ο Σκώτος περιηγητής

της Μπριού, ο οποίος άφηγείται και τις δραματικές περιπέτειες ενός μεγάλου ελληνικού καραβιού, που έφθασε στην Αίγυπτο το 1730 και άπ' εκεί πήγε στην 'Αθηνά, όπου και εγκαταστάθηκε οριστικά.

Ο Σκώτος περιηγητής και συγγραφέας έφθασε στην 'Αθηνά το 1769, νομίζοντας πως θα έβρισκε μία έντελως πνευματική και απολίτιστη χώρα. Κατάπληκτος όμως συναντούσε παντού δείγματα πολιτισμού, αλλά πίσω από κάθε τι άπ' όλα αυτά έβρισκε ως δημιουργό του τον 'Ελληνα.

Ο Μπριούς συνκέντρωσε τις άφηγούσες εκατοντάδων 'Ελλήνων, από τις οποίες προκύπτει ότι το πολυπληθέστατο καράβι του 1730 προήρχετο από την Μικρά 'Ασία και είχε τελικό προορισμό τις 'Ινδίες.

Το καράβι στο οποίο επιβιβάστηκαν για να βγούν στον 'Ινδικό 'Όκεανό-αφού προσηυμένως με κομψές έφθασαν στο Κάιρο - πείσισε, κι' αυτό έγινε άφορη να αποβιβάσουν οι μετανάστες στο Μαζουάλ της 'Ερυθράς Θάλασσας κι' άπ' εκεί πάλι της 'Ερυθράς θάλασσας για να φθάσουν ως το Γοντάρ, πρωτεύουσα της 'Αθιοπίας.

Βασίλης της χώρας ήταν τότε ο 'Ιαβούσ Β', ο οποίος υποδέχτηκε τους ξένους με μεγάλη ευκαρδιότητα, τους διευκόλυνε να εγκατασταθούν, τους έδωσε τα μέσα να κτίσουν την εκκλησία τους και τους χρησιμοποίησε σε κρατικές εργασίες.

Μερικοί άπ' αυτούς πήραν άνωτερα αξιώματα, στη δημοσία ζωή κι' έπαιξαν οπουσάοι ρόλο στην εκπαιδευτική ανάπτυξη της χώρας.

Άπό την εποχή εκείνη άρκετοι 'Ελληνες έγιναν σύμβουλοι του Αυτοκράτορος, μερικοί δέ διεκρίνοντο τις πιο έμπιστευτικές υποθέσεις του Κράτους. 'Αναφέρονται σχετικά και ένας Γεώργιος, πρώτος σύμβουλος του Αυτοκράτορος, μία άπό τις πλέον σημαντικές φυσιογνωμίες της 'Αθιοπίας, κατά τα μέσα του 18ου αιώνα.

Ένδιαφέροντα πράγματα σχετικά με τον Γεώργιο αυτόν αναφέρει ο καλόγερος και ποιητής Καισάρης Δαπόντες στον 'Ακρόβητη των γυναικών, που τύπωσε το 1766 προς τιμήν του δαυμονίου αυτού 'Ελληνα.

Ο Δαπόντες αναφέρει ως σημαντικές και πανοικίρους παραγόντες στην άυλη του Αυτοκράτορος και δυο άλλους 'Ελληνες Ρωδίους, τον Πέτρο και τον Δημήτριο, καθώς και ένα γέρο άσπρομάλτη, άνόματι Γιάννη, ο οποίος, μολοντί δεν ήταν παρά ένας άπλος ξενόδοχος, διπλύνε πολλούς νομούς της 'Αθιοπίας και έδεωρείτο το πιο σεβαστό πρόσωπο της περιοχής.

Ο Μπριούς έπισκέφθηκε το σπίτι του Γιάννη, αναφέρει δέ στην άφηγούσα του σχετικά τα έξης: (Ουδέποτε άλλοτε στη ζωή μου, είδα πιο σεβαστό φυσιογνωμία από αυτήν που εύαισθητό και άνδρείο 'Ελληνας, του οποίου τα άσπρα μούσουλιασαν σκεπασμένα με τίαρα από κιόνι γένια και τα πυκνά λευκά σαν το κιόνι γένια του έπεσαν ως τη μέση του. 'Ο μένος αυτός άνθρωπος ήταν περικλυτός μένος από πλήρη ύπνερτων και δούλων και των δυο άλλων. Μόλις τον συνήντησα, τον άγκάλιασα με σεβασμό και τον άπεκάλεσα πατέρα μου. Αυτό τον καλά έπεισε έξαιρετικά. Με πήρε από το χέρι, με ώδηγησε στην μεγάλη αίθουσα, στο λιανένο θαυμάσιο...)

Άφηγείται κατόπιν ο Μπριούς για το μεγαλοπρεπές παλάτι που παρέθεσε προς τιμήν του ο Γιάννης, καθώς και για τη συγκινητική προθυμία του να του δώση ως άδελφούς δυο 'Ελληνες, τον Στράτη και τον Σεβαστό, όταν άνεχώρησε για την έπικίνδυνη - την εποχή εκείνη - και γεμάτη περιπέτειες έπισκεψη των πηγών του Νείλου.

Πάντου, σε κάθε σημείο - άφηγείται ο Μπριούς - συναντούσα 'Ελληνες, που με διευκόλυναν έξαιρετικά, γιατί γνώριζαν βήμα προς βήμα τους δρόμους και τα νομίσματα της περιοχής εκείνης, δέν άπό ποια κανείς άλλος 'Ευρωπαίος, δέν είχε παύσης άφαινή την έποχή).

Όσον άφορα τον νομικοσύμβουλο και γαμβρό του Αυτοκράτορος 'Ιδου του Β', Γεώργιο, ο Δαπόντες άφηγείται μ' αυτούς τους έφελους, αλλά χαρακτηριστικούς στίχους την παντοδυναμία του:

«Τον έχει χέρι του βελ και σύμβουλό του, τον έδωκε την άδελφήν, τον έκανε γαμβρόν του, τον είχε ως έπίτροπον εις το βασίλειόν του, όλο του το βασίλειον αυτός χριστιανίζει. 'Έχει Ρωμαίους έξ-έπτα με περισσή τιμήν και με άνάπαυσιν αυτών και εύχαρίστησιν (τους).

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι πειρασμοί που σ'α παραμονεύουν

Πρέπει να εξομολογηθείτε στον μνηστήρα σας τις προηγούμενες έρωτικές σας περιπέτειες ή τα φλέρτ σας;

Δέν μπορούν να υπάρχουν κανόνες πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Το πάν θα εξαρτηθή από τον χαρακτήρα του μέλλοντος συντρόφου σας. Θα πρέπει να λογαριάζετε το βαθμό της ευαισθησίας του, τη μόρφωσή του, τις τυχόν προλήψεις του, τις αντίληψεις του πάνω σ' άρισμένα ζητήματα κλπ. Θα προχωρήσετε, λοιπόν, με βήμα σημειωτό.

Κατά γενικό κανόνα, πρέπει να ξέρετε, ότι οι νέοι είναι πολύ έγωιστάι. Οι ήλικιωμένοι άντρες, αντίθετα, συγχωρούν εύκολωτερα.

Τι, όμως, πρόκειται να εξομολογηθείτε στον μνηστήρα σας;

Υπάρχουν μερικές άδωδες περιπέτειες, μερικά άπλά φλέρτ, μερικά είδύλλια που παρέμειναν πάντα στο πλατωνικό επίπεδο και πού, ωστόσο, στά μάτια ώρισμένων ανθρώπων, που είναι από ιδιοσυγκρασία υπερευαίσθητοι ή ζηλότυποι, παίρνουν τρομακτικές διαστάσεις.

Άλλοι, αντίθετα, συγχωρούν πρόθυμα πολύ μεγαλύτερα παραπτώματα.

Η σύγγνωμη, όμως, δέν είναι άρκετή. Για να φανερώσετε το παρελθόν σας στο σύνολό του, πρέπει να είσαστε βέβαιοι, ότι ο μνηστήρας σας όχι μόνον θα σας συγχωρήσει, αλλά κι' ότι θα ξεχάσει όσα του είπατε. Γιατί θα ήταν τραγικό να σας συγχωρήσει σήμερα, για να σας υπενθυμίσει αύριο, με την πρώτη ευκαιρία που θα του παρουσιασθή, αυτή ή εκείνη την πτυχή από το παρελθόν σας.

Αυτό δέν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να του κρύψετε τα πάντα και να του παρουσιάσετε τον εαυτό σας τελείως διαφορετικό από ό,τι πραγματικά είναι. Θα προσπαθήσετε, λοιπόν, να είσαστε όσο το δυνατόν περισσότερο ειλικρινής. Προσέξτε όμως! Μην μεγαλοποιήτε τα πράγματα, νομιζοντας, ότι έτσι θα τον συγκινήσετε περισσότερο. Γιατί το αποτέλεσμα μπορεί να είναι αντίθετο από εκείνο που περιμένετε. Οι άντρες είναι μεγαλόψυχοι από ιδιοσυγκρασία ή ίσως από έγωισμό. Άλλά δέν είναι άναγκη να βάσετε σε δοκιμασία τη μεγαλοψυχία τους.

Και τώρα ας μιλήσουμε για τους πειρασμούς, που σας παραμονεύουν κατά την περίοδο της μνηστείας.

Θα σας φανή παράξενο ίσως, άλλ' είναι άναμφισβήτητο, ότι ή μνηστεία κάνει τους δυο υποψηφίους συζύγους να βλέπουν τα πράγματα πιο καθαρά. 'Ο μαγικός πέπλος που σκέπαζε τα μάτια τους, ξεσχίζεται κι' άρχίζουν, σιγά-σιγά, να έρχονται σ' έπαφή με την πραγματικότητα. 'Ως προχτές ακόμη, ο μοναδικός άνδρας που υπήρχε στον κόσμο, ήταν ο αγαπημένος σας. Δοσολογούσατε στο αίσθημά σας, το πιστεύατε.

Το ζούσατε. Άλλά από τη στιγμή που το όνειρό σας άρχίζει να γίνεται πραγματικότητα, το αίσθημά σας χάνει άμέσως τον χαρακτήρα της αποκλειστικότητας που είχε πριν. Νοιώθετε σαν μία άπόλυτως. Γιατί το όνειρο αυτό ήταν σαν ένα βάρος που έπιέζε το στήθος σας, ένας βραχνάς

Ώδευξός ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ίσως. 'Οχι γιατί άμφιβάλλατε για το αίσθημά σας και για εκείνο του αγαπημένου σας, άλλ' άπό δειλία, άπό φόβο, άπό την ένστικτώδη εκείνη άπαισιοδοσία που βασανίζει τον άνθρωπο κάθε φορά που προσπαθεί να ξεφυγή από τη ρουτίνα της ζωής του, για να ριχτή σε κάτι το άγνωστο, σε κάτι το καινούργιο, σ' ένα αύριο που δέν θα είναι όπως το χτές. Αυτό το αίσθημα θα είναι όπως το χτές. Αυτά το αίσθημα της άπολυτρώσεως, λοιπόν, άνοίγοντας τα μάτια σας, σ'α κάνει, έσφηνικά, να βλέπετε πώς, έκτος από τον αγαπημένο σας, υπάρχουν κι' άλλοι άνδρες... Άρχίζει τότε ή σύγκριση, το ζύγισμα, ή αξιολόγηση...

Νάτος ο πειρασμός ολόκληρος μπροστά σας.

Υπάρχει ακόμη ή νοσταλγία της παλαιάς έλευθερίας μας, που μάς την δημιούργησε το συναίσθημα, ότι βρισκόμαστε κάτω από κάποιον ζυγό, που θα γίνει αύριο πολύ μεγαλύτερος.

Ένας μεσαιωνικός θρύλος μιλούσε για κάποιον Ιππότη που είχε αγαπήσει μία πολύ όμορφη νέα. Οι μοίρες, όμως, για να δοκιμάσουν την αγάπη του, έκαμαν αυτή την νέα άσχημη, μοχθηρή, άληθινό τέρας...

Ο Ιππότης, ωστόσο, δέν έπαψε να την αγαπά. Και, στο τέλος, οι μοίρες, για να ανταμείψουν τη σταθερότητά του, ξανάδωσαν την όμορφή της στην αγαπημένη του.

Μπορείτε να ισχυρισθήτε, ότι ή αγάπη σας έχει αυτή τη δύναμη; Είσαστε πραγματικά άντερη από τον πειρασμό, άπό κάθε πειρασμό;

Δέν θα ήταν άσκαπο ίσως να ξαναφέρετε στο μυαλό σας έναν μύθο του Λαφονταίν. 'Επρόκειτο για «κάτι» που είχε έμφανιστή στη θάλασσα. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν στην άκτή, υπέθεσαν άμέσως, ότι ήταν ένα μεγάλο πολεμικό πλοίο. Μά στο αυτό το «κάτι» πλησίαζε, μικραίνει. 'Ευρωπαϊκό, είπαν οι άνθρωποι που βρίσκονταν πάνω στην άκτή. Το έκαναν κατόπιν βάρκα, έπειτα βαρέλι και, στο τέλος, είδαν πως έπρόκειτο από νερό. Το ίδιο, δυστυχώς, συμβαίνει και στον έρωτα. Οι άνθρωποι που βλέπουμε άπό μακριά, μάς φαίνονται σαν ήμίδιοι. Μά, όταν πάμε κοντά, χάνουν ένα μεγάλο μέρος από τη γοητεία που τους τούλιζε. Γίνονται κι' αυτοί κοινοί άνθρωποι με τις άδυναμίες, τα πάθη, τις μικροτητές τους.

Κάτι παρόμοιο έγινε και με τον μνηστήρα σας. 'Ηταν κι' αυτός κάποτε έμκαρυνός και δέν βλέπατε παρά μόνον τη λαμπρή άμ της προσωπικότητάς του. Τώρα είναι οι άλλοι έμκαρυνοί και γι' αυτό τους βλέπετε να λάμπουν, ενώ ο δυστυχισμένος ο μνηστήρας σας, λόγω της καθημερινής έπαφής, που έχετε μαζί του, μικραίνει άλoένα.

Μην άφίνετε να παρασυρθήτε από την άπάτη των άποστάσεων. Δέν υπάρχει κανείς λόγος να βλέπετε τον μνηστήρα σας σαν ήμίδιο. Άλλά μην τον άδικείτε περισσότερο από ό,τι πρέπει. Μ' άπλούστερα λόγια, μην άφίνετε τον πειρασμό να μπει μέσα στην ψυχή σας. Γιατί έτσι δηλητηριάζετε προκαταβολικά τη ζωή σας και προπαρασκευάζετε με τα ίδια σας τα χέρια τη δυστυχία σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Βοηθήστε τον μνηστήρα σας. 'Οχι γιατί άμφιβάλλατε για το αίσθημά σας και για εκείνο του αγαπημένου σας, άλλ' άπό δειλία, άπό φόβο, άπό την ένστικτώδη εκείνη άπαισιοδοσία που βασανίζει τον άνθρωπο κάθε φορά που προσπαθεί να ξεφυγή από τη ρουτίνα της ζωής του, για να ριχτή σε κάτι το άγνωστο, σε κάτι το καινούργιο, σ' ένα αύριο που δέν θα είναι όπως το χτές. Αυτά το αίσθημα της άπολυτρώσεως, λοιπόν, άνοίγοντας τα μάτια σας, σ'α κάνει, έσφηνικά, να βλέπετε πώς, έκτος από τον αγαπημένο σας, υπάρχουν κι' άλλοι άνδρες... Άρχίζει τότε ή σύγκριση, το ζύγισμα, ή αξιολόγηση...

Νάτος ο πειρασμός ολόκληρος μπροστά σας.

Η Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι, ή «πρώτη κυρία» του γαπωνέζικου κινηματογράφου, είναι ένα χαριτωμένο και εύθραστο (έκ πρώτης όψεως μόνον, όπως θα δούμε...) πραγματάκι, που το ύψος του φθάνει μόλις το 1 μ. 50. Μιλάει άγγλικά με άμερικάνικη προφορά, λατρεύει τον Γκάρι Κούπερ και την 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, αλλά είναι συγχρόνως βέβαιη πως οι ευρωπαϊκές και οι άμερικανικές ταινίες δέν θα κατορθώσουν ποτέ να κατακτήσουν το κοινό της χώρας της.

Ώς τώρα, μολοντί ή κινηματογραφική της σταδιοδρομία βρίσκεται άκόμη στην άρχή της, ή Γιοσκό έχει, κάνει - άπό της άθνης, έννοείται... - είκοσι φορές χαρακίρι! Κι' αυτό γιατί, κατά τα γαπωνέζικα γούστα, ταινία χωρίς χαρακίρι είναι... φαγητό χωρίς άλάτι!

Στην χώρα του 'Ανατέλλοντος 'Ηλιου, ή κωμωδία είναι άγνωστή ως κινηματογραφικό είδος. Οι μόνες ταινίες, που έχουν πέρασι, είναι τα βάρεια, τα σκοτεινά, τα καταθλιπτικά δράματα, που κανένα «κάπου-έντι» δέν έρχεται να τα φωτίσει ή να εξαλαφώσει τη ψυχή του θεατή. 'Ετσι, σε κάθε ταινία της, ή Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι, ή κάνει χαρακίρι, ή αυτοκτονεί πίνοντας δηλητήριο ή πέφτει άπό έναν βράχο στη θάλασσα ή την μαχαίρωνουν ή... τις κόβουν τη γλώσσα! Πάντως, ποτέ δέν βγαίνει άσα από την κινηματογραφική δοκιμασία...

Ώστόσο, εκείνο που έκανε διάσημη στην πατρίδα της την Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι (Σίρλεϋ - πρέπει να έξηγήσουμε - είναι ένα πρόσθετο όνομα, που της έδωσαν οι 'Αμερικανοί θαυμαστές της του στρατού κατοχής!) δέν είναι οι λιγώτερο ή περισσότερο θεαματικοί τρόποι αυτοκτονίας, με τους οποίους έπισημαίνει το τέλος κάθε έργου, αλλά κάτι τελείως διαφορετικό: 'Η διασημότητά της όφειλεται, κατά κύριο λόγο, στο ότι υπήρξε... ή έφευρετίς του φιλιού της τον γαπωνέζικο κινηματογράφο!

Ώς τον περασμένο πόλεμο, το φιλή άπαγορευόταν άυστηρά στις γαπωνέζικες ταινίες. Καί δέν έπιτράπηκε, παρά μόνο το 1946, με την προσωπική επέμβαση του στρατηγού Μάκ Άρθουρ!

Η «άδεια», όμως, αυτή ήταν, στην άρχή, τελείως άεμπρική. Γιατί οι ήθοιοι, γυναίκες και άντρες, κοκκινίζουν ως τ' αυτιά, όταν ο σκηνοθέτης τους έλεγε να φιληθούν, αλλά και γιατί, έπισης, άγνοούσαν τελείως την «τεχνική» του κινηματογραφικού φιλιού. 'Επρεπε, λοιπόν, να βρεθ ή στάρ, που θα κατείχε και θα διδάσκε στους συνάδελφους της αυτή την τεχνική, και που θα είχε συγχρόνως την τέλην να έφαρμόσει τις γνώσεις της!

Η στάρ αυτή ήταν ή Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι. Ταξίδεψε στο Χόλλυγουντ, είδικά για να... σπουδάσει πως φιλιούνται οι 'Αμερικανοί συνάδελφοί της και, όταν γυρίσει στην 'Ιαπωνία, φιλούσε τόσο γοητευτικά, όσο ή «ανιόρα» Λολομυρίκιτα και ή «μπατίμ» Μαρτίν Κοράλ! Άπό τότε, χωρίς την εύσυνετή αυτή μαθήτριά, το φιλή καθιερώθηκε άριστικά στον γαπωνέζικο κινηματογράφο...

Έκτος από την τέχνη του φιλιού, ή «πρώτη κυρία» της γαπωνέζικης άθνης έξερει, ωστόσο, και μιάν άλλη, άκόμη δυσκολώτερη (κατά τα δυτικά μέτρα): Την τέχνη του «ζίου-ζιτσου», της περιφημής γαπωνέζικης πάλης! Είναι, μάλινα, τόσο είδικευμένη στο δύσκολο αυτό σπόρ, ώστε, χωρίς μεγάλη δυσκολία, μπορεί να ρίξη κάτω κι' έναν άντρα!

Σε μία 'Ελβετιδα δημοσιογράφο, που την έπισκέφθηκε τελευταία στο στούντιό, όπου έρνάζεται, και που δυσπιστούσε, βλέποντας τη λεπτή και εύθραυστη σιλουέττα της, όταν την άκουγε να έκβητε τις παλαιστικές της κανόνιτες, ή Γιοσκό προσέφερε της και μία μικρή επίδειξη της τέχνης της! Η δημοσιογράφος, όμως, έσπευσε να άποκρούση την εύγενή αυτή προσφορά...

Η δεύτερη «έφευρεση» της Σίρλεϋ Γιαμαγκούκι, έπειτα από το κινηματογραφικό φιλή, είναι το «δύμπι», ένας καινούργιος τύπος γαπωνέζικου κιμονό στενού και έσφαριστού που άνοδεύει περισσότερο τις θηλικές γραμμές του σώματος. Χάρη στο «δύμπι», οι γαπωνέζικες ταινίες μπόρεσαν, τον τελευταίο χρόνο, να σημειώσουν την ήττάς από άλλοτε έμπορικά έπιτυχία στην 'Αμερική και την Ευρώπη.

Ο σκηνοθέτης Μασάκι Ναγκάτα, που φιλικότατα, το 1945, για μερικές προπαντίστικες ταινίες, που είχε γυρίσει κατά την διάρκεια του πολέμου, αλλά τώρα ξανάεινε ένας άπ' τους «μεγάλους» του 'Ιαπωνικού κινηματογράφου, ήταν ο πρώτος, που άπογράφισε την «άντιμπαρικότητα» του πατροπαράδοτου κιμονό.

«Δυστυχώς - έγραψε - οι γυναίκες της χώρας μας έχουν πολύ άτροφικές καμπύλες, ώστε να μπορούν να συναγωνισθούν

Η Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι, ενώ φοράει το έφαρμοστό κιμονό τύπου «δύμπι».

Η ΓΙΑΠΩΝΕΖΑ ΣΤΑΡ

που άνεκάλυψε... το φιλή

Η λεπτότατη, εύθραυστη και... πρωταθλήτρια του ζίου-ζιτσου Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι

σ' αυτό το κεφάλαιο, τις ξένες στάρ, και το κιμονό δέν κάνει άλλο, παρά να έπιδεινώνει την ύψιστημένη άνισότητα. 'Η παρτήρησι του Ναγκάτα έδωσε στη Γιαμαγκούκι την άφορη να έμμευσθ ή το «δύμπι», που καθιέρωσε στις γαπωνέζες στάρ την δυτική γραμμή.

Βεβαία, είναι υπερβολικό να είπωθ πως σ' έναν 'Αμερικανό ή Ευρωπαίο, που το μάτι του έχει συνηθίσει στις «χορταστικές καμπύλες» της Τζέιν Ράσελ, της Μαίριλιν Μονρό ή της Σιλβάνας Μάγκανο - θα μπορεί να πη μεγάλα πράγματα για λεπτεπίλεπτη γαπωνέζουλα στάρ, έτσι κι' άν φορά το έφαρμοστό «δύμπι».

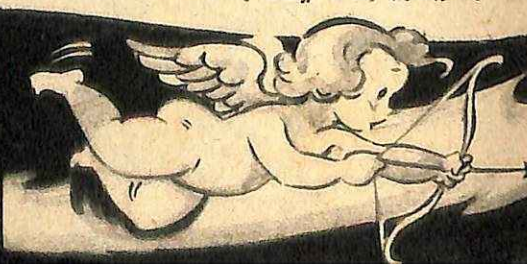
Άλλά ο γαπωνέζικος κινηματογράφος, στην προσπάθειά του να συναγωνιστή τον ευρωπαϊκό και τον άμερικανικό, δέν στήριζεται στην θηλότητα των στάρ του, την άρκετά, με... «δύμπι» ή χωρίς «δύμπι», άμφισβητήσιμη! Στήριζεται σ' έναν τελείως διαφορετικό παράγοντα, που είναι ή ίδια ή ποιότητα του φιλή.

Πρόσφατα με το «Ρασομόν», πέρσει με τις «Πύλες της Κολάσεως», ή γαπωνέζικη κινηματογραφική παραγωγή κατάρωσε, δυο φορές κατά συνέχεια, να κατακτήσει το πρώτο βραβείο στο μεγάλο φεστιβάλ των Καννών. 'Εφέτος, ίσως να το κατορθώσει και για τρίτη φορά, με τους «Έρτα Σαμουράι», μία θεαματική «υπερπαραγωγή» που γυρίζεται τώρα στα στούντιο του Τόκιο, κι' άπου, έκτος από τους κύριους ήθοιους, λαμβάνουν μέρος 33.000 καμπαρσί και 5.000 άλογα!...

Παράλληλα με την ποιότητα, εκπληκτική είναι και ή ποσότητα των γαπωνέζικων ταινιών, που γυρίζονται ή θα γυρίζονται. Το 1954, ή 'Ιαπωνική παραγωγή κατέλαβε, σε αριθμό ταινιών, τη δεύτερη θέση στον κόσμο, με 320 ταινίες έναντι 120 της τρίτης, γαλλικής και 90 της τέταρτης, ιταλικής. Όσοι, οι περισσότερες άπό τις ταινίες αυτές προορίζονται αποκλειστικά για το γαπωνέζικο κοινό, για το οποίο, αντίστροφα, ταινίες όπως το «Ρασομόν» ή όπως «Οι Πύλες της Κολάσεως», προορισμένες κυρίως για κατανόμηση στο έξωτερικό, άποτελούν «είδος κατώτερο».

Όπως άπνηγα, τόσο στη μία, όσο και στην άλλη κατηγορία των γαπωνέζικων φιλή, τα θέλητρα των στάρ δέν άποτελούν παρά ένα δευτερεύοντα παράγοντα για την έπιτυχία. Ίσως διαφορετικά να είναι μόνο τα πράγματα, σε μιάν άλλη γαπωνέζικη ταινία, που γυρίζεται τώρα και στην ή Σίρλεϋ Γιοσκό Γιαμαγκούκι έπιδεικνύει άλληλοδιάδεκα - σαν μανεκέν του Ντιό! - σαρανταπέντε κιμονό, όλα, έννοείται, τύπου «δύμπι».

Άν, με τα σαρανταπέντε «δύμπι» της, ή χαριτωμένη Γιοσκό θα καταφέρει να έβελι και το ευρωπαϊκό κοινό, αυτό πιά είναι κάτι, που θα μάς το άποκαλύψη... ή συνέχεια επί της άθνης!

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

ΔΙΣΤΑΖΕΙ...

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τραγούδια!... Είν' 'Απόκρηες. Γλεντούν μικροί μεγάλοι. Αυτά συμβαίνουν πάντοτε σάν είναι καρναβάλι και μέσ' τὸ γλέντι τὸ τρελλὸ καὶ μέσ' τῇ φασαρία πάντα ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια ἱστορία:

Μιά Κολομπίνα ὑπέροκλη χορεύει καὶ γλεντᾷ δυὸ καβαλλιέροι διαρκῶς τὴν ἔχουνε στὴ μέση, κοντὰ τῆς εἶναι πάντοτε κι' οἱ δυὸ, πολὺ κοντὰ κι' ἡ Κολομπίνα δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ ποῖος τῆς ἀρέσει...

Ποῖος τῆς ἀρέσει πὶδ πολὺ καὶ ποῖος μὲ περηφάνεια θὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τὸ πρῶτο τῆς φίλι ἀπὸ τὰ χεῖλη τὰ γλυκὰ ποὺ πίνουνε σαμπάνια!... Τραγούδια!... Εἶν' 'Απόκρηες. Γλεντούν μικροί μεγάλοι. Αυτά συμβαίνουν πάντοτε σάν είναι καρναβάλι κι' ἡ Κολομπίνα ἡ πονηρὴ διστάζει, ταλαντεύεται... μὰ εἶναι σοβαρὴ γιὰτ' ἴσως περιμένει

νὰ ἰδῇ μὲ ποῖον ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ βγῇ ζευγαρωμένη... Κι' οἱ δυὸ τῆς ἀρέσουνε, ἀλλὰ ποῖος θάρρη πρῶτος σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ὁμορφὴ τοῦ ἔρωτα τὴν πάλῃ; Ὁ Ἀρλεκίνος ἀραγε ἡ μήπως ὁ Πιερρότος; Αυτά συμβαίνουν πάντοτε σάν ἔρθῃ καρναβάλι!...

Εἶναι ὁ Πιερρότος ποιητὴς... Ἀπένταρος συνήθως, μὰ ποιητὴς ρομαντικός, ποὺ πάντα σάν θραυάζει, θέλει νὰ εἶναι μόνος του, μακριὰ ἀπὸ κάθε πλήθος σὲ μιά ἐξοχὴ, στὴ μοναξιὰ καὶ στίχους ν' ἀραδιάζῃ. Στίχους στὰ δένδρα, στὰ πουλιὰ ἢ στίχους στὸ φεγγάρι, ἐρωτευμένος φουκαράς, μὰ οἱ στίχοι τοῦ ἔχουν χάρι κι' ἂν εἶν' ὁ δόλιος νηστικός, δὲν σκέπτεται τὴν πείνα του, γιὰτὶ μιά σκέψι τὸν μεθᾷ καὶ μόνο: Ἡ Κολομπίνα του!...

Ὁ Ἀρλεκίνος; Πλούσιος!... Ποτὲ δὲν τὸν βασάνισε, ποτὲ, ὁ ἐπιούσιος, γιὰτὶ ἔχει χρήμα μπόλικο. Ἐχει καὶ τὸ ξεδεύει... Ὅπου κι' ἂν θέλῃ βρίσκεται, στὰ ξένα ταξιδεύει, ἔρχεται, φεύγει διαρκῶς, ἀλλὰ στὸ καρναβάλι κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει

πὼς μέσ' τὰ κέντρα θὰ βρεθῇ τὰ γνώριμά του ἐκεῖνα ὅπου, τὸ ξέρει θετικά, θὰ βρῇ τὴν Κολομπίνα... Κι' αὐτὴ προσμένει καὶ τοὺς δυὸ. Προσμένει καὶ διστάζει καὶ μὴ τὸν πλούσιο προτιμᾷ, μὰ δὲν τὸν ἀγκαλιάζει, μιά τὸν φτωχὸ τὸν ποιητὴ θαρρεῖ πὼς προτιμᾷ, ποὺ γράφει στίχους πάντοτε μ' αἰσθήματα θερμά...

Τραγούδια!... Εἶν' 'Απόκρηες. Γλεντούν μικροί μεγάλοι. Αυτά συμβαίνουν πάντοτε σάν ἔρθῃ καρναβάλι κι' ἡ Κολομπίνα διαρκῶς διστακτικὰ προσμένει καὶ μὲ λαχτάρες ἀπορεῖ ποῖος θὰ τὴν συγκινήσῃ κι' οἱ δυὸ τῆς ὑποψήφιοι, θαρροῦν ἐρωτευμένοι καὶ θὰ τοὺς βασανίσῃ...

Καὶ νὰ ὁ Πιερρότος... ἔφθασε, στὰ κατάσπρα ντυμένος καὶ πάλι γονατίζοντας φροντίζει νὰ τῆς πῇ: — Καλὴ μου φίλη, βρίσκομαι μπροστὰ σὰς πονεμένος καὶ περιμένω νὰ λυθῇ αὐτὴ σὰς ἡ σιωπὴ... Εἶμαι ὁ Πιερρότος, φίλη μου. Στὴν ταπεινὴ μου κόχη σ' αἰσθήματα εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ σὲ λίρες... ὅχι! Λοιπὸν αποφασίστε το. Μὴ μείνετε μακριὰ μου γίνονται διαμαντόπετρες γιὰ σὰς τὰ δάκρυά μου

καὶ σὰς λατρεύω ἀληθινά... Πῆτε μου τί νὰ κάνω; Ἄν νὰ πεθάνω θέλετε, ἀμέσως θὰ πεθάνω... Ἦθελα τόσα νὰ σὰς πῶ προτοῦ νὰ ἔρθῃ ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς μου ἀντίζηλος...

Καὶ μπαίνει ὁ Ἀρλεκίνος!... — Καλὴ μου φίλη... Ἐρχομαι καὶ πάλι νὰ σὰς πῶ, πόσο σὰς ἀγαπῶ, πόσο πονῶ καὶ κλαίω... Σ' ἓνα ταξίδι ἔλειπα... Μὴ μοῦ κρατᾶτε κάκια... Ἰκυττάστε τί σὰς ἔφερα: Γιὰ κόσμημα σπουδαῖο ἓνα περίφημο κολλιὲ μὲ μαργαριταράκια, π' οὐδέποτε ὄνειρεύτηκε τέτοιου λαίμου τῇ χάρι... — Ἐμένα κάθε στίχος μου εἶναι μαργαριτάρι ἀφοῦ ἐγράφηκε γιὰ σὰς...

— Τί ὁμορφὸ στολίδι, ἡ Κολομπίνα τοῦ ἀπαντᾷ... — Καὶ κάποιο δαχτυλίδι μὲ τὸ μικρὸ μονόπετρο μπριλλάντι τοῦ στὴν ἄκρη... — Κι' ἔμένα σ' ἓνα στίχο μου, μπριλλάντι εἶναι τὸ δάκρυ... Πάρτε λοιπὸν τοὺς στίχους μου, πάρτε τὰ δάκρυά μου ἔχω κι' ἐγὼ κοσμήματα... Κι' ἔλατε πὶδ κοντὰ μου!... Ἡ Κολομπίνα τί νὰ πῇ... Ποῖον νὰ πρωταγαπήσῃ; Ὁ ἓνας μὲ τὰ χρήματα γυρεύει νὰ τὴν πείσῃ κι' ὁ ἄλλος μὲ ποιήματα...

Ὁ ἀσκινητὴ φαίνεται πολὺ μὲ τὰ αἰσθήματα καὶ στὸν Πιερρότο μιά στιγμὴ, κομψὸ χεράκι δίνει... Ὁ Ἀρλεκίνος νοιώθοντας τὴν πάλι «ἐγὰλῃ ὁδὸν» τὸ βρίσκει αὐτὸ τὸ αἶσθημα πραγματικὰ γελοῖο καὶ στὴ στιγμὴ τηλεφωνεῖ:

— Ἀδαμαντοπωλεῖο; Στείλτε μου ὅτι ἔχετε. Τὰ πὶδ κομψὰ στολίδια κανένα δυὸ μονόπετρα, βραχιόλια, δαχτυλίδια... Μὰ ἐκεῖνὸ στοῦ Πιερρότου τῆς εἶναι στὴν ἀγκαλιά κι' εὐτυχισμένη ἀκούγεται τοῦ ποιητῆ ἡ λαλιά: — Ἀγάπη μου!... Τὸ ἔφερα... θὰ ζήσωμε μαζύ... — Ἀλό... Ἀλό!... Καὶ στείλτε μου ὅλο τὸ μαγαζί!... Κι' ὁ Ἀρλεκίνος, νοιώθοντας τὴν τόση τοῦ τὴν γκίνια, σμαράγδια δίνει πράσινα καὶ κόκκινα ρουμπίνια... Κι' ἡ Κολομπίνα γύρισε, πρὸς τὰ ρουμπίνια... πάει... (Ἡ γυναικεῖα ἡ καρδιά γιὰ τὸν παρὰ, χτυπάει). Μὰ ὁ Πιερρότος εἶναι ἐκεῖ: — Ρουμπίνια, δίχως ψέμμα, πάρτε ρουμπίνια, φίλη μου, ἀπ' τῆς καρδιάς μου τὸ αἷμα! Κι' ἓνα μαχαίρι ἐτράβηξε, θέλει νὰ σκοτωθῇ, μὰ ἡ Κολομπίνα γύρισε, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, τὸν ἔχει τόσο λυπηθῇ!... Μὰ βλέπει πὼς θὰ πέθαινε μὲ... ξύλινο μαχαίρι!...

Καὶ ἡ γυναῖκα θύμωσε... Ἐθύμωσε πολὺ, τὴν πνίγουνε οἱ σκέψεις τῆς, ἀληθινά, οἱ μαῦρες, ποὺ πῆγανε νὰ πάρουνε τὸ πρῶτο τῆς φίλι ὁ ἓνας μὲ τὰ χρήματα, ὁ ἄλλος μὲ παλάβρες!... Κι' ἔτσι τοὺς διώχνει καὶ τοὺς δυὸ καὶ μοναχὴ τῆς μένει καὶ μιά καινούργια Ἀπόκρη, τοῦ χρόνου περιμένει!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ

Την πρόοδο της υπέρτασης

Ο ΒΑΘΜΟΣ της σοβαρότητας της αρτηριακής πίεσης δεν εξαρτάται από τον αριθμό που δείχνει το ειδικό όργανο, αλλά από την κατάσταση των αρτηριών. Σε μερικά άτομα, οι αρτηρίες έχουν μεγαλύτερη αντοχή παρά σε άλλα. Γι' αυτό μπορούν να αντέξουν σε πολύ υψηλές πιέσεις.

Το μόνο μέρος του σώματος όπου μπορούμε να διακρίνουμε καθαρά τις αρτηρίες είναι ο αμφιβληστροειδής χιτών του ματιού. Οι έμπιστοι παρατηρώντας αυτές τις αρτηρίες, καθώρισαν ως εξής τα τέσσερα στάδια της ασθένειας:

Πρώτο στάδιο: Οι μικρές αρτηρίες — αρτηρίδια — που βρίσκονται στο βάθος του ματιού, δεν έχουν αλλοιωθεί. Ο ασθενής δεν αισθάνεται ενοχλήσεις. Μόνο η βελόνη του ειδικού οργάνου με το οποίο μετράται η πίεση δείχνει κάποια αύξηση.

Δεύτερο στάδιο: Τα αρτηρίδια παρουσιάζουν μικρές βλάβες. Το χρώμα τους είναι πιο σκούρο και οι γραμμές τους λιγότερο καθαρές από πριν. Ο ασθενής υποφέρει από πονοκεφάλους, έχει όπτικες διαταραχές και αισθάνεται κάποτε μία αδυναμία της καρδιάς.

Τρίτο στάδιο: Τα αρτηρίδια παρουσιάζουν μία διόγκωση που είναι άλλοτε μεγαλύτερη κι' άλλοτε μικρότερη. Ο ασθενής υποφέρει από ζάλες, λαχανιάζει με το παρσικρό και η καρδιά του παρουσιάζει έντονη αδυναμία. Σε μερικές περιπτώσεις, εμφανίζονται ψυχικές διαταραχές.

Τέταρτο στάδιο: Το βάθος του ματιού παρουσιάζει αιμορραγικά φαινόμενα. Οι καρδιακές και εγκεφαλικές διαταραχές εντείνονται. Συχνότατα επίσης προσβάλλονται και τα νεφρά (όξεια νεφρίτις).

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος της υπέρτασης είναι, ως γνωστόν, η ρήξη ενός αγγείου μέσα σ' ένα από τα κυριότερα όργανα: εγκέφαλο, καρδιά και νεφρά. 'Αλλ' ο κίνδυνος αυτός εμφανίζεται μόνον στα δύο τελευταία στάδια της ασθένειας.

Κατά το πρώτο και το δεύτερο στάδιο η γενική κατάσταση του ασθενούς είναι αρκετά ικανοποιητική. Κανένας κίνδυνος δεν τον απειλεί. 'Επειτα από το τρίτο στάδιο, όμως, κινδυνεύει όχι μόνον η υγεία του, αλλά κι' αυτή η ζωή του. 'Η απειλή αφορά κυρίως το όργανο που παρουσιάζει τη μεγαλύτερη αδυναμία. Στα 99 % των περιπτώσεων προσβάλλονται ο εγκέφαλος και η καρδιά. Τα νεφρά προσβάλλονται μόνον στο 10 % των περιπτώσεων. 'Αλλά τότε η εξέλιξη της ασθένειας είναι ταχύτερη και, δυστυχώς, δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες να σωθεί ο ασθενής.

Γι' αυτό οι γιατροί παρακολουθούν προσεκτικά το πέρασμα από το δεύτερο στάδιο στο τρίτο. 'Αλλ' αυτό το πέρασμα δεν είναι υποχρεωτικό. Μ' απλούστατα λόγια, η υπέρταση δεν χειροτερεύει σύμφωνα με έναν αναπόφευκτο εξελικτικό νόμο. Μπορεί να σταματήσει στο πρώτο στάδιο ή το δεύτερο και να μην προχω-

ρήσει περισσότερο. Οι στατιστικές δείχνουν, ότι σε διάστημα μίας δεκαετίας, ένας ασθενής έχει μόνον μία πιθανότητα έναντι δύο να περάσει από το δεύτερο στάδιο στο τρίτο.

Μην καταδικάζετε, λοιπόν, προκαταβολικά τον εαυτό σας. 'Η ασθένεια μπορεί να σταματήσει σ' ένα σημείο και να μην εξελιχθεί περισσότερο.

Είναι ελαφρότερη στις γυναίκες

Οι στατιστικές δείχνουν επίσης ότι, αν η υπέρταση προσβάλλει συχνότερα τις γυναίκες από τους άνδρες, είναι όμως, λιγότερο σοβαρή στο ασθενές φύλο.

Περισσότερη σημασία φαίνεται ότι έχει η ηλικία κατά την οποία εμφανίζεται η υπέρταση. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι, όσο ενωρίτερα παρουσιάζεται, τόσο πιο μεγάλη είναι η σοβαρότητα της. Κατά από τα σαράντα ή και γύρω στα σαράντα έχει πάντοτε σοβαρό χαρακτήρα. Πάνω από τα πενήντα, όμως, οι κίνδυνοι ελαττώνονται σε σημαντικό βαθμό. Στην ηλικία αυτή, άλλωστε, ο ασθενής είναι σε θέση να αντέξει σε πολύ μεγαλύτερες πιέσεις από πριν.

Οι στατιστικές δίνουν τους ακόλουθους αριθμούς: 'Επί 100 ασθενών, ηλικίας κάτω των 40 ετών, μετά παρέλευση δεκαετίας από τότε που πρωτοεμφανίστηκε η πίεση: 65 πέθαναν, 25 παρουσιάζουν σοβαρές διαταραχές, με έντονα αρτηριοσκληρωτικά φαινόμενα και οι 10 μόνον βρίσκονται σε σχετικά καλή κατάσταση.

'Επί 100 ασθενών, ηλικίας 50-55 χρόνων, μετά παρέλευση δεκαετίας από τότε που πρωτοεμφανίστηκε η πίεση: 21 πέθαναν, 37 παρουσιάζουν εγκεφαλικές διαταραχές και οι υπόλοιποι 42 εμφανίζουν ελαφρά αρτηριοσκληρωσι. Οι μισοί από τους 42 δεν αισθάνονται καμμία ενόχληση.

Οι διάφορες μορφές της

'Η σοβαρότης της υπέρτασης εξαρτάται επίσης από την ιδιαίτερη μορφή της.

'Η νεφρική μορφή είναι η σοβαρότερη από όλες. 'Αν, όμως, έχη προσβληθεί το ένα μόνον νεφρό και το αφαιρέσουμε, ή θεραπεύσει επέρχεται στο εν τρίτον των περιπτώσεων.

'Η ενδοκρινική μορφή, αυτή δηλαδή που οφείλεται σε ελαττωματική λειτουργία της υποφύσεως ή των επινεφριδίων, είναι επίσης αρκετά σοβαρή, χωρίς, όμως, να έχη την δραματική μορφή της προηγούμενης.

'Ελαφρές μορφές, αντίθετα, είναι:

'Η νεφρική υπέρταση, που χαρακτηρίζεται από συνεχείς μεταβολές του αριθμού της (πολλές φορές μεταβάλλεται από ώρα σε

Τα τέσσερα στάδια της ασθένειας

ώρα, ιδίως έπειτα από μία ζωρή συγκίνηση).

'Η πληθωρική υπέρταση των παχυσαρκών, που προκαλεί κεφαλαλγίες και διάφορες άλλες διαταραχές.

'Η υπέρταση των ηλικιωμένων ατόμων, που οφείλεται κυρίως σε σκληρύνση των αρτηριών και δεν προκαλεί συνήθως οργανικές διαταραχές.

'Η χειρουργική επέμβαση

Σε βαρείες μορφές ενδείκνυται η χειρουργική επέμβαση. Προκειμένου για την υπέρταση, υπάρχουν δύο μορφές εγχειρήσεως:

1. 'Η συμπαθητομή, δηλαδή η αφαίρεση ώρισμένων συμπαθητικών νευρών και ιδίως των σπλαγχνικών, καθώς επίσης και των συμπαθητικών γαγγλίων που βρίσκονται κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης.

2. 'Η αφαίρεση ενός μέρους των επινεφριδίων αδένων, όταν η υπέρταση οφείλεται σε υπερλειτουργία των.

Πότε επιβάλλεται η εγχείρηση

'Ολοι οι έμπιστοι είναι σύμφωνοι στο ότι η χειρουργική επέμβαση επιβάλλεται μόνον στις πολύ σοβαρές μορφές, καθώς και όταν υπάρχουν ειδικοί λόγοι (προσβολή ενός από τα βασικά όργανα κλπ.).

Κατά τον Γάλλο χειρουργό καθηγητή 'Ετιέν-Μαρτέν, η χειρουργική επέμβαση ενδείκνυται όταν οι διάφορες διαταραχές που προκαλεί η υπέρταση είναι αρκετά έντονες.

'Ο 'Αμερικανός χειρουργός Πητ παρετήρησε, εξ άλλου, ότι η χειρουργική επέμβαση εξαφανίζει τις ανυπόφορες κεφαλαλγίες και τη μεγάλη νευρική κατάσταση ώρισμένων ασθενών. Κατά τον ίδιο έμπιστο, η ύπνισ, οι παλμοί, το αίσθημα της αγωνίας κλπ. θεραπεύονται με την εγχείρηση ή όπως οπότε βελτιώνονται αισθητά σε αναλογία 86 %, ενώ οι όπτικές διαταραχές που οφείλονται στην υπέρταση θεραπεύονται σε αναλογία 100 %.

'Η προσβολή της καρδιάς, σύμφωνα με τους έγκυρους χειρουργούς, δεν αποτελεί αντένδειξη για τη χειρουργική επέμβαση.

'Η εγχείρηση θεραπεύει επίσης το εγκεφαλικό σπασμό και τις διάφορες εγκεφαλικές διαταραχές, είναι, όμως, ανίσχυρη σε περίπτωση αιμορραγίας.

'Η εγχείρηση αντενδείκνυται τούναντιόν όταν έχουν προσβληθεί τα νεφρά.

'Η θνησιμότητα σε περιπτώσεις αφαίρεσης των συμπαθητικών νευρών σε μικρή κλίμακα, ανέρχεται σε ποσοστόν μόλις 0,6 — 1 % επί του αριθμού των εγχειρήσεων.

Είναι μεγαλύτερη, όμως, όταν η αφαίρεση είναι περισσότερο έκτεταμένη και φθάνει τα 3,5—8 % στις αφαίρεσεις των επινεφριδίων.

Οι ουσίες που προκαλούν την υπέρταση

'Αλλά μπορούμε άραγε να σταματήσουμε την πρόοδο της υπέρτασης;

'Ας δούμε πρώτα τι είναι η υπέρταση.

'Η έμπιστη άγνοει ως σήμερα ποιά είναι η ακριβής αιτία που την προκαλεί. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι συνοδεύεται από την παρουσία μέσα στο αίμα ώρισμένων ουσιών που παραλύουν πρώτα την ελαστικότητα των τοιχωμάτων των αρτηριών και προκαλούν κατόπιν διάφορες βλάβες, άλλοτε σοβαρές κι' άλλοτε ελαφρές. Αυτές οι βλάβες είναι δυνατόν να επιφέρουν εμφραξη ή ρήξη της αρτηρίας.

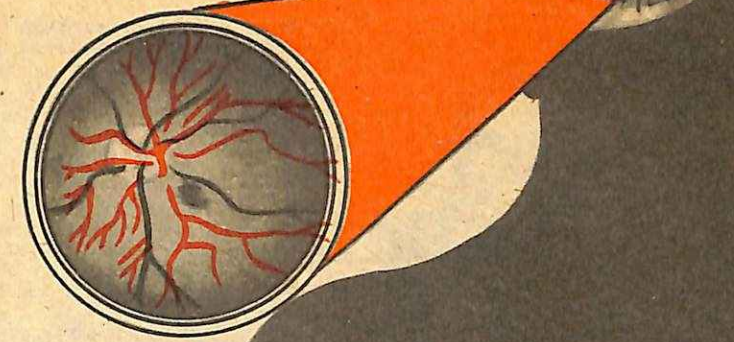
'Αλλά τι είναι αυτές οι ειδικές ουσίες που προκαλούν την υπέρταση; Και από που προέρχονται;

Διάφορα πειράματα που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια επέτρεψαν στους έμπιστους να απομονώσουν μερικές απ' αυτές. Οι ουσίες αυτές είναι:

1) 'Η νεφρίνη που μπορούμε να την παραγάγουμε συνθλίβοντας τις νεφρικές αρτηρίες ενός ζώου ή προκαλώντας σ' αυτό μία τεχνητή νεφρίτιδα.

2) 'Η συμπαθίνη που εκκρίνεται μέσα στο αίμα από τα συμπαθητικά νεύρα.

και 3) ώρισμένα στεροειδή σώματα που εκκρίνονται από το φλοιό (εξωτερικό περικάλυμμα) των επινεφριδίων αδένων.

Κάτω: Το ειδικό όργανο με το οποίο μετράται η πίεση. 'Ανω: 'Ο αμφιβληστροειδής χιτών είναι ένα παράθυρο που μας επιτρέπει να ιδούμε απ' ευθείας το αρτηριακό δίκτυο. Τα αρτηρίδια του ματιού μας πληροφορούν ιδίως για την κατάσταση των αρτηριών του εγκεφάλου. Οι ενδείξεις τους στο κεφάλαιο αυτό είναι πολύτιμες.

ΕΠΙ 100 ΑΣΘΕΝΩΝ

	Ασθενείς μη εγχειρισθέντες	Ασθενείς εγχειρισθέντες
Αριθμός επιζώντων έπειτα από 5 χρόνια		
1ον στάδιο	94	97
2ον στάδιο	82	88
3ον στάδιο	60	61
4ον στάδιο	18	48
Αριθμός επιζώντων έπειτα από 10 χρόνια		
1ον στάδιο	75	93
2ον στάδιο	48	78
3ον στάδιο	19	66
4ον στάδιο	4	35

'Ο ανωτέρω πίναξ είναι αρκετά χαρακτηριστικός, γιατί δείχνει τη μεγάλη διαφορά της θνησιμότητας μεταξύ των ασθενών που υπεβλήθησαν στη συνήθη θεραπευτική άγωγή και εκείνων που υπεβλήθησαν σε εγχείρηση. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι σε κάθε περίπτωση υπέρτασης πρέπει να γίνεται εγχείρηση.

'Υπάρχουν και άλλες; 'Αγνωστον. Στον άνθρωπο, πάντως, καμμία απ' αυτές τις ουσίες δεν μπορεί μόνη της να εξηγήσει τελείως το μηχανισμό της υπέρτασης. Οι έμπιστοι παραδέχονται σήμερα ότι οι αρτηρίες για κάποιο λόγο που μας είναι άγνωστος, γίνονται, ξαφνικά, πιο ευαίσθητες στις ουσίες που εύνοούν την υπέρταση. 'Η πρώτη και η τρίτη απ' αυτές τις ουσίες, όταν αφορούν μέσα στο αίμα, προκαλούν σοβαρά φαινόμενα, ενώ η υπέρτασις που οφείλεται στη δεύτερη είναι συνήθως ελαφράς μορφής.

Και τώρα ας ξαναγυρίσουμε στην αρχική ερώτησή μας. Όταν ο γιατρός παρατηρήσει ότι μία υπέρταση επιδεινείται μπορεί να σταματήσει την εξέλιξή της;

Δεν υπάρχουν, ως γνωστόν, ειδικά φάρμακα που να μπορούν να παρεμποδίσουν την εξέλιξη της μονίμως υπέρτασης. Μόνον στις παροδικές μορφές υπέρτασης μερικά φάρμακα, όπως το εκχύλισμα του εγκίβ έχουν ευνοϊκή επίδραση.

Το ξάπλωμα έχει ευεργετική επίδραση

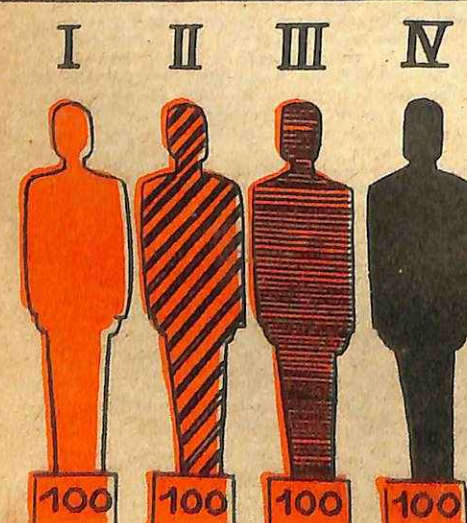
'Υπάρχουν, ωστόσο, δύο μέσα για να σταματήσουμε την πρόοδο της υπέρτασης και να την κάμουμε, μάλιστα, να οπισθοδρομήσει. Είναι το ξάπλωμα και η δίαιτα χωρίς αλάτι.

Το ξάπλωμα σε ύπτια θέση δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επεξήγηση. 'Απαραίτητη προϋπόθεση, όμως, είναι να παραταθεί επί μακρό χρονικό διάστημα. 'Ο ασθενής πρέπει να περνάει όλη σχεδόν την ημέρα του στο κρεβάτι. Το μέσον αυτό είναι περισσότερο αποτελεσματικό από όλα τα γνωστά ως σήμερα φάρμακα. 'Αλλ' όπως είπαμε, το ξάπλωμα πρέπει να παραταθεί επί μακρό χρονικό διάστημα. Μόλις διακόψουμε αυτή τη θεραπευτική άγωγή, η πίεση αρχίζει και πάλι ν' ανεβαίνει. 'Ο ασθενής, όμως, μπορεί να ρυθμίσει με τέτοιο τρόπο τη ζωή του, ώστε να μείνι 12 - 14 συνεχείς ώρες στο κρεβάτι. 'Αν και η δίαιτα του, είναι η ενδεικνυόμενη στην ασθένειά του, η πίεσις θα υποχωρήσει ασφαλώς.

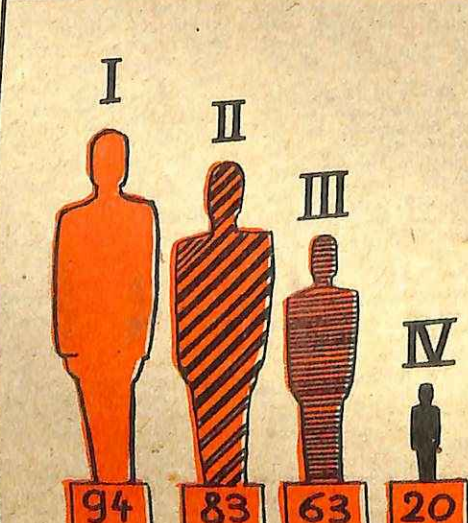
'Ορισμένοι έμπιστοι, εξ άλλου, συμβουλεύουν τον εξοβελισμό του αλατιού από την τροφή των ασθενών από υπέρταση. 'Η δίαιτα αυτή αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα. 'Αντενδείκνυται, όμως, στις περιπτώσεις που η στήριξη του αλατιού επιφέρει εξάντληση του οργανισμού.

'Ο δόκτωρ Ρικάρ συνιστά στους πάσχοντες από υπέρταση να κάνουν κάθε έξη μήνες μία λεπτομερή εξέταση της καρδιάς, του εγκεφάλου, των νεφρών και των ματιών. 'Ετσι, θα είναι δυνατόν να προληφθεί εγκαίρως η τυχόν επιδείνωση της ασθένειας.

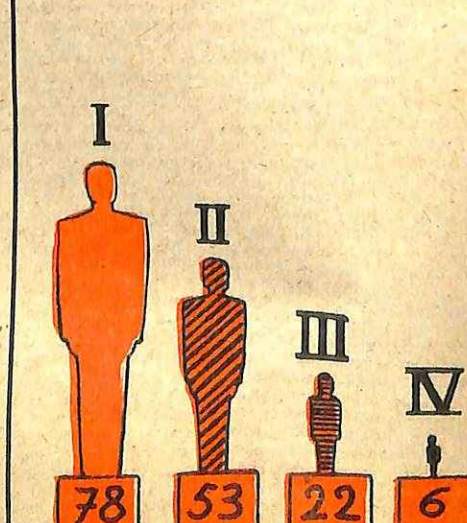
ΕΠΙ 1000 ΑΣΘΕΝΩΝ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΣΤΑΔΙΟ

ΜΕΝΟΥΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 4 ΧΡΟΝΙΑ

ΜΕΝΟΥΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 8 ΧΡΟΝΙΑ

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, του
είπε η Μαργαρίτα. Τό μόνο που θέλω
είναι να σωθώτε...

αυτό ή εκπλήξει του ήταν πολύ μεγάλη, όταν βρέ-
θηκε μπροστά στον Λονγκεβίλ.

— Έσεις, κύριε...

— Ήθελε να τη «μαρκήσιε», αλλά κατάπιε αυ-
τή τη λέξη.

Σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, ο Φιλίππων
θ' άφηνε τον Λονγκεβίλ να φύγει. 'Αλλ' είχε
μαζί του τους φίλους του και δεν μπορούσε να
εκτεθεί μπροστά τους. Κι' έπειτα, τον άπασχο-
λούσε ένα άλλο ζήτημα. 'Η κόρη του ήταν άρα-
γε φιλενάδα του μαρκησιού; 'Αλλά τότε δεν
είχε προδώσει μόνον την πίστη στη δημοκρατία.

— Ήταν επίσης μία νέα χωρίς τιμή.

«Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να τους
παράδωσω και τους δύο στη δικαιοσύνη, σκέ-
φτηκε. Είμαι πατέρας, αλλά δεν μπορώ να ξε-
χάσω τον όρκο που έδωσα στη δημοκρατία!»

— Εμπρός για τ' όρκω!

Καί' προπορεύθηκε.

Στο δρόμο, όμως, η Μαργαρίτα είχε μια
καλή εμπνεύσι. «Έγερσε το κεφάλι της στον α-
έρα, είμαι πατέρας, αλλά δεν μπορώ να ξε-
χάσω τον όρκο που έδωσα στη δημοκρατία!»

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

— Πείτε πως μ' αγαπάτε και πως θέλετε
να με κάνετε γυναίκα σας... Θα σας βοηθήσω να
τόπιν να φύγετε...

— Δεν ζητάω καμιά ανταμοιβή, απάντησε. Τό μόνο
θέλω είναι να σωθώτε... Θα είμαι τότε κι' εγώ
εύτυχισμένη.

Τά μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα. 'Αλλ' ο
μαρκήσιος, που βιαζόταν να φύγει, δεν τ' άρ-
χίστηκε να πει τίποτα.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρύ

Η ματαιωμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στη γραφική Πράσινη Βίλλα κατοικεί
ή νέα κι' όμορφη Σαρλότ Λαμάρ, με τα
κοριτσάκια της Λουίζα και Κλαίρη. Ο άν-
τρας της, ο Ζωρς, ξενιτεύθηκε στην Αυσ-
τραλία. Ο Ματί, ένας τύπος κομψού χα-
ρομέρη πολιορκεί τη Σαρλότ. Ένας άλ-
λος νέος, ο παιδικός της φίλος Ζαν Μπερ-
τελέν, την αγαπάει κρυφά, αλλά τη σε-
βεται. 'Εκείνη ξέρει τ' άπελπισμένο αϊ-
σθημά του και προσπαθεί να τον παρηγο-
ρήσει με τήν αχνή φιλία της. Κοντά στην
Πράσινη Βίλλα άρχίζει να λειτουργεί ένα
γυμναστήριο, που παράγει δηλητηριώδη
αέρια. 'Αναπνεύοντας τα συνεχώς, η Σαρ-
λότ παθαίνει κάτι παράξενες αδιαθεσίες,
παρληρήματα, λιποθυμίες, δίνοντας τήν
εικόνα της μεθυσμένης. 'Ολοι στο χω-
ριό πειθονται πως έχει καταπνιχθεί αλκο-
ολικά, τή βαφτίζουν Μπεκρού και τήν
περιφρονούν. 'Η ίδια δεν μπορεί να ξε-
γυρίσει τή της συνείδηση. Μόνον ο Ζαν με-
νει φίλος της και τήν συμπνέει. Σε μία
λιποθυμία της, στο δάσος, η Σαρλότ νο-
μίζει πως βλέπει τ' ό Ματί να σκύβει πάνω
της. Σε λίγο καιρό, άνακαλύπτει πως εί-
ναι έγκυος. Δεν μπορεί να καταλάβει πώς
συνέβη αυτό. Ο άντρας της της γρά-
φει πως θά γυρίσει σε λίγο, κι' η είδη-
ση αυτή της φέρνει φρίκη. Στο μεταξύ,
αρρωσταίνει ο 'Ανρύ, παρουσιάζοντας πα-
ράξενα συμπτώματα άρνης δηλητηρίασε-
ως. Ο δόκτωρ Ρενεβίλ, που τόν εξετάζει,
υποψιάζεται, ότι τον δηλητηριάζει η μητέ-
ρα του. Τό ίδιο πιστεύει κι' η κοινή γνώ-
μη, όταν επιτέλους ο Ζωρς Λαμάρ τήν
ήμερα άκριβώς που πέθανε ο 'Ανρύ. Δι-
αφοροί παλαιοί του γυνήμιοι, που συναν-
τάει στο δρόμο, τόν μιλούν με υπενουού-
μενα για τ' κατάντημα της γυναίκας του.

Ο Ζωρς δεν μπορεί να καταλάβει τί τ' ό
λένε. Στο γειτονικό πύργο τόν βνε-
στρέλ κατοικεί ο πλούσιος κόμης Ουμπέρ-
ντε Τιελλάι, που τόν άρρσει ή άπλη και
ήσυχη ζωή της έξοχης. 'Η νέα κι' όμορφη
γυναίκα του ή Κλοτίλδη, έχει έντελώς
διαφορετικά γούστα. Ποθεί τα κοσμικά
γλέντια, τή ζωή τ' ό Παρισιού, και νιώ-
θει τόν εαυτό της δυστυχισμένο στον πύρ-
γο, μ' όλο που ο άντρας της τή λατρεύ-
ει. Τό πρωί της ημέρας που πρόκειται να
δωθί ένας χορός στον πύργο, ο κόμης
παίρνει ένα γράμμα που τόν αναστατώ-
νει. Μιλάει γι' αυτό τόν παλιό φίλο τόν
δόκτωρ Ρενεβίλ και τόν κάνει λόγο για
κάποιο άνεπιθύμητο πρόσωπο που ξαναγύ-
ρισε, ενώ τόν θεωρούσε νεκρό, και που ά-
ναγκάστηκε να τόν δώσει χρήματα για
να έξαφανισθεί και πάλι. 'Χώρα μετράει
ένα μεγάλο ποσό, στο γινάσιο για ένα
κτίμα του που άγόρασε. Τήν ώρα
ο Ματί έχουν έρωτικές σχέσεις. Τήν ώρα
του χορού λοιπόν, φεύγουν κι' οι δύο
κρυφά απ' τόν πύργο, για να συναντη-
θούν ο ένα μοναχικό έρημοκλήσι. Τήν
ώρα περίπου ώρα, φεύγει ο δόκτωρ Ρε-
νεβίλ απ' τόν χορό, κι' ο κόμης τόν συ-
νοδεύει ως ένα διάστημα. Στο μεταξύ,
φτάνει ο Ζωρς Λαμάρ στο σπίτι του, ο
που τά μαθαίνει όλα και ζητάει εξήγη-
σεις απ' τή Σαρλότ. Τού κακό είναι άθώα,
όμα μίας μυστηριώδους αρρώστειας. Ο
Ζωρς δέν τήν πιστεύει. Τά δύο κοριτσά-
κια παρακολουθούν με τρόμο τήν τραγι-
κή εκείνη σκηνή, δίχως να τήν καταλα-
βαίνουν.

Μα ο Ζωρς δέν τά χάνει. Ο σκοπός
του ήταν να τ' ανακρίνη κι' αυτά, έπειτα
απ' τή μητέρα τους.

— Πείτε μου, παιδιά μου, στενοχωρη-
θήκατε τόν καιρό που έλειπα;... Συλλο-
γισάσατε κάπου-κάπου τόν πατέρα σας;

— 'Ναι, ναι, κάθε μέρα!...

— 'Ναι, στενοχωρηθήκαμε πολύ που δέν
σε είχαμε κοντά μας.

— Μα ή μητέρα μάς έλεγε κάθε μέρα:
«Κάνετε ύπομονή... Θα γυρίσει γρήγορα...»

— Μάς έλεγε, ακόμα πώς, όταν θά γύ-
ριζε, θά μάς έφερνε ένα σωρό ωραία
πράγματα...

— Κοί μία μαϊμού! Μου είχε ύποσχεθή
ή μητέρα πως θά μάς έφερνε μία μαϊμού!

Γελούνε και τόν γέμιζαν φιλία, τόν
αγκαλιάζαν απ' τ' ό λαιμό.

Δίνουν τόσο ι, κοί προσοχή στο θάνατο
τά παιδιά που βρεί κοντά, ακόμη στο «-
τόφλ» της εώς!

Ο Ζωρς όμως σκεπτόταν τήν προσδο-
λή της τιμής του κι' ή ζήλεια τούτωγε
τήν καρδιά.

— Δέν θάσατε μονάχες σας, βέβαια...

— 'Όχι. Η μητέρα δέν μάς άφινε ποτέ...

— 'Εκτός απ' τή μητέρα σας, ποιόν άλ-
λον βλέπατε συχνά;

— Θεέ μου, φύλαγε τόν καλό
μας μπαμπά...

Και τώρα τόν ξανάβλεπαν τρο-
μερά, άγριο!... Δέν τούς είχε πη
κόμη ούτε μία στοργική λέξη!...

— 'Επιτέλους, τίς φώναζε κοντά του, με
βονή διατάκτική, σαν να ντρεπότανε λίγο!

— Κλαίρη!... Λουίζα!... 'Ελάτε 'δω!...

— Πατέρα! Πατερούλη!...

— 'Ετρεξαν κοντά του, αγκαλιάσαν τά γό-
στά του.

Περιμένοντας τά χόδια του, είχαν ξεχά-
σει κι' όλας κάθε τρόπο τους. Τά χείλη
τους είχαν ξαναβρεί τ' χαμόγελο και τά
μάτια τους τή λάμψη τους.

— Τή γρήη Κτερίνα, τήν παραδουλεύ-
σα μας, που είναι πάντα κακοκεφή και
υκρινιστή...

— Καί ποιόν άλλον;... Κανένα άντρα;
'Η Σαρλότ κατ'άλθε κι' έδγαλε μία-φω-
νή πνιγμένη;

— Αυτό είναι ιεροσουλία!...

Τά παιδιά όμως μη μπορώντας να κα-
ταλάβουν τί συνέβαινε, απάντησαν μ' άφέ-
λεια:

— 'Ναι, 'έλεια! Τό Λανξερώμ και τόν
Καρπλά, τούς έογάτες τού γυμνασίου, που
μάς κόβανε έγριο-λούλουδα και μάς
πιάνανε πουλάκια...

— Μά θά υπήρχαν κι' άλλοι... Δέν
μπορεί!

Ο δυστυχισμένος Ζωρς έτρεμε, καθώς
πρόφερε τά λόγια αυτά.

— 'Αλλοι;...

Τά κοριτσάκια κυττάχτηκαν, έκπληκτα,
κι' απάντησαν:

— 'Όχι, μπαμπά, δέν έρχότανε ποτέ
κανείς...

— Δέν έρχότανε κανείς να σάς πη με-
ρικές τρυφερές λέξεις; Να προσπαθήσει να
κερδίσει τή φιλία σας με ωραία δώρα;

— 'Όχι, πατέρα, ποτέ, είτε ή Λουίζα,
— Ποτέ, ποτέ, πρόσθεσε κι' ή Κλαίρη.

Και ρίχτηκαν στην αγκαλιά της Σαρ-
λότ, που ή καρδιά της ήταν φουσκωμένη
από λυγμούς. Μά εκείνη τίς άπομάκρυνε
μαλακά, τρυφερά, τίς έσπρωξε πάλι πρὸς
τόν άνθρωπο που τίς ρωτούσε, όπως είχε
δικαίωμα.

— Μιλήστε, παιδιά μου... τούς σύστη-
σε. 'Απατήστε δίχως φόβο... Διηγηθήτε
τού τή ζωή που περάσατε από τότε
που έφυγε... Πείτε τού αν αγαπάτε
τή μητέρα σας κι' αν εκείνη σας φροντίζει
πάντα... Πείτε τού τα όλα, παιδιά μου...

Μακάρι να τόν πείσετε, να πιστέψη στα
άθωα χείλια σας, αφού δέν πίστεψε σ' έ-
κείνη που τού πρόσφερε τή ζωή της...

— Είσατε βέβαιος τουλάχιστον ότι πρόκειται περί εγκλήματος; ρώτησε ο Ζωρς.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο μαρκήσιος ντε Λονγκεβίλ αγαπού-
σε τ' ό κεφάλι του, αλλά αγαπούσε
έπίσης και τόν πύργο του. Γι' αυτό,
μ' όλο που ή 'Επαναστασία εί-
χε επικρατήσει παντού κι' ή λαί-
μητμος είχε άρχίσει να κάνει τ' ό μακάβριο
έργο της, προτίμησε να μείνει στο παλιό έ-
κεينو μεσαιωνικό οικόδομημα με τίς γκρι-
ζες πέτρες και τή βαρειά άρχιτεκτονική, ό-
που είχε ιδή τ' ό φως.

Οι ύπνρτες είχαν φύγει πιά από τόν πύρ-
γο του. Κι' οι χωρικοί που είχαν νοικιάσει
τά χτήματά του έκαναν τή σκέψη πως ήταν καλύτερο να κρατάνε τά ελ-
οδήματα για τόν εαυτό τους. 'Αλλ' ο μαρκήσιος δέν είχε ανάγκη από
τίποτε. Καλλιεργούσε ένα μικρό λογανάκιπο, περιποιόταν τίς κόττες
του, μαγεύει το λιτό φαγητό του κι' έπλενε μόνος τά άσπυρροχά του.

Οι χωρικοί είχαν άρχισει να τόν βλέπουν σαν όμοιο τους και τού συγ-
χωρούσαν πρόθυμα τήν άριστοκρατική καταγωγή του.

Η άνταρσία τών βασιλοφρόνων της Βανδέας έρέιζε, όμως, τούς δη-
μοκρατικούς. Κι' από τ' ό Παρίσι δόθηκε άμέσως τ' ό σύνθημα «θάνατος
στους ευνεύτες!»

— 'Εκείνο τ' ό βράδυ, ο μαρκήσιος ντε Λονγκεβίλ προσπάθησε να ψήση
μία όμελέττα στην κουζίνα τού πύργου, όταν, ξαφνικά, άκουσε θόρυβο
και φωνές.

Τήν ίδια στιγμή, μία μικρή κοπελίτσα μπήκε λαχανιασμένη.

— Γρήγορα, κύριε μαρκήσιε, τού φώναξε. 'Ερχονται για σας!...

Τόν είχε πιάσει ταυτόχρονα από τ' ό χέρι και τόν τραβούσε.

Ο μαρκήσιος τήν άναγνώρισε άμέσως. 'Ηταν ή Μαργαρίτα, ή κόρη
του Φιλίππων, τού επιστάτη.

Βγήκαν μαζί από μία μικρή πόρτα τού πύργου κι' άρχισαν να τρέ-
χουν άνάμεσα στα χωράφια.

Περπάτησαν ακόμη κάμποση ώρα και κατέβηκαν, τέλος, σε μία χα-
ράδρα που έφτανε ως τήν κοίτη ενός ξεροπόταμου. 'Εκεί κοντά βρισκό-
ταν ένα καλυδόνιστο, ή καλύτερα τά έρείπια ενός παλιού καλυδόνιτου.

— Κανείς δέν άρρηξή να σας ένοχλήσει 'δω ως τήν άνοιξη, είπε ή νέα.

— Γιατί τ' ό έκαμε αυτό, Μαργαρίτα; τή ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Δέν ήθελα να σας στείλουν στο Παρίσι για να σας κάνουν τ' ό κεφάλι,
τού απάντησε.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Δέν θά βγίητε άπό τ' ό δω! Για τήν τροφή σας θά φροντίζω εγώ...

Τ' ό νέα έφυγε άμέσως.

Τ' ό άλλο βράδυ, ξαναεμφανίστηκε στην καλύδα. Τού έφερε ψωμί,
λαρδί κι' ένα σκέπασμα.

Ο Φιλίππων, ο παλιός επιστάτης τού πύργου, είχε προσχωρήσει από
τήν πρώτη στιγμή στην επανάσταση κι' ήταν τώρα πρόεδρος της τοπι-
κής δημοκρατικής επιτροπής. Δέν είχε όμως τίποτα εναντίον τού Λονγκε-
βίλ κι' αν μπορούσε να τόν βοηθήσει, θά τ' ό έκανε πρόθυμα. 'Από τ' ό
άλλο μέρος, ωστόσο, ή δημοκρατική του συνείδηση δέν τόν επέτρεπε να
παρακούσει τίς διαταγές που είχαν έρξει από τ' ό Παρίσι και να έναντιω-
θή στη σύλληψή του.

Από εκείνη τήν ήμερα, ή Μαργαρίτα έτρεχε κάθε βράδυ στη μικρή
καλύδα. 'Αλλ' ο πατέρας της άνακάλυψε κάποτε τίς νυχτερινές έξο-
δους της. Κι' ένα βράδυ πήρε δύο φίλους του και τήν παρακολούθησαν.

Ο Φιλίππων ήταν βέβαιος πως ή κόρη του είχε κάποιο φίλο. Και γι-

Δέν ήταν, όμως, πιά ή μικρή παιδούλα που τόν είχε σώσει άλλοτε.
Αλλά μία όριμη νέα, με καλοφτιαγμένο κορμί και πολύ όμορφο πρόσωπο.

— Κύριε μαρκήσιε, τού είπε, ο πύργος σας άνήκει και πάλι... Είμαι
πολύ εύτυχισμένη που ξαναγυρίσατε... Νομίζω πως μπορώ τώρα να φύ-
γω ήσυχη...

— Καί πού σκοπεύεις να πάς, Μαργαρίτα; τή ρώτησε.

— Θα μπά σε μοναστήρι, κύριε μαρκήσιε, τού απάντησε. Τά έχω κα-
νονήσει όλα... Περιμένα μόν' ό γινώσκω σας, για να σας παραδώσω τόν
πύργο και τά συμβόλαια που ύπόγραφα για τά χτήματά σας... Ο πα-
τέρας μου πέθανε και νόμιζα πως, σαν κόρη τού παλιού επιστάτη σας,
τέρας μου πέθανε και νόμιζα πως, σαν κόρη τού παλιού επιστάτη σας,
είχα χρέος να φροντίσω για τά συμφέροντά σας...

— Έδωλε ταυτόχρονα από ένα συρτάρι μερικά χαρτιά και άρχισε να
του εξηγεί τ' ό περιεχόμενό τους.

Στο Λονγκεβίλ έκαμε έντύπωση ο τρόπος που μιλούσε. Κι' ή έκπληξη
του ήταν μεγαλύτερη όταν τού έδειξε μερικούς λογαριασμούς.

Τήν κύταζε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Πόσων χρόνων είσαι, Μαργαρίτα; τή ρώτησε ξαφνικά.

— Δέκα ένένα, κύριε μαρκήσιε...

— Θα ήθελες να πάρης έναν άνθρωπο, που τόν άλλο μήνα κλείνει τά
τριαντάχτά;

— 'Όχι, κύριε μαρκήσιε. Δέν... θά ξαναπαντρευτώ...

— 'Α, ναι... Έξασα πως είσαι παντρεμένη... 'Αλλ' ο γάμος εκείνος
είναι άκυρος σήμερα... Εκτός αν εύλογηθί από τήν έκκλησία...

— Δέν θά ξαναπαντρευτώ, κύριε μαρκήσιε.

— Ούτε... με τόν πρώτο σου σύζυγο;

— Κύριε μαρκήσιε, λησθήτε με!

— Μου έπιάσατε πως θά τόν άγαπάς;

— Τ' ό πρόσωπο της Μαργαρίτας φωτίστηκε από χαρά. 'Αλλά
τό πρόσωπο της Μαργαρίτας φωτίστηκε από χαρά.

— Σας άγαπάω από μικρό παιδάκι, κύριε μαρκήσιε, είπε.

— Θα ήθελες να πάρης έναν άνθρωπο, που τόν άλλο μήνα κλείνει τά
τριαντάχτά;

— 'Όχι, κύριε μαρκήσιε. Δέν... θά ξαναπαντρευτώ...

— 'Α, ναι... Έξασα πως είσαι παντρεμένη... 'Αλλ' ο γάμος εκείνος
είναι άκυρος σήμερα... Εκτός αν εύλογηθί από τήν έκκλησία...

ΜΑΡΙΣ ΝΤΡΥΟΝ

«Πηγαίνετε στον πατέρα σας, παιδιά μου... κι' απαντήστε του σ' ό,τι σας ρωτήσει. Είναι δικαίωμα του να μάθει...»
Μα ο Ζώρς Λαμάρς δεν είχε, φαίνεται, να τους κάνει άλλες ερωτήσεις. «Η ίσως δεν τολμούσε πιά, από οίκτο κι' από ντροπή».

Σήκωσε άργα τα μάτια του στη γυναίκα του.

— «Όστε δεν θέλεις να μου πής τ' όνομα... αυτού του ανθρώπου;» πρόσφερε.

«Εκείνη δεν απάντησε. Τι θα μπορούσε να πής;...»

«Ο άνεμος που έρχόταν απ' την κοιλάδα, περνώντας απ' το πάρκο του πύργου του Φενεστρέλ, έφερνε μαζί του ως την Πράσινη Βίλλα τις μακρινές κι' άχνες μελωδίες των παλιών χορών, που έπαιζε εκεί κάτω η ορχήστρα, ανάμεσα στα λουλούδια...»

«Ο Λαμάρς άνασκήρτησε ξαφνικά».

Γιατί ο άνεμος δεν έφερε μονάχα τη γλυκειά και λίγο μελαγχολική εκείνη μουσική, αλλά κι' ένα θόρυβο από φωνές συγκεχυμένες ή περιέργεια. Έβλεπε να δύνουν πολλοί άνθρωποι κάτω εκεί κοντά.

Σίγουρα, αυτοί που είχαν διασκορπισθεί πριν από λίγο, όταν έφτασε ο Λαμάρς, είχαν ξανασυγκεντρωθεί μακρύτερα. Τους έσπρωχνε ή περιέργεια. Έβλεπε να δύνουν... Κάπου-κάπου, ακουγότανε μία φωνή, πιο δυνατή απ' τις άλλες:

— Θάνατος στη Μπεκρού! Θάνατος στη φαρμακείρα!

Κι' οι εκδηλώσεις αυτές της λαϊκής όργης άνακατέονταν με τους άρμονικούς ήχους της μουσικής του περασμένου καιρού... Ο άνεμος τις έφερε μέσα στην Πράσινη Βίλλα, από τ' άνοιχτά παράθυρα... ως τ' αυτιά του Ζώρς Λαμάρς και της Σαρλότ:

— Θάνατος στη φαρμακείρα!

«Ο Λαμάρς ανατρίχισε. Μιλούσανε για τη Σαρλότ... για τη γυναίκα του! Οί φωνές αυτές την κατηγορούσανε κι' απαιτούσαν έκδικησι...»

Δεν τολμούσε πιά να σκεφθεί ο Ζώρς. «Η ψυχή του πλημμύρισε από τρελλό τρόμο. Ένα ρίγος τόν συγκλόνιζε όλοκληρον, χτυπούσαν τα δόντια του...»

Στράφηκε στη γυναίκα του. Της έδειξε την κούνια. Και πρόσφερε μερικές λέξεις, πολύ σιγανά...

Δεν ήξερε κι' ο ίδιος τί έλεγε.

«Όστόσο, ή Σαρλότ άκούσε».

— Από τί πέθανε το δύστυχο παιδί;

— Ναι. Θάπρεπε να φωνάξω ένα γιατρό...

— «Ήρθε ο γιατρός Ρενεβίλ. Αυτόν μονάχα έχουμε στο χωριό».

— Και τί είπε; Τι συμβουλές έδωσε;

— Έρχομαι κάθε μέρα, παρακολουθού-

σε το παιδί... κι' όμως δεν μπόρεσε να το σώσει!

— Σου είπα τί άρρώστεια είχε;

— Όχι.

— Δεν ζήτησες έσύ να μάθης;

— Μα φαίνεται κι' ο ίδιος διατακτικός, σαν να μην ήξερε...

— Τι συμπτώματα παρατήρησες;...

Μίλησε επιτέλους, πληροφόρησε με! Γιατί φαίνεται σαν ν' αποφεύγεις τις εξηγήσεις;

— Τό παιδί ήταν σχεδόν πάντα άρρωστο, από τότε που γεννήθηκε. Κάπου-κάπου, πήγαινε καλύτερα. Ύστερα, πάθαινε πάλι δύσπνοια, λιποθυμούσε... Αυτό ήταν όλο! Καταλαβαίνεις πόσο είναι δύσκολο, άκόμη και για έναν έμπειρο γιατρό, ν' άνακαλύψω την πραγματική άρρώστεια ενός παιδιού τόσο μικρού...

«Η Σαρλότ σάπασε. Από μακριά, έφταναν άκόμη οι απειλητικές φωνές».

«Ο Ζώρς Λαμάρς σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του και βγήκε τρεκλίζοντας στη βεράντα. Εύρισκε κι' ο ίδιος φοβερή, ανηκουστή, την υποψία που είχε γεννηθεί για μία στιγμή στο μυαλό του».

«Άφησε τον άνεμο να χαϊδέψη και να δροσίσει το πρόσωπό του. Πήγε κι' ήρθε για μερικά λεπτά στη βεράντα. Κι' ήταν έτοιμος να ξαναμπή στο σπίτι, όταν άκουσε βήματα στο μονοπάτι και δύο φωνές άντρικές, που κοδούντιζαν ήσυχα».

«Εσκυψε πάνω απ' το πεζούλι της βεράντας. Στο φως του φεγγαριού, είδε δύο ανθρώπους που έρχονταν προς το μέρος του. Μολοντί δέ είχε να τους δει πολύν καιρό, τους άναγνώρισε άμέσως, άδισταχτα:

«Ήσαν ο δόκτωρ Ρενεβίλ κι' ο κόμης Ουμπέρ ντε Τιελαί».

Την ίδια στιγμή, άκούστηκαν οι ήχοι του ρολογιού της έκκλησίας του χωριού, που σήμαινε 9 1/2.

Ο Ρενεβίλ κι' ο κόμης σταμάτησαν. Κι' ανταλλάσαν μερικές λέξεις άκόμη, δύο βήματα μακριά απ' το Λαμάρς, αλλά χωρίς να τόν άντιληφθούν».

— Φτάσαμε στην Πράσινη Βίλλα, γιατρέ μου... έλεγε ο κόμης. «Επιτρέψατέ μου να σας άφίσω, τώρα που περάσατε πια την επικίνδυνη ζώνη. Σε μερικά λεπτά, θα βρικόσθε στο σπίτι σας...»

— Ναι, βέβαια. «Έχω άκόμα να διασχίσω μία άκρη του δάσους, μπροστά απ' τα έρείπια του μοναστηριού του Ρελάι, κι' ύστερα πιά οι 250 χιλιάδες μου θα βρίσκονται σε άσφάλεια! είπε ο Ρενεβίλ, γελώντας, χωρίς να δείξη τόν παραμικρό φόβο».

Οί δυο άντρες δώσανε τα χέρια. «Ύστερα ο γιατρός συνέχισε ήσυχα το δρόμο του, ενώ ο κόμης γύρισε πίσω, προς τόν πύργο του».

«Ο δόκτωρ Ρενεβίλ θα περνούσε όποσδήποτε

ποτε μπροστά απ' την καγκελόπορτα της Πράσινης Βίλλας. Ο Λαμάρς έτρεβε να τ' άναί, μόνον ένας τρελλός θα τολμούσε να περιμένει εκεί. Και, όταν τόν είδε να φτάσει, ξεπρόβαλε μπροστά του».

— Γιατρέ, είπα ο Ζώρς Λαμάρς! τρούσε νάχη έχθρους ένα μαρό παιδί; Ποιος είπα, με φωνή αλλοιωμένη απ' τη συγκίνηση».

«Ο Ρενεβίλ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κίνησι οίκτου».

— Ο σύζυγος!... ψιθύρισε.

— Ναι, ο σύζυγος της Μπεκρούς... λάτε μέσα μία στιγμή, σας παρακαλώ».

— Τι με έλετε;

— Να σας δείξω... το νεκρό παιδί...

— Δεν με χρειάζεται πιά...

— Έλάτε, γιατρέ, έλάτε! έπέμεινε Λαμάρς.

«Ο Ρενεβίλ δεν έφερε άλλη αντίρρηση. Έσπρωξε την καγκελόπορτα και μπήκε».

Μέσα στο σπίτι, ή Σαρλότ είχε μείνει άκίνητη, στην ίδια θέση. Ορθιά, με τή πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και τή κεφαλή της γυρμένη προς τή στήθος της, χόρπ του, άβελητα, άναγκασμένος μοιραία τής Λουίζας, που σφύγγονταν πάνω τή Μα ή σκέψι της βρισκόταν μακριά... τή θισμένη σ' ένα τεράστιο κενό, σ' ένα άπραντο σκοτάδι...

Δεν έδωσε καμμία προσοχή στο Ρενεβίλ, που είχε μπή στο δωμάτιο.

Βγήκε απ' τη νάρκη της μονάχα όταν μίλησε ο άντρας της και τού απάντησε

γιατρός.

— Γύρισα εδώ, έλεγε ο Λαμάρς, χωρίς να ξέρω τίποτε απ' ό,τι είχε συμβεί, χωρίς να ταλαβαίνετε τώρα τήν άπελπισία μου! Κι' άλλά δεν ζήτηα και δεν περιμένω τόν οίκο κανέναν... Άποψε όστόσο, άκούσα κάτι λυγισ, που μου προκάλεσαν φρίκη... Πέσμου, γιατρέ, έσεις που περιποιήθηκανε τόν το παιδί, τόν καρπό ενός έγκληματος, πέστε μου, από τί πέθανε;

«Ο Ρενεβίλ είχε πλησιάσει στην κούνη και κτύπαε προσεκτικά τόν μικρό πτώμα. Μα είχε ήδη ξανακάνει αυτή τήν εξέταση τόν ίδιο βρόδυ, κι' είχε σχηματίσει τή γνώμη του».

Τό πρόσωπό του πήρε έκφρασι άσυνήθιστα σοδάρη, κι' απάντησε:

— Θά μάθω, κύριε, τή γνώμη μου ή άκούσυν, έπειτα από μερικές ώρες. Δέν έχω λοιπόν κανένα λόγο να σας τήν κρούω. Είπατε πως τόν παιδί αυτό γεννήθηκε άπ' ένα έγκλημα. «Ε, λοιπόν, πέθανε άπό ένα άλλο έγκλημα!»

— Άλλο έγκλημα;

— Ναι...

— Από ποιόν, γιατρέ; Μιλήστε!

— Όχι, δεν μπορώ να μιλήσω. Δέν ναι δική μου δουλειά... Ποιόν να κατηγορήσω άλλωστε; Ο γιατρός μπορεί να υποδείξη τόν έγκλημα, άλλ' όχι και τόν δράστη. Στη Δικαιοσύνη άνήκει κατόπιν ν' άνακαλύψη και ν' τιμωρήση τόν ένοχο».

— Όστόσο θάχετε ώρισμένες υποψίες».

«Ο γιατρός δεν απάντησε».

— «Ίσως μάλιστα νάχετε σχηματίσει μίαν βεβαιότητα, πρόσθεσε ο Ζώρς. Είναι καθήκον σας λοιπόν να μιλήσετε!

— Δεν έχω καμμία βεβαιότητα. Δέν πρόκειται να κατηγορήσω κανένα... «Η άνευφροντική ματιά και κούνησε έλαφρά τόν πορτάνο που θά στείλω στον εισαγγελέα, δειλά τόν πορτάνο που θά περιέχη τίποτε τόν συγκεκριμένο ένοχο...»

— Είσατε βέβαιος τουλάχιστον ότι πρόκειται περί έγκληματος;

— Έτσι πιστεύω. Δέν μπορεί να εξηγηθί άλλωθις αυτός ο θάνατος... «Άλλωστε, θ' άποφανθί κι' ο Ιατροδικαστής, μετ' ατμή τή σχετική νεκροψία, που θά γίνει, όπωσδήποτε...»

«Η Σαρλότ είχε άκούσει τά λόγια τόν γιατρού».

— Τολμάτε να υποστηρίξετε πως τόν παιδί μου δηλητηριάσθηκε; φώναξε.

— Ναι, απάντησε ξερά ο γιατρός.

«Η Σαρλότ άνασκήσσε τούς ώμους τή και γέλασε στριγγά».

— Μα αυτό είναι καθαρή τρέλλα! είπα

«Άλλοτε, δεν καταφέρατε να διαγνώσετε τή δική μου άρρώστεια... Ύστερα περιποιήθηκα τόν μωρό μου... μ' άφοσίωσι, βέ

— «Εσκυψε πάνω απ' τόν προσώπιό του ηθόκατε τόν μωρό σας πάντως να κακρού παιδιού, που ήταν άσπρο σαν τόν δαίον... μ' άδυσχέστα να πεθάνω, τάλαθετε τί είχε, και τ' άφίσατε να πεθάνω».

— Σήμερα, έπειδι δεν ξέρετε πως να βρηγήσετε τά συμπτώματα τής άρρώστειας του, βρίσκετε εύκολότερο να ισχυρισθί

τίπως δηλητηριάσθηκε... Είσατε τρελλός! Πράσινης Βίλλας. Ο Λαμάρς έτρεβε να τ' άναί, μόνον ένας τρελλός θα τολμούσε να περιμένει εκεί. Και, όταν τόν είδε να φτάσει, ξεπρόβαλε μπροστά του».

— Γιατρέ, είπα ο Ζώρς Λαμάρς! τρούσε νάχη έχθρους ένα μαρό παιδί; Ποιος είπα, με φωνή αλλοιωμένη απ' τη συγκίνηση».

«Ο Ρενεβίλ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κίνησι οίκτου».

— Ο σύζυγος!... ψιθύρισε.

— Ναι, ο σύζυγος της Μπεκρούς... λάτε μέσα μία στιγμή, σας παρακαλώ».

— Τι με έλετε;

— Να σας δείξω... το νεκρό παιδί...

— Δεν με χρειάζεται πιά...

— Έλάτε, γιατρέ, έλάτε! έπέμεινε Λαμάρς.

«Ο Ρενεβίλ δεν έφερε άλλη αντίρρηση. Έσπρωξε την καγκελόπορτα και μπήκε».

Μέσα στο σπίτι, ή Σαρλότ είχε μείνει άκίνητη, στην ίδια θέση. Ορθιά, με τή πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και τή κεφαλή της γυρμένη προς τή στήθος της, χόρπ του, άβελητα, άναγκασμένος μοιραία τής Λουίζας, που σφύγγονταν πάνω τή Μα ή σκέψι της βρισκόταν μακριά... τή θισμένη σ' ένα τεράστιο κενό, σ' ένα άπραντο σκοτάδι...

Δεν έδωσε καμμία προσοχή στο Ρενεβίλ, που είχε μπή στο δωμάτιο.

Βγήκε απ' τη νάρκη της μονάχα όταν μίλησε ο άντρας της και τού απάντησε

γιατρός.

— Γύρισα εδώ, έλεγε ο Λαμάρς, χωρίς να ξέρω τίποτε απ' ό,τι είχε συμβεί, χωρίς να ταλαβαίνετε τώρα τήν άπελπισία μου! Κι' άλλά δεν ζήτηα και δεν περιμένω τόν οίκο κανέναν... Άποψε όστόσο, άκούσα κάτι λυγισ, που μου προκάλεσαν φρίκη... Πέσμου, γιατρέ, έσεις που περιποιήθηκανε τόν το παιδί, τόν καρπό ενός έγκληματος, πέστε μου, από τί πέθανε;

«Ο Ρενεβίλ είχε πλησιάσει στην κούνη και κτύπαε προσεκτικά τόν μικρό πτώμα. Μα είχε ήδη ξανακάνει αυτή τήν εξέταση τόν ίδιο βρόδυ, κι' είχε σχηματίσει τή γνώμη του».

Τό πρόσωπό του πήρε έκφρασι άσυνήθιστα σοδάρη, κι' απάντησε:

— Θά μάθω, κύριε, τή γνώμη μου ή άκούσυν, έπειτα από μερικές ώρες. Δέν έχω λοιπόν κανένα λόγο να σας τήν κρούω. Είπατε πως τόν παιδί αυτό γεννήθηκε άπ' ένα έγκλημα. «Ε, λοιπόν, πέθανε άπό ένα άλλο έγκλημα!»

— Άλλο έγκλημα;

— Ναι...

— Από ποιόν, γιατρέ; Μιλήστε!

— Όχι, δεν μπορώ να μιλήσω. Δέν ναι δική μου δουλειά... Ποιόν να κατηγορήσω άλλωστε; Ο γιατρός μπορεί να υποδείξη τόν έγκλημα, άλλ' όχι και τόν δράστη. Στη Δικαιοσύνη άνήκει κατόπιν ν' άνακαλύψη και ν' τιμωρήση τόν ένοχο».

— Όστόσο θάχετε ώρισμένες υποψίες».

«Ο γιατρός δεν απάντησε».

— «Ίσως μάλιστα νάχετε σχηματίσει μίαν βεβαιότητα, πρόσθεσε ο Ζώρς. Είναι καθήκον σας λοιπόν να μιλήσετε!

— Δεν έχω καμμία βεβαιότητα. Δέν πρόκειται να κατηγορήσω κανένα... «Η άνευφροντική ματιά και κούνησε έλαφρά τόν πορτάνο που θά στείλω στον εισαγγελέα, δειλά τόν πορτάνο που θά περιέχη τίποτε τόν συγκεκριμένο ένοχο...»

— Είσατε βέβαιος τουλάχιστον ότι πρόκειται περί έγκληματος;

— Έτσι πιστεύω. Δέν μπορεί να εξηγηθί άλλωθις αυτός ο θάνατος... «Άλλωστε, θ' άποφανθί κι' ο Ιατροδικαστής, μετ' ατμή τή σχετική νεκροψία, που θά γίνει, όπωσδήποτε...»

«Η Σαρλότ είχε άκούσει τά λόγια τόν γιατρού».

— Τολμάτε να υποστηρίξετε πως τόν παιδί μου δηλητηριάσθηκε; φώναξε.

— Ναι, απάντησε ξερά ο γιατρός.

«Η Σαρλότ άνασκήσσε τούς ώμους τή και γέλασε στριγγά».

— Μα αυτό είναι καθαρή τρέλλα! είπα

«Άλλοτε, δεν καταφέρατε να διαγνώσετε τή δική μου άρρώστεια... Ύστερα περιποιήθηκα τόν μωρό μου... μ' άφοσίωσι, βέ

— «Εσκυψε πάνω απ' τόν προσώπιό του ηθόκατε τόν μωρό σας πάντως να κακρού παιδιού, που ήταν άσπρο σαν τόν δαίον... μ' άδυσχέστα να πεθάνω, τάλαθετε τί είχε, και τ' άφίσατε να πεθάνω».

— Σήμερα, έπειδι δεν ξέρετε πως να βρηγήσετε τά συμπτώματα τής άρρώστειας του, βρίσκετε εύκολότερο να ισχυρισθί

έφαίγες έσύ σέ τίποτα... Ύστερα, βλέποντας τόν Ζώρς τσακισμένο, στα πρόθυρα τής τρέλλας, ένοιωσε να σβύνει ο θυμός της, ή άπελπισία της. Ένας άπέραντος οίκτος γέμισε τήν ψυχή της».

— Άχ, Ζώρς, σε λυπάμαι μ' όλη μου τήν καρδιά, γιατί είσαι πιο δυστυχισμένος από μένα! τού είπα».

Μα εκείνος δεν άκούσε καν αυτά τά τόσο αληθινά, τά τόσο ανθρώπινα λόγια της. Δεν είχε τώρα πιά παρά μία σκέψι, μία επιθυμία: Να φύγη, να φύγη μακριά απ' τόν καταραμένο σπίτι... όσο μακρύτερα μπορούσε... όπως τού είχε συστήσει κι' ο Ζάν Μπερτελέν!

Μετανόησε που δεν είχε άκολουθήσει τόν γιατρό».

Μα δεν σκόπευε να φύγη μονάχος! Θάπαιρνε μαζί του και τά δυο παιδιά του, τήν Κλαίρη και τή Λουίζα. Δεν ήξελε να τ' άφίση να ζήσουν πιά με μία τέτοια μητέρα, καταραμένη απ' όλο τόν κόσμο...

Ναι, θά τάπαιρνε μαζί του... Κι' ή άνάμνησι τής μητέρας τους θα σδυνότανε γρήγορα απ' τήν παιδική μνήμη τους...

«Η Σαρλότ τόν κτύπαε, τρομαγμένη απ' τή σιωπή του».

Τί σκεπτότανε λοιπόν; Τί σχεδίαζε, έτσι, με τά μάτια καρφωμένα στο πάτωμα, σκυφτός, άνασαινοντας λαχναισμένα;...

— Λουίζα!... Κλαίρη! πρόσφερε επιτέλους ο Ζώρς.

Οί δυο αδελφές, φοβισμένες, κτύπαξαν έρωπιαστικά τή μητέρα τους. Έκείνη τούς έκανε νόημα να ύπακούσουνε».

— Έλάτε μαζί μου, πρόσθεσε ο Ζώρς. — Πού θα μάς πάς, μπαμπά;

— Δεν ξέρω... Μα δεν πρέπει να μείνετε πιά εδώ...

— Θάρθω μαζί μας κι' ή μαμά;

— Όχι...

— Γιατί;

— Γιατί ή μητέρα σας πρέπει να μείνη για να περιμένει αυτούς που θαρθούνε αύριο... να τήν εξετάσουνε!

— Δεν θέλουμε ν' άφίσουμε τήν καλή μας τή μαμά... Θα φύγουμε μαζί σου αν έρθη κι' αυτή...

«Η Σαρλότ πλησίασε και πρόσφερε άχνά, σδυσμένα:

— Μου τις παίρνετε;

Κτυπάχτηκαν για πολύ στα μάτια, αυτή κι' ο Ζώρς, μέσα σέ μία σιωπή βαθιά, νευρική.

— Άλήθεια, μου τις παίρνετε; ξαναρώτησε ή δύστυχη γυναίκα.

— Ναι.

— Ό Θεέ μου! Θεέ μου!

Κι' ή Σαρλότ σφαιράστηκε άναίσθητη μπροστά στα πόδια τόν Ζώρς.

Εκείνος σήκωσε τήν άγκαλιά του τς δυο μικρές, παρ' όλες τς φωνές τους, κι

έφυγε σαν κλέφτης μέσ' στο σκοτάδι, δίχως να ξέρη πού πήγαινε...

«Η λιποθυμία τής Σαρλότ κράτησε μερικά λεπτά μονάχα. Όταν συνήλθε και θυμήθηκε, τής φάνηκε πως είχαν περάσει ώρες ατελείωτες, νύχτες και μέρες, από τότε που είχε φύγει ο άντρας της».

Σηκώθηκε με κόπο... Δεν ύπληξε πιά τίποτε γύρω της... τίποτ' άλλο απ' τόν θάνατο... κι' από μία φοβερή άπειλή για τήν άλλη μέρα!

Για μία στιγμή, σαλέφανε πραγματικά τά λογικά της... Πήγε κοντά στην κούνια, κτύπαε τόν νεκρό μωρό, έσκυψε και τόν φίλησε στο μέτωπο.

— Κοιμήσου, μικρό μου, κοιμήσου... έίπε με φωνή μονότονη.

Τό ναουριέ... Δεν ήξερε πιά τί έκανε, ούτε τί έλεγε... Μέσ' στο μυαλό της ύπληχε ένα χάος... Όλα άνακατεύονταν: ή έπιστροφή τόν Ζώρς, οι αίσχρες κατηγορίες ενάντιόν της, ο θάνατος τόν παιδιού, οι φωνές τόν κόσμου: «Μπεκρού!... Φαρμακείτρα!...». Όλα χόρευαν ένα τρελλό, ίλιγγιώδη χορό... Και κάθε τόσο ξεχώριζαν άνάμεσά τους δύο γνωστά πρόσωπα: τόν Ζάν Μπερτελέν και τόν Ματί...

«Άρχισε να σιγοτραγουδά ένα ναουριέσμα, δίπλα στο παιδί που κοιμότανε τόν αιώνιο ύπνο...»

Κάποια στιγμή, σταμάτησε και κτύπαε γύρω της. Συνήλθε άμέσως κι' έμπηξε μία φωνή σπαρακτική:

— Τά παιδιά μου!... Κλαίρη! Λουίζα!

Μα οι δυο κόρες της βρίσκονταν μακριά. Τής τις είχε κλέψει ο πατέρας τους! Πού θά τις πήγαινε;

«Η άνάμνησι τόν γιατρού ξαναήρθε στο μυαλό της».

— Απ' αυτόν προέρχεται τόν κακό. μονολόγησε. Αυτός με κατηγορεί! Θά διαδάσχη παντού πως είμαι μία φαρμακείτρα... «Α, τόν καταραμένο! Έξ αιτίας του έχασα τά παιδιά μου... τά παιδιά μου!...

Βγήκε τρέχοντας απ' τόν σπίτι κι' έρχισε να περιπλανιέται μέσ' στο σκοτάδι, στην τύχη, τρεκλίζοντας και με τά χέρια τεντωμένα μπροστά».

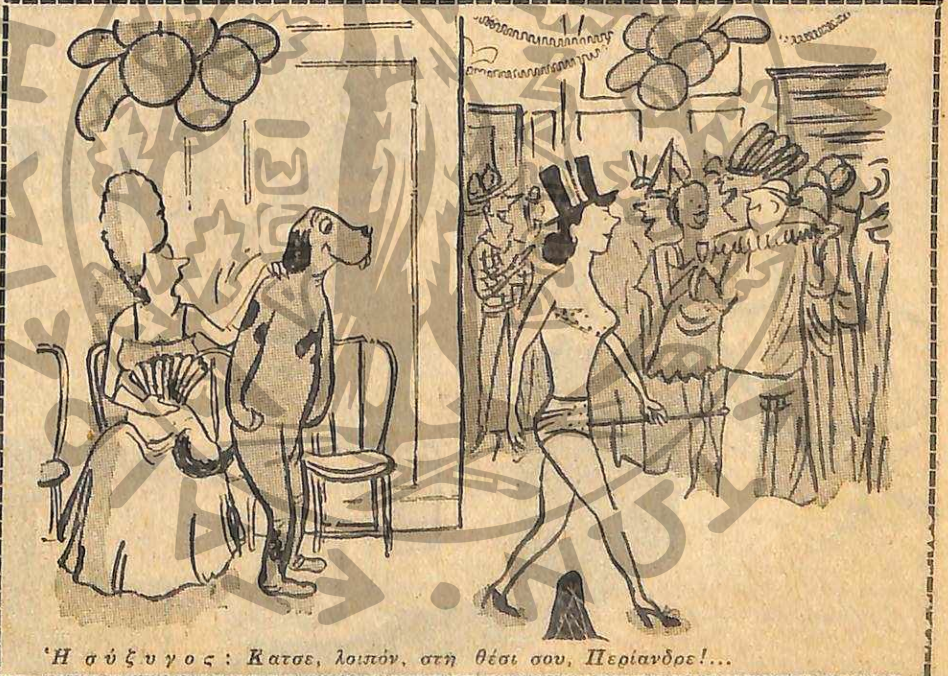
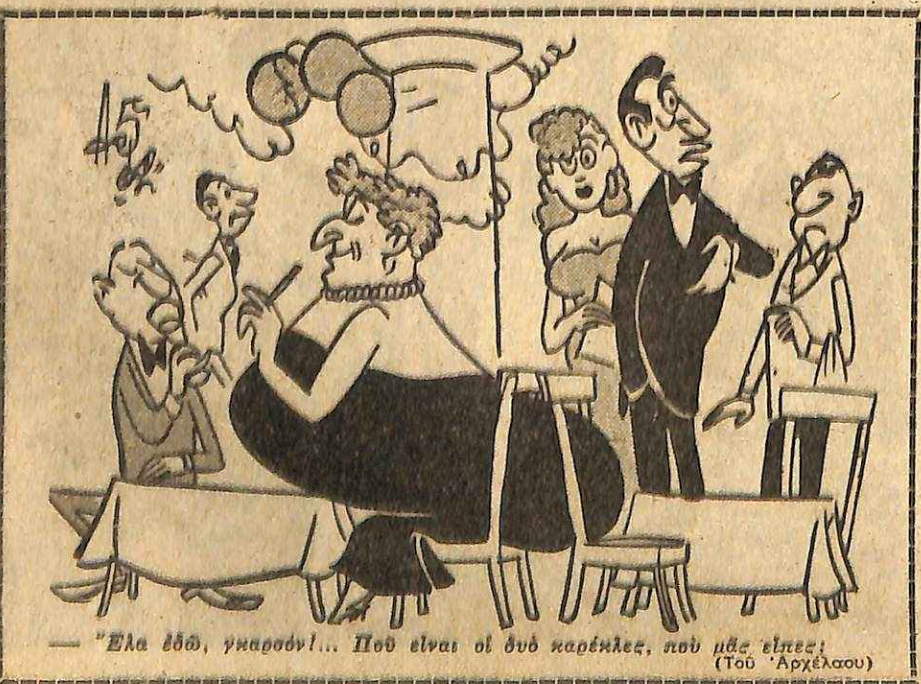
— Τά παιδιά μου!... Τά παιδιά μου!... φώναζε κάθε τόσο.

Τό ρολόι τής έκκλησίας είχε σημάνει 10 Ε'.

«Ο Ματί κι' ή κόμησης ντύ Τιελαί είχαν καταφύγει, για τόν νυχτερινό τους ραιτεβού, στο μισοερειπωμένο έρημοκλησί που άπόμεινε όρθιο στη θέση τόν παλιού μοναστηριού».

Εκεί συναντιόνταν, τή νύχτα πάντα, όταν κατάρθωνε να ξεφύγη ή Κλοτίλδη ή όταν άπουσίαζε ο άντρας της. Εκεί ξεχνούσε πως ήταν σύζυγος και μητέρα...

«Άπόλυτη έρημία βασίλευε γύρω — εκ-

«Η σύζυγος: Καταε, λοιπόν, στη θέση σου, Περιανδρε!...

τὰς ἀπὸ μιᾶς γειτονικῆς φέρμα, ὅπου δυὸς ὅλοι κοιμόντουσαν αὐτὴ τὴν ὥρα.

Μπροστὰ ἀπ' τὸ ἐρημικὸν περνοῦσε ὁ παλὸς δρόμος, ἀπ' ὅπου ἔφταναν ἀλλοτε στὸ μοναστήρι οἱ κοπέλλες τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ ἀποφασίζαν νὰ γίνουν καλόγριες καὶ νὰ ἐξοριθοῦν ἀπ' τὸν κόσμον. Τώρα ὅμως ὁ δρόμος αὐτὸς εἶχε καταστήσει ἕνα φαρδὺ χαντάκι, ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα σὲ ψηλοὺς φράχτες, γεμάτο πέτρες καὶ λάκκους.

Τὸ δάσος τοῦ Βιλαντρώ γειτόνευε μὲ τὴν περιχὴ τοῦ μοναστηρίου.

Ἡ Κλοτίλδη εἶχε φτάσει πρῶτῃ στὸ ραντεβού, δίχως νὰ συναντήσῃ κανένα στὸ δρόμο της.

Ἐπρωξέ μιὰ σαρακοφωγμένη πόρτα καὶ μπήκε στὸ κατασκῆτειν ἐρημικῆσι. Στάθηκε μέσα ἀπ' τὸ κατῳφίλι καὶ περιμένε τὸ Ματί.

Γιατί ἀργοῦσε; Μήπως τοῦ εἶχε τύχει κανένα ἐμπόδιο;

Μὰ δὲν πρόλαβε ἡ Κλοτίλδη ν' ἀνησυχήσῃ πρὸς τὸν πόρτα, γιατί παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ὁ φίλος της, Μπῆκε ἀπὸτομα κι' ἐκλείσε πίσω του τὴν πόρτα.

— Σῶπα! Σῶπα! τῆς ψιθύρισε μὲ ταραχή.

Καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της, ὅχι μονάχα γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὴ ἐμποδίσῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἐκεῖνη κατάλαβε πὼς ὑπῆρχε κάποιος κίνδυνος... Ἐνοιώδε, πάνω στὸ στήθος της, νὰ χτυπᾷ γρήγορα καὶ δυνατὰ ἡ καρδιά τοῦ Ματί.

Πέρασαν ἐστὶ δυὸ - τρία λεπτά.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; ῥώτησε ψιθυριστὰ ἡ κόμηση.

— Μοῦ φάνηκε πὼς με παρακολουθοῦσαν, καθὼς ἐρχόμουν ἐδῶ!... Εἶδα ἐπαυγμένη, στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, κάποιον ποὺ εἶχε πάρει τὸν ἴδιο δρόμο μὲ μένα... τὸν παλὸν δρόμο τοῦ μοναστηρίου... Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἀν με παρακολουθοῦσε πραγματικὰ, καὶ γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγω ἀν ἦταν ἐστὶ, ἔκοψα μὲς ἀπ' τὰ χυφύγαν ἂν ἦταν ἐστὶ, ἔκοψα μὲς ἀπ' τὰ χυφύγαν ἀπὸ διάφορα μονοπάτια... Τὸν ξαναεἶδα ἀλλή μιὰ φορὰ, κρυμμένος μέσα σὲ κάποιον θάμνον... κι' ὕστερα τὸν ἔχασα πια ἀπ' τὰ μάτια μου...

— Πὼς ἦταν ντυμένος;

— Σὰν χωρικός.

— Θάταν ἀσφαλῶς κανεὶς ἐργάτης ἀπ' τὴν γύρω φέρμα;

— Μακάρι!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς ἐστὶ.

— Τρέμω γιὰ σένα, γιατί!...

— Γιατί;

— Ἀπ' τὴ σιλουέτα του, ἀπ' τὸ περπάτημά του, φαντάσθηκα μιὰ-δυὸ φορές πὼς...

Κι' ὁ Ματί ἔσφιξε γενικά τὰ χεῖρα τῆς φιλενάδας του, χωρὶς ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του.

— Μὰ τί ἔπαθες ἀπόψε; ἀπέρρισε ἐκεῖνη, μὲ κάποια εἰρωνεία. Μὰς ἔχουν τύχει τόσες φορές τέτοιες συναντήσεις... Κι' ὁμως εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν ἔχει κανεὶς τὸ μυστικὸ τοῦ ἐρωτᾶ μας!

— Ναί, ἀλλά... ἀπ' τὴν κορμωσασιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, μοῦ φάνηκε πὼς ἀναγνώρισα...

— Τὸν ἀντρα μου; εἶπε ἡ Κλοτίλδη, πνιγνόντας μιὰ φωνὴ τρόμου.

— Ναί...

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνατρίχιασε σύγκορη.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Τὸν εἶδα νὰ φεύγει, μαζὶ μὲ τὸν γιαντὸ Ρενεβίλ. Δὲν πρόφτανε νὰ γυρίσῃ στὸν πύργο, νὰ γδυθῇ, νὰ φορέσῃ αὐτὰ τὰ χωρικά ροῦχα, νὰ ξεναδρῇ τὰ ἱχνη μου... Σκέψου λογικά!

— Ναί, ἔχεις δίκιο. Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

— Ὡστόσο...

Ὁ Ματί μισάνοιξε τὴν πόρτα, γλύστρησε ἔξω κι' ἀφουγκράστηκε. Μέσα στὴ σιωπή, ἀκούγονταν μονάχα οἱ φωνὲς ἀπ' τὰ νυχτοπούλια.

— Γελάσθηκα, φαίνεται! ψιθύρισε σὲ μερικὲς στιγμὲς ὁ Ματί.

Καὶ ξαναμπήκε στὸ ἐρημικῆσι.

Ἡ Κλοτίλδη εἶχε καθυστερήσει κι' αὐτὴ. Ἀγκαλιάστηκαν σφιχτὰ, μὲ πάθος.

Ὁ Ματί δὲν εἶχε ξανακλείσει τὴν πόρτα, κι' οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαρίου γλυστρουῦσαν μέσα στὸ ἐρωτικὸ τοῦς ἄστυ.

Ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε ἕνα βῆμα ἀπ' τὴν φιλενάδα του καὶ τῆς εἶπε, χαμογελώντας:

— Ἀσε με νὰ σὲ κυττάξω... γὰρ σὲ θυμώσω... καὶ νὰ σοῦ πῶ πόσο ὁμορφὴ σὲ βρίσκω!...

— Κυττάξέ με, θαύμασέ με... Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.

Ἐρριξε πρὸς τὰ πίσω τὴν κοκκὺλα της, ξεκούμπωσε τὸ παλτὸ τῆς καί, μὲ μιὰ κίνηση τῶν ὤμων της, τ' ἄφισε νὰ πέσῃ στὰ πόδια της. Ὡστερὰ στάθηκε μπροστὰ στὸ Ματί, σὰν ὑπερόκειν, κι' αἰθέρια ὀπτασία.

— Ὡ, ναί, εἶσαι ὁμορφὴ... καὶ σ' ἀγαπᾷ! ψιθύρισε ἐκείνος ἀνατρίχιαζοντας.

— Ὡ, ἀγαπᾷ σὰν τρελλός!

Ἐγείρε στὸν ὦμο του τὸ πρόσωπό της, φωτισμένο ἀπὸ ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Τὰ χεῖλη τοῦς ἐνώθησαν πάλι, γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἀμέσως ὅμως τινάχτηκαν, σὰν νάχαν δεχθῇ ηλεκτρικὴ ἐκκένωση.

Εἶχαν ἀκούσει ἕνα θόρυβο ἀπὸ πέτρες ποὺ κατακυλούσαν. Κάποιος περνοῦσε ἀπ' τὸν παλὸν δρόμο!

Σ' ἄλλῃ περιπτῶσι, δὲν θ' ἀνησυχοῦσαν καθόλου. Ἀπόψε ὅμως ἦσαν ταραγμένοι, ἀπ' τοὺς φόβους πρὸς εἰς ἐκφράσει ὁ Ματί.

Πῆγαν κι' οἱ δυὸ ὡς τὴν πόρτα καὶ κύτασαν ἔξω.

Δὲν εἶχαν γελαστή: Κάποιος πλησίαζε στὸ ἐρημικῆσι.

Σὲ λίγο φάνηκε, στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου.

Περπατοῦσε λίγο σκυφτός, κυττάζοντας πίσω συχνά... Ἦταν φανερό πὼς ζητοῦσε νὰ κρυφθῇ. Τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριά...

Ὁταν ἔφτασε πρὸς τὸν μικρὸν γυμνασιὸν, ἔβλεπε ὅτι ἡ κόμηση εἶχε παρὰ τοῦτον τὸν ὥμον τοῦ Ματί. Μὰ κι' ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ τρομαγμένη κίνηση.

— Βλέπεις; ψιθύρισε στ' αὐτὴ τῆς φιλενάδας του. Αὐτὸς εἶναι!...

— Εἶμαστε χαμένοι! τραύλισε ἐκεῖνη.

— Μὴ φοβάσαι! Ἄν χρειαστῇ, ἔξω νὰ σε προστατέψω ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Εἶχαν ἀναγνωρίσει πραγματικὰ τὸν ἀνθρώπον ποὺ πλησίαζε. Ἐστὶ σιγὰ - σιγὰ, στὸ καταφύγιό τους: Ἦταν ὁ Οὐμπέρ ντ' Οὐμπέρ...

— Εἶμαι χαμένος! ξαναεἶπε ἡ Κλοτίλδη, ζετρελλισμένη ἀπ' τὸν τρόπο της.

— Θάρρος λοιπόν! Μὴ τὰ χάνεις ἐστὶ.

Ὁ ἀνθρώπος σταμάτησε, ξανακύτταξε πίσω, φάνηκε πὼς ἀφουγκράστηκε... Ὡστερὰ κρυφτικὴ πίσω ἀπὸ κάποιον θάμνον.

Ἦταν φανερό πὼς δὲν πῆγαινε στὸ ἐρημικῆσι καὶ δὲν ὀψιμαζόταν ὅτι κρυβεῖται ἐκεῖ τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι.

Μὰ τότε λοιπὸν τὴ γύρισε σ' αὐτὴ τὴν κόμηση. Ποιὸν παραμόνευε; Γιατί αὐτὴ μυστηριώδης συμπεριφορὰ του;

Ἡ Κλοτίλδη κι' ὁ Ματί τρέμανε. Ὁ λαϊκὸς τοῦς εἶχε στεγνώσει. Ἡ νέα γυναῖκα εἶχε γαντζωθῇ ἀπ' τοὺς ὤμους τοῦ φίλου της καὶ τὸν ἔσφιγγε μὲ δύναμι, ψιθυρίζοντας στ' αὐτὴ:

— Φοβάμαι!... Φοβάμαι!

Ναί, εἶχαν ἀναγνωρίσει κι' οἱ δυὸ τὸν Οὐμπέρ ντ' Οὐμπέρ. Ὁχι ὅπως τὸν εἶχαν δῆ πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ παρκο τοῦ πύργου, μὲ κοστούμι Λουδοβίκου 15ου, ἀλλὰ ὅπως τὸν βλέπανε συχνὰ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καλλήτους καὶ μιὰ μικρὴ καφετιά σακκάκι, γκέ...

Ἦταν αὐτὸς, ἡ κορμωσασιὰ του. Ἐῖς σκηνὴν ποὺ συνέβαινε, λίγο πρὶν περᾶ, στὸ παρκο, ὡστε ὁ Ματί ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμιν γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς Κλοτίλδης. Ἦταν τόσο γερὰ γαντζωμένη πάλι ὁ δρόμος...

— Σίγουρα, ἐμὰς περιμένει! ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη. Νομίζει πὼς δὲν φτάσαμε ἐκεῖ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκαν καινουργίως πατημασιές, στίς πέτρες τοῦ δρόμου. Δὲν ἦταν τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ δρόμου.

Ὁ Ματί κι' ἡ Κλοτίλδη συγκρατοῦσαν ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάσα τους.

Σὲ λίγο, φάνηκε ὁ νεοφερμένος. Περπατοῦσε ἀργά, ἀκούμπώντας στὸ μπαστούνι ποὺ κρατοῦσε.

— Ὁ Ρενεβίλ!... Ὁ γιαντὸς!... ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ δόκτωρ Ρενεβίλ, ποὺ εἶχε καλὴνυχτῆσαι πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ φίλο του, τὸν κόμηση, καὶ γύριζε τώρα σπινθηροειδῶς ἀπ' τὸ δράμα ποὺ εἶχε παρακολουθήσει στὴν Πράσινη Βίλλα.

Ὁταν ἔφτασε κοντὰ στοὺς θάμνους, ὁ ἀνθρώπος ποὺ κρυβότανε πίσω ἀπ' αὐτοὺς πῆδηξε ξαφνικὰ πάνω του, σὰν θηρίο!

Κυλίστηκαν κι' οἱ δυὸ χάμω, παλεύοντας μὲ μανία — γιατί, παρ' ὅλα τὰ 70 χρόνια του, ὁ Ρενεβίλ ἦταν ἀκόμη γερὸς καὶ ἔξω ν' ἀμυνθῇ...

Ὡστόσο, ἔχανε σιγὰ - σιγὰ τὴν δύναμιν του.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! φώναξε μ' ἀπελπισία.

Ὁ Ματί κι' ἡ Κλοτίλδη τὸν ἀκούσαν, ἔξω ἀπ' τὸ ἐρημικῆσι.

Κυττάχτηκαν μιὰ στιγμή, τρέμοντας, ἀσπασμένοι, σὰν τρελλοί... Ἦταν ἀλήθεια, ὅλ' αὐτά; Ἡ μήπως βλέπανε κάποιον κρυφτὸν ἐφιάλτη;

— Βοήθεια!... ξαναφώναξε ὁ Ρενεβίλ, ἔξω πρὸς τὸν ἀδύνατον τώρα.

Ὁ Ματί ἦταν νέος, δυνατός. Θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ τὸ γέροντ' ἐκεῖνον ποὺ κινεῖτο...

Πραγματικὰ, ἔκανε μιὰ κίνηση, γιὰ νὰ ὤρμησεν ἔξω. Μὰ ἡ κόμηση γαντζώθηκε πάνω του, τὸν συγκράτησε.

— Ὁχι, ὄχι, μὴ μ' ἀφίνης μόνι! τραύλισε.

— Μὰ θὰ τὸν σκοτώσῃ!... Δὲν μπορῶ τὸν ἀφίσω!... Εἶναι φριχτό!...

— Θές λοιπὸν νὰ μάθῃ;... Θές ν' ἀμυνθῇ;... Σκέψου πὼς θὰ με σκοτώσῃ ἐμένα!...

— Ἀσε με, σὲ παρακαλῶ, Κλοτίλδη!... Δὲν καταλαβαίνει λοιπόν; Θὰ με σκοτώσῃ!... Κι' ἐγὼ δὲν θέλω... δὲν θέλω νὰ πεθάνω!

Ἦταν ὡστόσο τόσο ἄγρια καὶ φριχτὴ ἡ σκηνὴ ποὺ συνέβαινε, λίγο πρὶν περᾶ, στὸ παρκο, ὡστε ὁ Ματί ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμιν γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς Κλοτίλδης. Ἦταν τόσο γερὰ γαντζωμένη πάλι ὁ δρόμος...

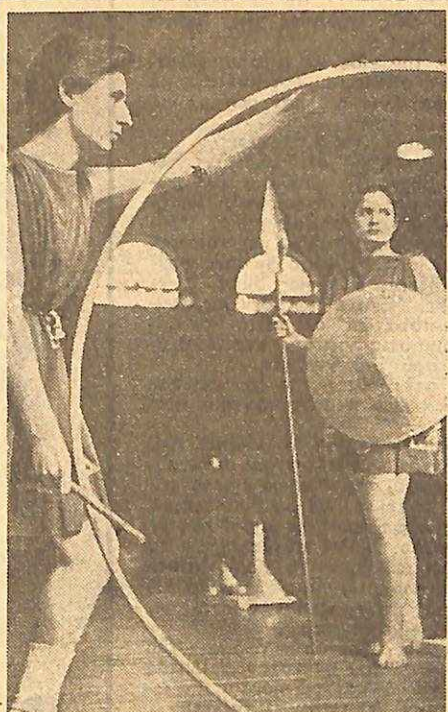
— Σίγουρα, ἐμὰς περιμένει! ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη. Νομίζει πὼς δὲν φτάσαμε ἐκεῖ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκαν καινουργίως πατημασιές, στίς πέτρες τοῦ δρόμου. Δὲν ἦταν τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ δρόμου.

Ὁ Ματί κι' ἡ Κλοτίλδη συγκρατοῦσαν ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάσα τους.

Σὲ λίγο, φάνηκε ὁ νεοφερμένος. Περπατοῦσε ἀργά, ἀκούμπώντας στὸ μπαστούνι ποὺ κρατοῦσε.

— Ὁ Ρενεβίλ!... Ὁ γιαντὸς!... ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη.

Ἀριστερὰ ἡ Ἄννα Τριανταφύλλου καὶ δεξιὰ ἡ Ἀγνή Βλαβιανού, ποὺ θα λάβουν μέρος στὴς ἀρχαῖες ἐλληνικὲς γιορτές, ποὺ διοργανώνει κάθε χρόνο τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κολομβίας.

Ἑλληνικὲς γιορτές στὴ Νέα Ὑόρκη

Οἱ ἀναπαράστασις ἀρχαίων ἀγώνων

Κάθε χρόνο, τὸ Κολλέγιο Μπάρναρντ — ποὺ ἀποτελεῖ προεργαστικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολομβίας — δίνει ἀναπαράστασις ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἀγώνων. Ἡ συνθηθεὶς αὐτὴ καθιερώθηκε ἀπὸ τὸ 1903 καὶ ἡ περσινὴ ἐκδήλωσις, ἀποτελοῦσε κατὰ σειρὰ τὴν 52αί!

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ εἶναι ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὴς ἀρχαῖες γιορτές, ποὺ γίνονταν στὴν Ἑλλάδα, ἀφιερώνονται δὲ κάθε χρόνο σ' ἕνα ἀρχαῖο θεό. Οἱ περσινὲς ἀφιερώθηκαν στὴν Ἀρτέμιδα, τὴ θεὰ τοῦ κυνηγίου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ γιορτές αὐτὲς ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὴς πιο ὁμορφῆς ἐτήσιες ἐκδηλώσεις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὅτι οἱ περσινὲς, ποὺ συνεπείσαν μὲ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 20ῆς ἐπετείου τοῦ Πανεπιστημίου, εἶχαν μοναδικὴ ἐπιτυχία.

Ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέρον προκάλεσε τὸ γεγονός, ὅτι στὴν ἐκδήλωσι τοῦ περσινέου χρόνου, ἔλαβαν μέρος καὶ δυὸ Ἑλληνοπούλες, ποὺ σπουδάζουν στὸ Κολλέγιο Μπάρναρντ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ μιὰ κατέχει ἀπὸ τὸν Μανδραγόδα τῆς Λέσβου καὶ λέγεται Ἄννα Τριανταφύλλου καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Ἀγνή Βλαβιανού, κατέχει δὲ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ἡ παρουσίασὶς τοῦς ἔδωσε περισσότερη... αὐθεντικότητὰ στίς παραστάσεις κι' αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ οἱ φετινὲς προετοιμασίαι γίνονται μὲ μεγαλύτερο ζήλο.

Οἱ δύο Ἑλληνίδες θὰ λάβουν μέρος κι' ἐφέτος καὶ ἡδη ἀρχίσαν νὰ διαβάσουν μὲ ἐπιμέλεια τοὺς ρόλους τους.

Οἱ ἀρχαῖες αὐτὲς παραστάσεις, ποὺ θὰ γίνουν τὸν Ἀπρίλιο, προσελκύουν χιλιάδες θεατὲς, ποὺ παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὴς ἐκδηλώσεις τῶν μαθητῶν.

Οἱ γιορτὲς δὲν περιορίζονται σὲ ἕνα μόνο εἶδος, ἀλλ' ἐπεκτείνονται σὲ θυσιῆς καὶ ἀγῶνες. Πέρσι π.χ. ἡ γιορτὴ ἀρχίσε μὲ μιὰ παρέλασιν τῶν διαγωνιζομένων. Μιὰ ἱέρεια ἔκανε ἐπικλήσιν στὴ θεὰ Ἀρτέμιδα καὶ ἀνάψε τὴ φωτιά τοῦ βωμοῦ.

Κατόπιν τὰ κορίτσια, δύο ὁμάδων ἀρχίσαν νὰ συναγωνίζονται στὸ χορὸ, στὸ ρίξιμο τοῦ δίσκου, στὸ κύλισμα τῆς στεφάνης, στὸ πῆδημα ἐμποδίων καὶ σὲ ἀγῶνα δρόμου μὲ δάδες. Θεαματικὸ σημεῖο τοῦ προγράμματος ἦταν ἡ ἀρματοδρομία, ὅπου τέσσερα κορίτσια ἀντικατέστησαν τὰ ἄλογα τοῦ ἀρματος καὶ ἔκαναν διάφορες δύσκολες χορευτικὲς κινήσεις, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἡνιόχου.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὴς Ἑλληνοπούλες συναγωνίσθηκε στὸ κύλισμα τῆς στεφάνης, ἐνῶ ἡ Βλαβιανού ἀποτελοῦσε μέλος τοῦ χοροῦ.

Τὰ λυρικὰ ποιήματα, ἡ μουσικὴ, ἡ χορογραφία, τὰ κοστούμια καὶ ἡ διακόσμηση τῶν ἀρμάτων, εἶναι ἐμπνευσις καὶ ἐκτελέσεις τῶν φοιτητῶν. Φυσικὰ, διαλέγονται τὰ καλύτερα, κατόπιν διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ 1913, οἱ ἀγῶνες ἀφιερώνονται, ὅπως εἶπαμε, σὲ κάποια ἐλληνικὴ θεότητα. Ὁ Πᾶν, ὁ Διόνυσος, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Ἀρτεμις τιμῆθηκαν ἀρκτεὲς φορές ὡς τώρα. Ἡ προετοιμασία τῶν ἀγώνων ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς πρώτους φθινοπωρινοὺς μῆνες. Γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τῶν καταλλήλων προσώπων, ἀπαιτεῖται ἡ συνεργασία τῶν τμημάτων Φυσικῆς, Ἀγωγῆς, Ἀγγλικῶν, Μουσικῆς καὶ Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν.

Οἱ φοιτήτριες συνθέτουν τὴ μουσικὴ τῆς εἰσόδου τῶν συναγωνιζομένων στὸ στίβο καὶ τῶν χορών.

Στοὺς ἀγῶνες παίρνουν μέρος πάνω ἀπὸ 100 φοιτήτριες τῶν δύο τάξεων τοῦ Κολλεγίου. Ἡ συμμετοχὴ τοῦς ὁμοῦς σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς ἐπιτροπῆς τῶν ἑορτῶν, ἡ ἁπλὴ βοήθεια, ποὺ δίνουν στὸ ράψιμο τῶν κοστούμιων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπίδοσιν τοῦς στὰ μαθήματα. Ἄν δὲν εἶναι καλὲς μαθήτριάς, δὲν ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς.

Οἱ νικήτριες κάθε ἀγωνίσματος παίρνουν ἕνα στεφάνι δάφνης ἀπὸ τὴς ἱερῆς τῶν δύο τάξεων. Στους ἀγῶνες ὑπάρχει συναγωνισμός, ἀλλὰ, σύμφωνα μὲ τὸ ἀρχαῖο ἐλληνικὸ ἰδεώδες, δίνεται περισσότερη σημασία στὴν ἀρετὴ ἐκτελέσει τοῦ ἀγωνίσματος παρὰ στὰ ἀτομὰ ποὺ ἀναδεικνύονται νικήτῃς.

Ἡ προεργασία γιὰ τὴ φετινὴ γιορτὴ, ἔχει πάρει ταχὺ ρυθμό. Τὰ σχέδια γιὰ τὰ κοστούμια καὶ τὴ σκηνοθεσίαν, ἔχουν ἐγκριθῇ ἤδη. Δὲν ἀπομένει παρά ἡ ἀνάθεσι τῶν διαφόρων ρόλων στίς φοιτήτριες, ποὺ περιμένουν μὲ κρυφὴ χαρὰ νὰ δοῦν ἂν θὰ τοὺς γίνῃ ἡ τιμὴ νὰ συμπεριληφθοῦν στὴν ὁμάδα, ποὺ θὰ παρουσιάσῃ τὴς ἀρχαῖες ἐλληνικὲς ἐκδηλώσεις.

Αὐτὲς ποὺ εἶναι ἀπὸ τώρα βέβαιο ὅτι θὰ λάβουν μέρος, εἶναι οἱ δύο Ἑλληνοπούλες, οἱ ὁποῖες θὰ δώσουν πνοὴ στίς ὁμορφῆς καὶ ἀπείρητες αὐτὲς ἀναπαράστασις τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἀγώνων.

Καλλυντικά

Sarko

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ
ΔΙΕΘΝΙΚΗΣ

ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 21 ΤΗΛ. 20-88

- ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ
ΤΡΟΦΗ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
- ΚΡΕΜΑ
ΑΝΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΩΝ
- ΚΡΕΜΑ ΑΝΤΙΗΛΙΑΚΗ
ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΔΕΚΕΛΩΣΕΩΣ

Τὸ κατάλαβε ὁ Ματί; Μάλλον ὄχι... Τὰ χεῖρα τοῦ εἶχαν πεταχθῇ ἀπ' τὴς κόμησης, ὡς δάντια τοῦ χτυποῦσαν. Ἦταν ἀπελπισμένος, ντροπιασμένος γιὰ τὴν ἀνανδρεία ποὺ εἶχε κάνει...

Σὲ λίγα λεπτά, ἡ νέα γυναῖκα συνήλθε καὶ κούνησε μὲ κόπο τὰ χεῖρα της, σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο...

Ἦταν ὡστόσο τόσο ἄγρια καὶ φριχτὴ ἡ σκηνὴ ποὺ συνέβαινε, λίγο πρὶν περᾶ, στὸ παρκο, ὡστε ὁ Ματί ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμιν γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς Κλοτίλδης. Ἦταν τόσο γερὰ γαντζωμένη πάλι ὁ δρόμος...

— Σίγουρα, ἐμὰς περιμένει! ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη. Νομίζει πὼς δὲν φτάσαμε ἐκεῖ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκαν καινουργίως πατημασιές, στίς πέτρες τοῦ δρόμου. Δὲν ἦταν τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ δρόμου.

Ὁ Ματί κι' ἡ Κλοτίλδη συγκρατοῦσαν ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάσα τους.

Σὲ λίγο, φάνηκε ὁ νεοφερμένος. Περπατοῦσε ἀργά, ἀκούμπώντας στὸ μπαστούνι ποὺ κρατοῦσε.

— Ὁ Ρενεβίλ!... Ὁ γιαντὸς!... ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη.

Η μητέρα του δρόνκο Ντέ Μικέλε, που είδε στ' όνειρό της τον τραγικό θάνατό του. Επάνω δεξιά, ο Ιταλός ανθρωπαρχός.

ΕΙΔΕ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΗΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ

Ένα συγκινητικό φαινόμενο τηλεπαθείας

Το Νοέμβριο του 1951, μερικοί νέοι εργάτες από το Τσερμινιάνο της Ιταλίας, μετανάστευσαν στο Βέλγιο για να εργαστούν ως ανθρακωρύχοι στα όρυχα του Ντιόρ. Ένας απ' αυτούς, ο Φράνκο ντε Μικέλε, ύστερα από δύο χρόνια, παντρεύτηκε τη συγχωριανή του Αντίνα Λορέντζο, με την οποία ήταν αρραβωνιασμένος πριν φύγει από την Ιταλία. Από τότε το νέο ζευγάρι εγκαταστάθηκε οριστικά στο Βέλγιο. Οι γονείς τους εξακολουθούσαν να μένουν στο γραφικό χωριουδάκι της πατρίδας τους. Πριν από λίγες όμως ημέρες, ο Αντόνιο Πλαναμέντε, συγχωριανός και παλιός οικογενειακός φίλος του Φράνκο ντε Μικέλε, έλαβε ξαφνικά από κάποιον άλλον μετανάστη, την τραγική τηλεγραφική είδηση, ότι ο Φράνκο είχε πεθάνει. Τό τηλεγράφημα δεν ξηγήθηκε στα αίτια του θανάτου. Κατέληξε δέ με την παρακλήσι να ειδοποιηθεί «καταλλήλως» ο οικογένειά του νεκρού.

Ο Αντόνιο Πλαναμέντε αποφάσισε να προσποιηθεί, στην αρχή, τον άγνοο. Να παρουσιάσει σαν επισκεπής τάχα και κατόπιν να βρή μια ευκαιρία για να τους πη πως κάποιος δυστύχημα είχε συμβεί στο ξενιτεμένο παιδί τους.

Φτάνοντας στο άλων, που ήταν έξω απ' το φράχτη, είδε τα μικρότερα αδέρφια του Φράνκο να στέκονται μπροστά στο σπίτι και να τον κυττάζουν αμίλητα, καθώς ανέβαινε το μονοπάτι, ανάμεσα στα σπαρμένα χωράφια. Ο Αντόνιο τους έγνεψε. Δεν του ανταπέδωσαν όμως το χαίρετισμό. Στα μάτια τους, είχαν κάποια έκφραση υποψίας και φόβου.

Καθώς δροσκόλισε το κατόφλι της εισόδου, αισθάνθηκε κάτι παράξενο. Τού φάνηκε πως η ατμόσφαιρα του πένθους, είχε προλάβει ν' απλωθεί σ' αυτό το σπίτι, πριν φθάσει η κακή είδηση. Συγχρόνως, από το εσωτερικό του σπιτιού, άκουσε ένα πικρό κλάμα. Η Τζιοβανίνα ντε Μικέλε, η μάνα του νεκρού, καθισμένη μπρο-

στά σ' ένα τραπέζι, με το πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες της, έκλαιγε με λυμούς.

Όταν τον είδε να μπαίνει μέσα, πετάχτηκε απότομα. Τον κύταξε με ανυπόφορη αγωνία και ρώτησε με τσακισμένη φωνή:

— Είναι αλήθεια, λοιπόν; Ο επισκέπτης δεν περίμενε τέτοια υποδοχή. Το απελπισμένο ρώτημα της μάννας, ή σιωπηλή κατήφεια που ήταν απλωμένη στα πρόσωπα όλων, παρ' όλιγο να τον παρσύρουν να ξεστομίσει άμέσως εκείνο που ήξερε. Εύτυχώς όμως, συγκρατήθηκε. Έκανε πως δεν καταλαβαίνει τίποτα απ' ό' αυτά και ζήτησε εξηγήσεις για την περιεργή υποδοχή που του γινόταν.

— Γιατί ήρθες; τον ξαναρώτησε η μάνα. Δεν περνάς ταχτικά από εδώ...

Υστερα συνέχισε το κλάμα της. Ο Αντόνιο υποψιάστηκε τότε μήπως οι γονείς του Φράνκο είχαν μάθει κάτι σχετικό με το δυστύχημα. Δεν μπορούσε όμως να καταλάβει με ποιόν τρόπο. Μόλις αυτός έπληρε το τηλεγράφημα, ξεκίνησε χωρίς χασομέρι και χωρίς να πη σε κανέναν τίποτα. Πώς ήταν, λοιπόν, δυνατόν να ξέρουν τί είχε συμβεί;

Στράφηκε τότε στον άνδρα της Τζιοβανίνας, που στεκόταν αμίλητος σε μια γωνιά και ρώτησε:

— Μπορώ να μάθω τί τρέχει; Ουτ' έγω ξέρω, απάντησε ο γέρο-Σεραφίνο. Απ' τη στιγμή που σπρώχθηκε η κυρά, μάς έχει αναστατώσει. Κλαίει το παιδί μας, τον Φράνκο. Πέθανε λέει... Τό είδε στον ύπνο της!...

— Πέθανε, πέθανε... επανέλαβε σαν ήχω η μάνα. Πέθανε... Όλοι το ξέρουν και σύ που ήρθες εδώ, ήρθες να μάς πης πως πέθανε!...

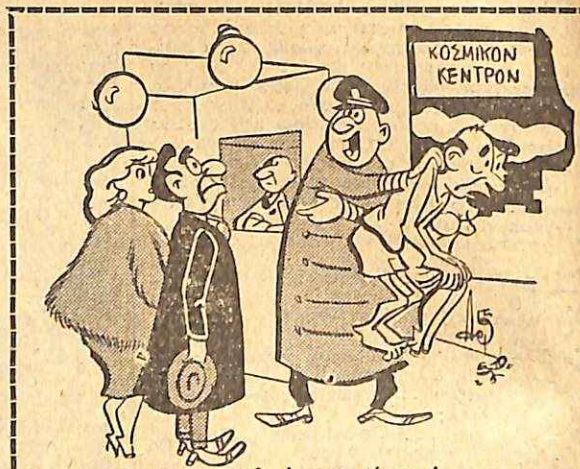
Ο Αντόνιο Πλαναμέντε βρέθηκε ακόμη σε μεγαλύτερη άμνησιν. — Έγώ, μουρμούρισε σαστισμένος, ήρθα για να σας πω απλώς, ότι ο Φράνκο τραυματίστηκε.

Αυτό ήταν αρκετό. Οι λίγες αυτές λέξεις έφθασαν για να δώσουν στους γονείς του Φράνκο το ρίγος της τραγικής έπαληθείσεως του κακού ονείρου.

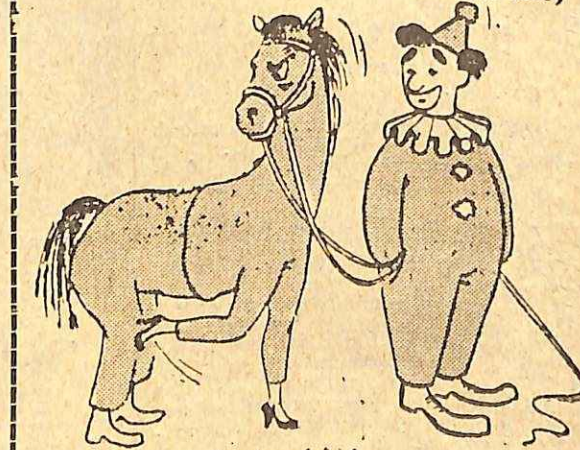
Η Τζιοβανίνα δεν είχε όνειρευτή. Είχε δει την αλήθεια στον ύπνο της. Με καταπληκτική τηλεπαθητική αίσθησι, είδε τον Φράνκο θαμένο κάτω από έναν όγκο χώματος, μέσα στο βόθος του ανθρακωρυχείου, την έκτασή του από το συνεργείο βοήθειας και κατόπιν το λειψανό του απάνω στους ώμους των εργατών, που το μετέφεραν κλαίγοντας ως την τελευταία του κατοικία.

Μάταια ο Αντόνιο προσπάθησε να κάνει τους άμοιρους γονείς να λογικευθούν, μάταια επέμεινε, λέγοντας πως τα όνειρα δεν μπορούν να πλησιάσουν την πραγματικότητα. Για τους ανθρώπους που ζούν στη μοναξιά των βουνών και των κάμπων, τα όνειρα είναι πηδίο πειστικά από τα επιχειρήματα της λογικής. Και, όταν την άλλη μέρα έφτασε το γράμμα από το Βέλγιο, όλες οι λεπτομέρειες του θανάτου του Φράνκο, επιβεβαιώσαν πέρα για πέρα εκείνα που η μητέρα του είχε δει στον ύπνο της.

Σε μια υπόγεια στοά του ανθρακωρυχείου, έγινε μια ισχυρή έκρηξη από την ανάφλεξη του μεθανίου. Την έκρηξη ακολούθησε άμέσως η κατακρήμνισις των τοιχωμάτων της στοάς, με αποτέλεσμα να καταπλακωθεί ο Φράνκο και να τραυματισθούν άλλοι τέσσερις εργάτες. Όταν τα συνεργεία βοήθειας κατόρθωσαν να ανασύρουν το σώμα του, ο Φράνκο ήταν νεκρός από ασφυξία. Έγινε τότε η κηδεία του, με τη συμμετοχή όλων των ανθρακωρυχών, που έδωσαν στο πρόσωπο του νεκρού συντρόφου των ένα ακόμη θύμα της σκληρής εργασίας τους.

— Περάστε... Αυτοί σπαταράνε!... (Τού 'Αρχέλαου)

— Άσε τ' άστεία, Διλή!

— Τί λές; Μου πάει για άγγελος!...

— Κόμμε αστυφύλαξ, μήπως ξέρετε κανένα κτηνίατρο εδώ κοντά;

Η ΑΡΚΟΥΔΑ του μαρκησιού Λομπάλ

Μια παλιά άποκρημάτικη περιπέτεια

Στα 1862 δινόταν στην όπερα του Παρισιού ένας από τους πιο μεγάλους χορούς μεταμφιεσμένων. Το βράδυ λοιπόν στην αίθουσα παρουσιάστηκε ένας ασκαράς, σε λαϊκό τύπο αρουδιάρη, κρατώντας το ντέφι ου και σέροντας με μια αλυσίδα την αρκούδα του, που φαινόταν σαν... αληθινή. Ήταν ευενικιά με τις κυρίες, μούγκριζε γανά, χόρευε με χαρι, πατώντας στα πίσω πόδια της και γέκα είχε προκαλέσει τον ένθουλασμό όλων για την τόσο επιγυμνή μεταμφίεσις γιά.

Ο αρκουδιάρης, που ήταν ο αρκίσκος ντε Λαμπάλ, γύρισε στην αρκούδα του όλη την αίθουσα του χορού και στο τέλος ήρε μέσος σε μια καντρίλια μαζί της. 'Αρκούδα κι' αρκουδιάρης χόρεψαν περίφημα. Στις ρεϊς το πρωί μια κυρία μπήκε το θεωρείο του Λαμπάλ και τον προσκάλεσε να σουιτάρη μαζί της.

— Πολύ ευχριστός, απάντησε εκείνος, αλλά έχω μαζί μου έναν σύντροφο, που δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω.

— Ελάτε τώρα! επέμεινε η κυρία. Ο... σύντροφός σας θα τη την καλωσύνη να μάς περιέχει, ώπου να γυρίσουμε.

Ο Λαμπάλ δίστασε για μια στιγμή, ύστερα όμως χτύπησε ελαφρά την αρκούδα στη ράχη και της είπε:

— Θα μάς περιμένεις, ώπου να γυρίσουμε, ε; Η αρκούδα κούνησε πάνω-κάτω το κεφάλι της.

Ο Λαμπάλ και η κυρία βγήκαν από το θεωρείο και πέρασαν στο εστιατόριο.

Η αρκούδα μόλις έμεινε μόνη της, ακούμπησε τα πόδια στην άκρη του θεωρείου και υπάσσε με φιλοσοφική απάθεια ο χορό, που βρισκόταν την ώρα εκείνη στο ζενίθ του. Από πάνω σε καιρό κανένας μασκαρεμένος, περνώντας κάτω από το θεωρείο της έλεγε κι' από έ-α άστείο:

— 'Οραία μεταμφίεσις!... Μά γιατί δεν χορεύεις ώραία μου;... Η αρκούδα όμως δεν έδινε καμία προσοχή.

Σιγά-σιγά άρχισε να ημερεύει. Ο χορός τελείωσε.

Η επιστάτρια της Όπερας, λώντας τη συνηθισμένη της αρουδιά στις αίθουσες, πέρασε κι' από το θεωρείο που βρισκόταν η αρκούδα, την είδε και της είπε μ' ευγένεια:

— Κυρίε μου η κυρία μου, ξέρω τί είσαι, το θέατρο θα είσαι. Θα έχετε την καλωσύνη αφήσετε το θεωρείο ελεύθερο;

Μά η ευγενική αυτή παράκλησι έμεινε χωρίς καμιά απάντησι. Η επιστάτρια πληρώσε τότε την αρκούδα, τη χτύπησε ελαφρά στον ώμο και της είπε:

— ΠιζΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΙΣ. Θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιδών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλευτείτε δωρεάν.

Αισθητική. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, Τηλ. 29-548

— Κυρία μου, κάνετε μου τη χάρη να φύγετε...

Η αρκούδα γύρισε το κεφάλι της στην επιστάτρια, την κύταξε σκεπτική και ύστερα μούγκρισε σαν... σωστή αρκούδα.

— Αν θέλετε να κάνετε άστεία, κυρά μου, της είπε η επιστάτρια, θα αναγκασθώ να φωνάξω την αστυνομία!...

Η αρκούδα θυμωμένη πάλι, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Τότε η επιστάτρια φώναξε έναν ένωμοτάρχη και δυο αστυφύλακες.

Ο ένωμοτάρχης πλησίασε την αρκούδα και της είπε:

— Πηγαίνετε, σας παρακαλώ, κυρία μου. Μη ν' αναγκάσετε να μεταχειρισθώ βία!...

Η αρκούδα θυμωμένη, γιατί έταράσαν την ησυχία της, άρχισε να μούγκριζε δυνατώτερα.

— Τ' άστεία σας, κυρία μου, είπε άγριεμένος ο ένωμοτάρχης, δεν περνούν σε μένα. Θα φύγετε με το καλό, ναι ή όχι;

Κι' επειδή η αρκούδα δεν του έδινε σημασία την άρπαξε από την αλυσίδα της και βοηθούμενος από τους χωροφύλακες, την έβγαλε έξω. Ένα αμέλει περνώσε εκείνη τη στιγμή από το δρόμο. Ο ένωμοτάρχης το σταμάτησε και ρώτησε την αρκούδα:

— Πού θέλετε να σας πάω, κυρία;

Η αρκούδα όμως δεν απαντούσε.

Τότε ο ένωμοτάρχης κι' οι χωροφύλακες την άρπαξαν, την ανέβασαν στο αμάξι με το ξορι και την ώδηγησαν στο τμήμα. Δυο λεπτά κατόπιν έφτασε στην όπερα ο Λαμπάλ, λαχανιασμένος.

Με συγχωρείτε, μια στιγμή, είπε στο θυρωρό, πρέπει να πάω μέσα, έχω αφήσει κάποια φίλη μου...

— Το θέατρο είναι άδειο, κύριέ μου!

— Μά με περιμένει μέσα σ' ένα θεωρείο.

— Ξέρω... ξέρω, κύριε... Την βρήκαμε στο θεωρείο. Ήταν μια κυρία μασκαρεμένη σε αρκούδα, αλλά φαινόταν πολύ μεθυσμένη. Την πήραν και την πήγαν στο τμήμα!...

Στο μεταξύ, στο τμήμα, ο αστυνομικός θέλησε να υποβάλει την αρκούδα σε άνοκρισι, αλλά αυτή δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να μούγκριζε. Την διάταξε να βγάλει τη μασκά της, αλλά αυτή δεν ένοούσε να υποακούση. Την άρπαξαν τότε οι χωροφύλακες για να της την βγάλουν, μα εκείνη σπκωσε το χέρι της κι' έδωσε ένα τέτοιο χτύπημα στον πρώτο, που την πλησίασε, ώστε σε δυο λεπτά άστυνόμες, χωροφύλακες και τραπέζια βρέθηκαν με τα πόδια στον αέρα! Στις φωνές και στο θόρυβο πούγινε μαζεμένοι κι' άλλοι χωροφύλακες. Είχαν καταλάβει πια ότι η αρκούδα ήταν αληθινή κι' έτοιμάζονταν να της έπιτεθούν. Μά κι' αυτή είχε άνοίξει το τρομερό στόμα της και μούγκριζε έξαγριωμένη.

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή μπήκε στο τμήμα ο Λαμπάλ. Η αρκούδα, μόλις είδε τον κύριό της, ήμειρε άμέσως κι' έπεσε στην αγκαλιά του. Ο άστυνόμος κι' οι χωροφύλακες έμειναν με το στόμα άνοιχτό. Ο Λαμπάλ έδωσε τότε τις αναγκαίες εξηγήσεις κι' έφυγε παίρνοντας μαζί του και την αρκούδα του, που, όπως είπα, ήταν η καλύτερη φίλη του, γιατί ήταν ήμερη σαν άρνάκι!...

Η τουαλέττα

Έκείνο το μεσημέρι γύρισα στο σπίτι μου μ' ένα θαυμάσιο κέφι, γιατί όλο το πρωινό μου το είχα καταναλώσει στην Οικονομική Έφορία, όπου δοκίμασα την εξής μεγάλη ψυχική ικανοποίησι: Ο κύριος Έφορος, ένας ευγενέστατος, υποχρεωτικώτατος και σοβαρώτατος μεσκόκοπος με είχε πείσει πως είμαι ένας ξεχωριστός άνθρωπος, ένας υποδειγματικός πολίτης και πως δλόκληρη η κοινωνία όφειλε να με θαυμάζει, να με εκτιμά και να με υποληπτεται, άφου τα καταφέρνω να κερδίζω τόσο πολλά χρήματα. Και για να μου το άποδείξει, με πληροφόρησε ότι πρέπει να πληρώω και τον λεγόμενο «συνθετικό» φόρο, που ενώ καλαμπουρίζοντας — γιατί πετάω κάπου-κάπου μερικά νόστιμα καλαμπούρακια—τόν λέω «άποσυνθετικό».

Και ξανάπιασε το κλάμα. Όπου να της περάσει η καινούργια κρίσις, γδύθηκα και φέρεσε τις πιτζάμες μου. Την είδα έλαφρώς καλμαρισμένη και τη ρώτησα:

— Μπορούμε να συνεχίσουμε; Μπορούμε.

— Άκούω, λοιπόν.

Και άκουσα! Άλλά τί άκουσα; Άκούστε κι' εσείς που σας τρώει η περιεργία.

Η Πόπη, λέει, πειράχτηκε πολύ, μα πάρα πολύ, επειδή η αδελφή της η Καίτη της είχε για να την ειρωνευτή ότι ο άντρας της (ο σκαλάκιος ο μπατζανάκης μου) θα της έδινε σε όσα λεπτά χρειάζονταν για να ράψει μια καινούργια τουαλέττα για τις «Αποκρίες». Και πρόσθεσε η Καίτη (η κουινιάδα μου) στην Πόπη (τη γυναίκα μου) ότι ο δικός της ο άντρας (ένω) ούτε την προσέχω, ούτε θέλω να τη βλέπω καλοντυμένη, ούτε την θεωρώ άξια να πηγαίνει σε χορούς φορώντας καινούργιες τουαλέττες.

Τί σου συμβαίνει, λατρεία μου; τη ρώτησα ξαφνιασμένος. Άντι άπαντήσεως εισέπραξα δυο οπαρρακτικά άναφυλλητά.

— Μήπως η καυμένη ή μαρούλα σου;... Ξαναρώτησα με μια κρυφή και τρελή έλπίδα ότι πιθανόν ν' άποφάσιζε ο Πανάγθαρος να μ' αφήσει χωρίς πεθερά.

Αυτή τη φορά τα άναφυλλητά ήταν πέντε. Συγχρόνως άπό τα προμένα ματάκια της Πόπης καταρρέσαν δυο χαριτωμένα ρυακία από καφτά δάκρυα.

Τι νάκανα; Παραμέρισα και

— Συγγνώμη, είναι πιασμένο το τραπέζι... (Τού 'Αρχέλαου)

την Έφορα και τον συνθετικό και βάλεκα να παραγορήσουν την προσβεβλημένη Πόπη με γλυκά και τρυφερά λογάκια. 'Αλλά για τέτοιου είδους παραγορές δεν φτάνουν τα λόγια. Χρειάζονται και έργα. Και... έργαστηκα! Έσκασα δηλαδή αμέσως ένα χιλιοσκάκι (παλιό εκατομμυριάκι) ως προκαταβολή και ως ένγγυση ότι συντηρώ τα όσα είχε και η Πόπη την καινούργια τουαλέττα της για τις αποκορύφωτες εμφανίσεις της.

Βάλε τώρα κάτι παπούτσια χορού, κάτι εσάρπες, κάτι τσάντες σουπερ-σουπερλουξ και τ' αποδέλοιπα συμπράγκαλα. Θάσασμε στις πέντε χιλιάδες (νέων δραχμών) - ζωή νάχω!

Η αλήθεια, όμως, είναι ότι στο βάθος της ευαίσθητης και φιλότιμης καρδιάς μου ευχαρίστησα... γιατί έδωλα ψεύτρα την κουινάδα μου και γιατί θα έδινα στον μπατζανάκη μου να καταλάβει ότι έχω κι' εγώ τον τρόπο μου για να εμφανίσω τη γυναικά μου κατά πως πρέπει. 'Αλλά στο πιο βάθος της ευέξαπτης καρδιάς μου έκρυβα μενάλω άχτι κι' αυτόν τον ήλιό τον μπατζανάκη μου, που έγινε άφορη να φάω τέτοια σαγονία για να τουαλετταριστή η Πόπη και να μην υστερή από την επίσης τουαλετταρισμένη Καίτη. Και σκοπεύα σε πρώτη ευκαιρία να του τα ψάλλω από την καλή.

Κι' η ευκαιρία αυτή δεν άργησε. Ένα πρωί τον τρακάρσα στην ψαραγορά, την ώρα που μύριζε καχύποπτα κάτι μαριδες. Πήγα και σπληθώκα μπροστά του, κυττάζοντάς τον κατάματα.

Μου έριξε ένα έχθρικό βλέμα και μου είπε γεμάτος μίσος και κακία:

— Καμάρωσε το κατάντημά μου! Έφτασα να τρώω μαριδες για να φάω το ισοζύγιο, ύστερα από το οικονομικό στραπάτο που υπέστην εξ αιτίας σου! Κουβαρντά του γλυκού νερού! Τρίχα!

— Δεν σε καταλαβαίνω, μουρμούρισα ντίπ αστασιζόμενος.

— Τότε να σά πω καλύτερα για να καταλάβεις! 'Αν δεν έδινες λεπτά στη γυναικά σου για καινούργια τουαλέττα, κι' αν η γυναικά σου δεν έφρενε, νευότανε τη γυναικά μου...

— Στάσου! στάσου! στάσου! διαμαρτυρήθηκα έξω φρενών! Μη διαστρέψεις την αλήθεια, ελέεινε δικολλάβε! 'Εσυ έδωσες λεπτά στη γυναικά σου κι' εκείνη είρωνευτηκε τη δική μου γυναικά!

— Μπα!

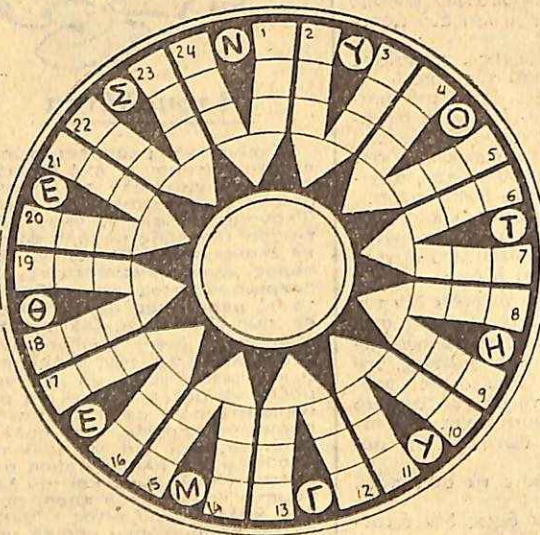
Με κόπους και με βάσανα καταφέραμε να βγάλουμε άκρη. Οι δυο έξυπνες αδελφούλες είχαν σκεφτεί αυτό το κόλπο για ν' αποκτήσουν καινούργιες τουαλέττες. 'Αλλά κι' οι δυο πιο έξυπνοι μπατζανάκηδες σκαρφαλώθηκαν μια έξυπνοτάτη έκδοκση. 'Αποφασίσαμε δηλαδή να μην τις πάμε πουθενά τις 'Απόκριες. Κι' ως βάλουμε οι έξυπνες οι αδελφούλες τις καινούργιες τουαλέττες κι' ως βγούμε στο μπαλκόνι, η στην τράτα η όπου άλλου γουσταρούμε για να κάνουν το κομμάτι τους! 'Αυέ! Παίζουμε; 'Αυ δεν παίζουμε!... Γ. ΓΙΑΝ.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ Κετάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

Παιχνίδια

Κυκλόλεξο με παροιμίες

Τα αρχικά γράμματα των 24 λέξεων των 4 γραμμάτων που θα συμπληρώσουν το κυκλόλεξο αυτό και των οποίων τις εξηγήσεις θα βρείτε πιο κάτω, θα σας επιτρέψουν να διαβάσετε μέσα στους κυκλικούς του εξωτερικού κύκλου, μαζί με τα

γράμματα που έχουμε τοποθετήσει ήδη μια γνωστή ελληνική παροιμία.

ΟΙ ΖΗΤΟΥΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

- 1) Ντεμπούρα...: γνωστή στέρ.
 - 2) 'Αρνιτικός σύνδεσμος.
 - 3) Χρονικό επίρρημα.
 - 4) Λυπούμαι (άγγλ.).
 - 5) 'Εχει πολύ λίπος.
 - 6) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
 - 7) 'Ολομόνοχο.
 - 8) 'Ηχος που μάς τρομάζει.
 - 9) Διαπασαζόμενο σχηματίζει μια φυλή μαύρων της 'Αφρικής.
 - 10) Σχηματίζεται στη θάλασσα.
 - 11) 'Ηρώς του 'Ιφεν.
 - 12) 'Αρχη συμπεράσματος.
 - 13) 'Οργανον αισθήσεως.
 - 14) Χώρα της Α. 'Ασίας.
 - 15) Παράδεισος.
 - 16) Βουνό της Μακεδονίας που έδωσε το όνομά του σε ιστορική μάχη.
 - 17) 'Αν δεν είναι μουσική, θα είναι διπλωματική.
 - 18) Μοναχική πολιτεία.
 - 19) 'Ανθρώπος ευέξαπτος, οξύθυμος.
 - 20) Ξενική άρνηση.
 - 21) Μεγάλο αμερικανικό περιοδικό.
 - 22) Ευχάριστο αεράκι.
 - 23) Κάνει τα ζωα να ξεχωρίζουν από τους ανθρώπους.
 - 24) Στοιχείον της φύσεως.
- Αν τώρα βρείτε τη σωστή λύση, τα δώδεκα τελικά γράμματα, που είναι κοινά σε δυο συνεχόμενες λέξεις θα σας επιτρέψουν να διαβάσετε μέσα στα τρίγωνα του κέντρου, ένα ρήμα που έχει σχέση με την 'Αποκριά.
- Η ανάγνωση της λέξεως αυτής θ' αρχίσει από το κοινό τελικό γράμμα των λέξεων 14 και 15 και θ' ακολουθήσει την ίδια κατεύθυνση με την παροιμία.

Δέκα μεγάλοι άνδρες

Α.	Β.	Γ.
1) 'Αλφρέδος	Μοροζίνης	'Οπλαρχηγός
2) Κλήμης	Τιντορέττο	Φιλόσοφος
3) Φραγκίσκος	Κλεμπερ	Χημικός
4) Βικέντιος	Μπελλίνι	'Ιατρός
5) 'Ερρίκος	Νόμπελ	Στρατηγός
6) 'Ιακώβος	Καλμέτ	Ζωγράφος
7) Οδγος	Μπερδόν	Μουσικός
8) 'Ιωάννης	Φύσκολος	Πολιτικός
9) Μιχαήλ	Μεττερνιχ	Ναύαρχος
10) 'Αλβέρτος	Κόρακας	Ποιητής
- Χωρίς ν' αλλάξετε την σειρά των ονομάτων, προσπαθήστε να βρείτε το επώνυμο που ταιριάζει σε καθένα απ' αυτά και το επάγγελμά που εξασκούμε ο καθένας από τους μεγάλους αυτούς άνδρες.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

- Αιλικα, Καλινώ, Μιμικά, Νίτσα, έλατε να σας δώσω από ένα κομμάτι...
- Τσουρέκι, γιαγιά!
- 'Οχι, από κείνο που σας είπα.

- Λογοπαίγνια**
- 1) Τι κοινό μεταξύ ψωρά και άραχνης;
 - 2) Ποιό γράμμα φοβάται ο στρατός;
 - 3) Ποιός Θεός λέει πως είναι σαν τη μύτη;
- Αναγραμματισμός**
- Ραχτικό έξογκωμα αν αναγραμματιστεί, μεγάλο ζωό χρησιμο εύθες θα σχηματίσει.

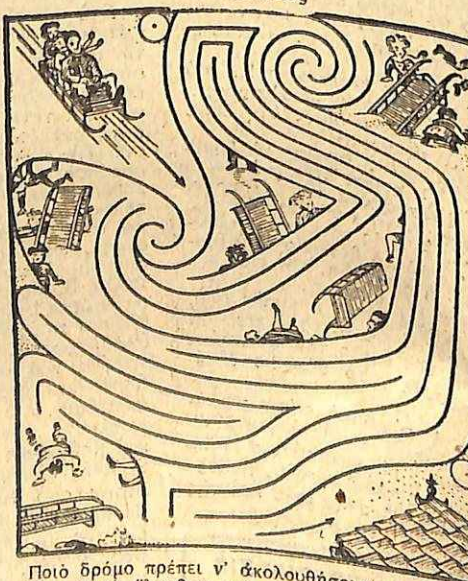
Ποιά από τις τρεις

- Από τις τρεις απαντήσεις που δίνουμε στην καθεμία των κάτωθι ερωτήσεων, μόνο η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρείτε διαγράφοντας τις δυο άλλες:
- 1) Πόσα εκατομμύρια αστέρια αποτελούν τον Γαλαξία;
 - 2) 2.300 — 25.000 — 100.000.
 - 3) Ποιός από τους κάτωθι μουσουργούς πέθανε τυφλός;
 - 4) 'Ο Χαϊντελ — 'Ο Ντονιζέτι — 'Ο Μασσενέ.
 - 5) Πόσα βιολιά κατασκεύασε ο Στραντίνι;
 - 6) 29 — 480 — 1.036.
 - 7) Με ποιόν υπήρξε σύγχρονος ο Μαρτίνος Λούθηρος;
 - 8) Με τον Δάντη — με τον Σαίξπηρ — με τον Γκολντόνι.
 - 9) Πόσα όστα αποτελούν τον ανθρώπινο σκελετό;
 - 10) 93 — 139 — 223.
 - 11) Τι είναι το Ποποκατεπέτλ;
 - 12) 'Ενα ήφαιστο — μια λίμνη — ένα ποτάμι.
 - 13) Πριν από πόσα χρόνια έγινε ο κατακλυσμός του Νώε;
 - 14) 5.000 — 8.000 — 10.000.
 - 15) Ποιός μεγάλος άνθρ της Γαλλίας έπαινε μάλιστα 'Ο Τίγρις;
 - 16) 'Ο Πουανκαρέ — 'Ο Κλεμανσώ — 'Ο Φόρ.
 - 17) Σε έτη ηλικία πέθανε η Μαλμπαράν;
 - 18) 28 χρόνων — 47 χρόνων — 83 χρόνων.
 - 19) Ποιό είναι το μήκος του μεγάλου Σινικού Τείχους;
 - 20) 245 χιλιόμετρα — 2.450 χιλιόμετρα — 24.500 χιλιόμετρα.
 - 21) Σε ποιά Σταυροφορία κατελήφθη η 'Ιερουσαλήμ;
 - 22) Στην πρώτη — στη δεύτερη — στην τελευταία.
 - 23) Ποιό χέρι λείπει τελείως από την περιφωτισμένη Αφροδίτη της Μήλου;
 - 24) Το δεξί — το αριστερό — και τα δυο.

Κρυπτογραφικόν

1	2	3	4	5	6	7	8
1	2	3	4	5	6	7	8
2	1	4	8				
3	5	1	4	8			
4	5	6	7				
5	1	1	4	8			
6	7	5	6	7	3	4	8
7	5	7	8				
8	2	3	7	8			
- Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Λαβύρινθος

Ποιό δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσουν οι φίλαυτοι (κάτω δεξιά) όσο το δυνατόν πιο σύντομα και χωρίς να έχουν καμμία δυσάρεστη περιπέτεια, ούτ και καμμία περιπλάνηση που θα τους υποχρεώσει να περάσουν δυο φορές από το ίδιο σημείο;

Οι λύσεις στη σελ. 82

Αγάλματα στην άμμο

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΑΚΟΥΟΝΤΑΣ στην άθωα μανία του, ο γέρο-Μέγιερ άρχισε να μαλάξη την άμμο για να φτιάξη ένα αντίγραφο της «Σταυρώσεως» του ντά Βίντσι. Χρησιμοποιούσε ένα σκουριασμένο κουβά για νερό, μια σακούλα αλάτι για να κάνει την άμμο πιο σκληρή, διάφορα ξύλα και τα πιδέξια δαχτυλά του. Μ' αυτά μονάχα προσπαθούσε ν' άπεικονίστη την άμμο την όμορφη και τον πόνο.

Όταν έπλαθε πια τα Χερουβείμ, σε φυσικό μέγεθος, ένα μπλε αυτοκίνητο σταμάτησε στον έρημο δρόμο, και κατέβηκαν απ' αυτό έσσερις άντρες.

Τα χέρια τους ήταν ματωμένα. Μά ο Μέγιερ δεν το κατάλαβε. ρόσεξε μόνο τα σκληρά και χλωμά πρόσωπά τους.

Αυτοί δεν τον είδαν αμέσως, γιατί τον έκρυβε ένα μικρό ύψωμα. 'Εβγαλαν απ' τ' αυτοκίνητο το μεγάλο δέμα με τα χαρτονομίσματα, που είχαν αρπάξει από μια Τραπεζα του Σικάγου.

— Είσ' ένας ήλιθος, Ντίκ! είπε ο Σχερτζ, ο

— Βλέπετε, ή άμμος εδώ είναι έξαιρετικά καθαρή... Φτιάνω τη «Σταυρώση».

Δεν έρχεται κανείς να τη δει. Μά δεν με ενοχλεί. Είναι, φαίνεται, λίγο πειραγμένος στο μυαλό, είπε ο Ντίκ στους συντρόφους του. Κυττάχτε την έπιγραφή πουχει κρεμάσει σ' ένα δέντρο: «Δώσετε τον όβολόν σας σ' ένα φτωχό καλλιτέχνη». Μά μήπως περνάει από δω ψυχή ζωντανή;...

— 'Ο Σχερτζ ξανάβαλε το πιστόλι του στη ζώνη του. — Ναι, είναι λίγο τρελλός, είπε. 'Ωστόσο, πρέπει να τον έμπο- δίσουμε να φλυαρήσει... 'Αφού μοιραστούμε τα λεφτά, θα φροντίσουμε γι' αυτόν...

Πραγματικά, έκαναν τη μοιρασιά. 'Ολην αυτή την ώρα, είχαν τὰ μάτια τους τέσσερα. Μά δεν φάνηκε ούτ' ένα αυτοκίνητο στον έρημο δρόμο.

— 'Ο Μέγιερ, καθισμένος χάμω σταυροπόδι, συνέχιζε το έργο του. Συγχρόνως κύτταζε τους γκάνγκστερς. Τους φοβότανε, μά ήταν και θυμωμένος μαζί τους γιατί είχαν καταστρέψει τα πρόσωπα των Χερουβείμ.

Διόρθωσε προσεχτικά αυτές τις ζημιές, λέγοντας συγχρόνως με το νου του πως ο Θεός θα τιμωρούσε τους άσεβεις εκείνους νέους.

Αφού μοιράστηκαν τα χρήματα — γιατί κανείς απ' τους τέσσερες γκάνγκστερς δεν έμπιστευόταν ν' αφήσει ολόκληρο το ποσό σ' ένα σύντροφό του ως το Σικάγο — εγκαταλείψανε το κλεμμένο αυτοκίνητο και τράβηξαν, ανάμεσα απ' τους πυκνούς θάμνους, προς το κοντινό γήπεδο του γκόλφ. Είχαν φροντίσει νάναι ντυμένοι σαν τους παίκτες του γκόλφ, ώστε ν' ανακατευτούνε μαζί τους.

Προηγούμενος όμως, δεν παραλείψανε να σκοτώσουνε το Μέ- γιερ, φυτεύοντάς του μια σφαίρα στο κεφάλι!

*

Την ίδια νύχτα, κατά τη 1, μια ό- μάδα από αστυνομικούς ώρμησε μέ- σα στο «Βιεννέζικο» μπαρ κι' έπια- σε όλη τη συμμορία του Σχερτζ, που είχε συγκεντρωθεί εκεί για να γιορ- τήσει την έπιτυχία της ληστείας της 'Αγροτικής Τραπεζής του Σικάγου.

Ο Κάζεϋ, βλέποντας ξαφνικά το Μέγιερ, τράβηξε το πιστόλι του...

— Βαλόντες τους. Γιατί σκότωσες τη γριά; — Μά έβαλε τις φωνές κι' έτρεξε προς την πόρτα...

— Μπορούσες να τη δέσεις, να τη φιμώσης, έστρω και να τη ζαλίσης μ' ένα χτύπημα στο κεφάλι! Γιατί να παίρνης ραντεβού με την ή- κερτρική καρέκλα, όταν δεν υπάρχει άπόλυτη ανάγκη;

— Μά μήπως κι' ο Κάζεϋ δεν ξεπάστρεψε τον ταμιά και το γέρο φυλάκα;...

— 'Ο άρχηγός των γκάνγκστερς κούνησε το κεφάλι του. Μέτρησε με το μάτι τα λεφτά.

— Θάναί ως 100 χιλιάδες, είπε. Θά τα μοιραστούμε κι' ύστερα αθένας μας θα γυρίση μονάχος στην πόλη... Δεν έχωμε φόβο να ανακαλύψουμε. Με τα γάντια που φορούσαμε όλοι, δεν αφή- νουμε διόλου αποτυπώματα.

— 'Ο Κάζεϋ είχε πλησιάσει στο μεταξύ τυχαία στο μικρό ύψωμα πουκρυβε το Μέγιερ. Βλέποντάς τον ξαφνικά, βλαστήμησε και τρα- βήξε το πιστόλι του. Οι άλλοι τον μιμήθηκαν. Πλησίασαν ύστερα με προφύλαξη κι' είδαν το γέρο - Μέγιερ.

Είδαν επίσης και τη «Σταυρώση» του ντά Βίντσι, που άπεικο- νίζον στην άμμο, σε φυσικό μέγεθος. Τά μισοτελειωμένα Χε- ρουβείμ χαμογελούσαν γλυκά, σαν ζωντανά.

— Κρυφάκοι, παλιοπροίονε, για να μάς προδώσης στην αστυνομία! είπε ο Σχερτζ άπειλητικά στο γέρο. Έκανες πως έ- παίζαες με την άμμο, παλιοτόμαρο!

— Προσέχετε! Οά μου χαλάσετε τ' αγάλματά μου! φώναξε ο Μέγιερ.

— Πρέπει να του βουλώσουμε μια για πάντα το στόμα... είπε ο Κάζεϋ.

Στο μεταξύ, ο Μέγιερ πληροφορούσε τους γκάνγκστερς: — Έχω σπουδάσει γλυπτική στη Ρώμη...

— Μπορεί! τον δέικοψε ο Σχερτζ, ενώ συγχρόνως κατάστρεφε με μια κλωστή ένα μέρος του έργου του. Μά δεν έσπουδασες που- νά να τη λογική! 'Αν λογικεύσουνα και πήγαινες να παίξης με την άμμο κάπου άλλου, θά ζούσες πιο πολύ...

63

·Ο Χότζας ζωγράφος

“Έχοντας λοιπόν μεγάλη ιδέα για τον έαυτο του ο σκακτής Κιαμλil θύμανε τρομερά κυρίως με τους ζωγράφους του. Γιατί σώνει και καλά, άπαιτούσε απ’ αυτούς να τον ζωγραφίσουν ωραίον.

πολύ ἀπὸ τῆ δουλεία τοῦ Κότζα, ὥστε ὄχι μόνο ἀποφυλάκισε τοὺς ἄλλους γραφούς, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη προθυμία τοῦ ἔδωκε ἅ χίλια γρόσια, ποὺ εἶχαν συμφωνήσει ὁμοίως του.

Η ΔΙΑΙΤΑ

0 KAPAM:ET

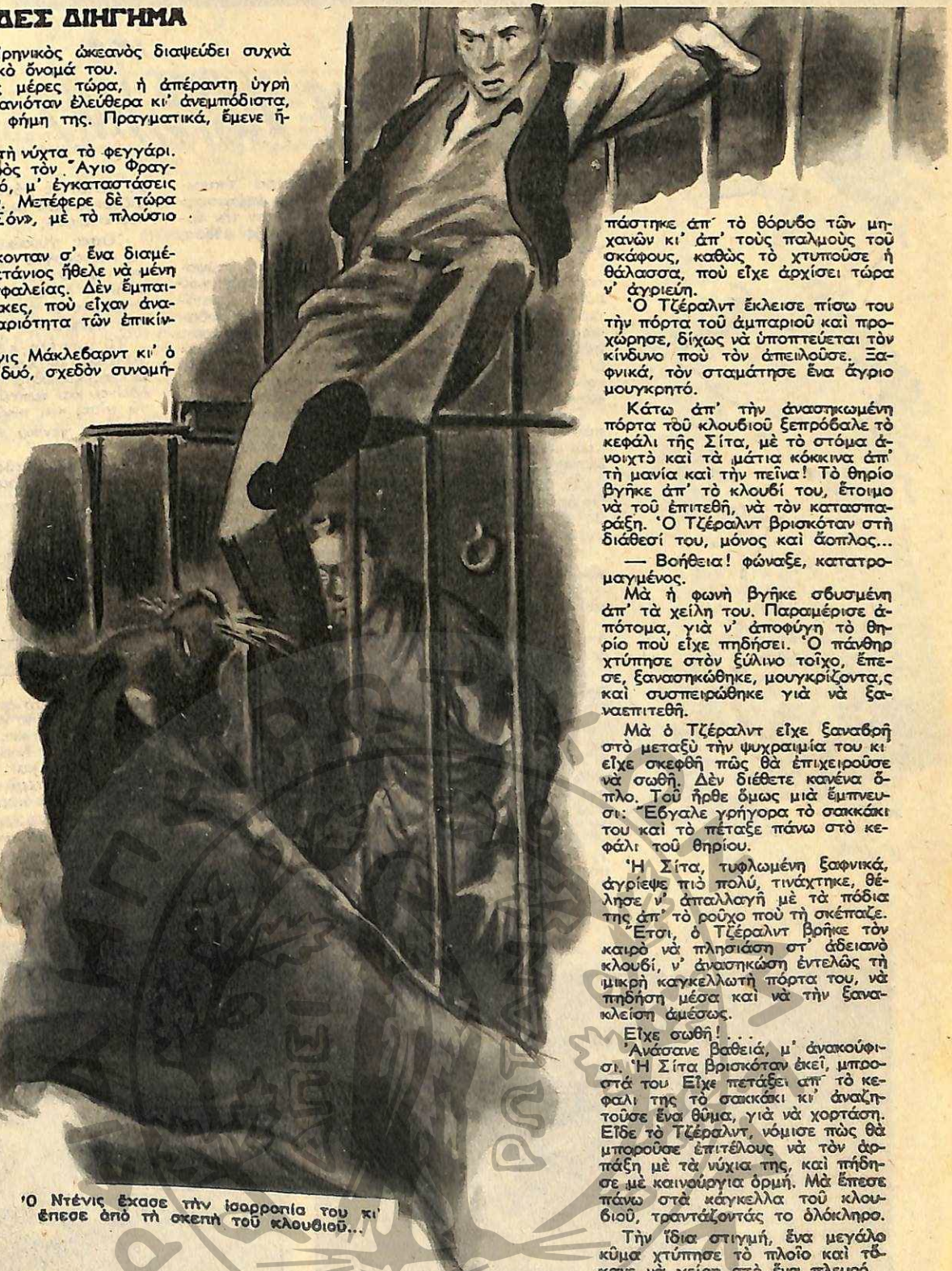
Χειρονομίες

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΡΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

...σας την πόρτα του λαού της Ελλάδας με τον ίδιο τρόπο όπως...

... ολόγησε την έγκληματική απόπει-
... π' τον αντίξηλό του, που τον συ-
... ανθρώπινο έρείπιο, ίσως για να

— Επ' αὐτῇ, ὁ Ντένις ἀναστήκωσεν σιγά-
σιγά τὴν πόρτα τοῦ κλουβίου τῆς Σίτα. Τὸ μεταλλικὸ τρίξιμο σκε-

Μά δέν πέθανε. "Εχ'σε, σάν ανθρώπινο έρείπιο, ίσως γιά νά τιμωρηθῇ πιό πολύ...

ΣΕΣΙΑ ΠΕΝΤ

Η βελίς της γυναίκας

Ανοιξιάτικα καπέλλα

ΠΑΡΙΣΙ, Φεβρουάριος. (Ιδιαίτερα 'Υπηρεσία). — Ο ελληνικός κόσμος και ο «πέτασος» (καπέλλο των αρχαίων Έλλήνων) έδωσαν την εμπνεύσι στους δημιουργούς της γαλλικής μόδας, για τα καινούργια ανοιξιάτικα καπέλλα.

Καπέλλα; Όχι δά, μάλλον ευδραυστα κομφοτεχνήματα μοιάζουν τὰ... πράγματα αυτά, που μόλις κρατιούνται στο κεφάλι και που τὰ ωραιότερα μανέκν του Παρισιού παρουσίασαν σοδασάν αρχαίες θεές και σάν νά είχαν επίγνωση, πώς από την κορυφή του κεφαλιού των κρεμόταν ή "Ανοιξιάς δολοκλήρη. "Αν πρόσεχε όμως κανείς καλύτερα, θα έβλεπε πώς τὰ καινούργια καπέλλα, ικανοποιούν κάθε τύπο γυναίκας και κάθε γούστο. Για νέες κοπέλλες υπάρχουν τὰ «μπρετόν» οί παναμάδες με μεγάλα μπόρ και οί «πέτασοι», που φοριούνται ίσια στο κεφάλι και σκιάζουν τὸ μέτωπο.

Επίσης συνηθίζεται κάθε πρωτότυπη «φανταζία» από τὸν μεξικάνικο τύπο, με φαρδιά καλόττα, ως τὰ Ιδιόρρυθμα κινέζικα καπελλάκια με τεπε μπερό.

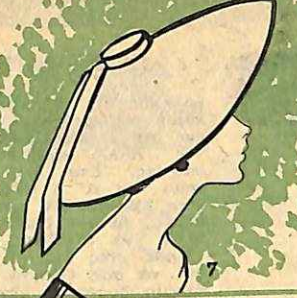
Για τὸ πρωί, συνηθίζονται ακόμη και οί μικρές «βελιέρ» ή τὰ κλασσικά κανονιέ με στενά μπόρ ή και τὰ κλὸς χωμένα στο κεφάλι, ως τὰ φρύδια «άλλα Γκρέτα Γκάρμπτ».

Τὸ απόγευμα δλα αλλάζουν στο Παρίσι και όπως τὰ πουλιά, έτσι και τὰ κοκκέτικα καπέλλα αναγγέλλουν τὸ σούρουπο.

Τὰ ἀπλά πρωινά καπελλάκια δέν φοριούνται πιά. Τὸ απόγευμα είναι ή ώρα τῆς φαντασίας και τῆς τολμηρῆς κομψότητος.

Για τίς πολύ νέες και πρό παντός για δσες έχουν καιμή, βεργολυγερή σιλουέττα υπάρχουν οί πελώριες καπελλίνες, που τὰ σηκωτά ή ίσια μπόρ τίς κάνει νά μοιάζουν, άλλες με ανοιχτές φτε-ούγες, άλλες σάν γυριστά δοτράκα και άλλες σάν μεγάλες ανοιχτές ἀμπρέλλες ή σάν βεντάλιες.

- 1) «Σινιόν ά λά Γκρέκ» (έλληνικός κόσμος) από ψάθα λακέ, σε τεχντροπία τῆς Ρόζ Βαλουά.
- 2) Μοντέλο του Ζάκ Γκρίφ από φτερό και σελοφάν σε έντελῶς νέα γραμμή.
- 3) Κομψό μοντέλο τῆς Αίμων Γκώζ σε μοντέρνο στυλ από ρόζ βαμβάκερό ύφασμα.

- 4) «Πιέτας» (Πέτασος) τῆς Κλώντ-Σαιν-Συρ από παναμά πορτοκαλί.
- 5) Κουάφ του Ζάκ Γκρίφ από ρόζ βαμβάκερό ύφασμα με πελώριους μαύρους φιδγκούς.
- 6) Καπλίν του Ζάν Πατου από δορη φάθα, γαρνιρισμένη με δύο μικρά φτερά.
- 7) «Μώντ-έ-Νανώ», πελώρια καπλίν με μικροσκοπικό τεπε και γαρνίρισμα από κορδέλλα.
- 8) «Εξαντρίκ» μοντέλο τῆς Αίμων Γκώζ, από λινό, σε χρώμα γκρέζ-κίτρινο.
- 9) Τὸ μοντέρνο καπέλλο από δορη φάθα τῶν ἀδελφῶν Λεγκρού, με τὸ χαρακτηριστικό δέσιμο πίσω.

Τὰ πρώτα παριζιάνικα καπέλλα έκαναν κι' άλλας τὴν εμφάνισι τους και είναι τὸ ένα ωραιότερο του άλλου.

ΝΟΕΛ ΓΚΡΙΦ —

Η ΣΙΛΟΥΕΤΑ

«Ας ρίξουμε μιά ματιά στις γενικές γραμμές τῆς σιλουέτας, δπως τὴν θέλει αὐτὴ τὴν ἐποχή ή μόδα. Τὸ κυριότερο χαρακτηριστικό τῆς σημερινῆς σιλουέτας είναι ή τάσι τῆς πρὸς τὸ ὕψος. Για νά τὸ ἐπιτύχῃ ή μόδα, συμβουλεύει τὴν ίσια γραμμή στα ἑπαναφόρια, τὴν ίσια γραμμή, που δέν διακόπτεται από τίποτα. "Ετσι, τὰ ανοιξιάτικα ἑπαναφόρια δέν έχουν ζωποδίζει τὴν ἐλευθερία!

Τὸ ίδιο προσπαθεῖ νά ἐπιδιώχῃ ή μόδα και στις ζακέτες τῶν ἀνοιξιάτικων ταγιέρ, προσθέτοντάς τους μερικά ἑκατοστόμετρα μήκος.

Συγχρόνως στις καζάκες, που μαζί με ομοιόμορφες φούστες αποτελοῦν χαριτωμένα σύνολα, κατεβαίνει ἀρκετὰ τὴ μέση ἀφίνοντας ἑτσι μιά πολύ μικρὴ μπάσκα πάνω από τους γοφούς.

Προσέξτε, λοιπόν, ἀνάλογα με τὴ σιλουέτα σας νά εφαρμόσετε τὸ ένα ή τὸ άλλο μυστικό, ὥστε ἑστω και ἂν σὰς λείπουν μερικοί πόντοι στο ὕψος, νά δώσετε τὴν ἀντίθετη ἐντύπωσι, ἀποδεικνύοντας πὼς βρίσκεστε μέσα στο πλαίσιο τῆς μόδας.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Νά μερικές μικρολεπτομέρειες, που ἂν τίς εφαρμόσουμε, θα δίνουμε τὴν ἐντύπωσι τῆς τελευταίας μόδας.

— Μὴ ξεχνούμε πὼς τὸ κόκκινο και τὸ καφέ είναι τὰ χρώματα που εὐνοεῖ ή μόδα, αλλά και κοντὰ σ' αὐτὰ τὸ μπέζ και τὸ μανταρινί.

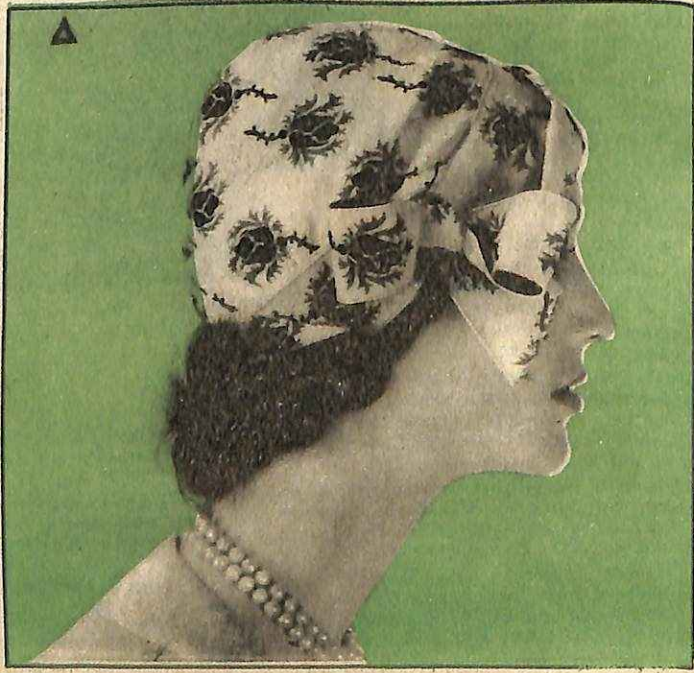
— Ἀνάμεσα στα σύνολα μεγάλη πείρασι ἔχουν τὰ καιωμένα ἀπό σκωτσέζικο ύφασμα και θα συνοδεύονται από ένα είδος κασκόν, μάλλον στενό, από τὸ ίδιο σκωτσέζικο ύφασμα, που κλείνει μ' ένα κομψί.

— Για τὰ πρωινά ή τσάντα τῆς μόδας είναι μακρόστενη και, ή κρατιέται κρεμαστή στο χέρι ή κρεμιέται στον ὤμο, ἀφού με κάποια ταχυδακτυλογραφική ἐπέμβασι μακρύνουμε λίγο τὰ κρεμάσματα.

— Σημειώστε ὅτι τὰ γάντια, ή τσάντα, τὸ φουλάρι στον λαιμό και τὰ ὑποδήματα, πρέπει νά ἔχουν τὸ ίδιο χρώμα ή νά αποτελοῦν κάποιο ἀρμονικό συνδυασμό χρωμάτων.

Δορη παναμάς του Ζάν Μπαρτέ. Η καλόττα γαρνίρεται με μιά βαμβάκερη σκωτσέζικη κορδέλλα σε χρωματισμούς, θαλασσί, κίτρινο, δορη και μαύρο.

Κανονιέ του Ζάν Μπαρτέ, από δορη φάθα, γαρνιρισμένο με ριγωτή κορδέλλα από πικέ θαλασσί και δορη, δεμένη σε φιδγκο με μακρύες άκρες.

Μπενέ από μεταξωτή κορδέλλα, μπροστ με λουλούδια. Μεγάλες φιδγκές από τὴν ίδιο κορδέλλα δένει στο δεξιό πλάι του κομψοῦ αὐτοῦ μοντέλου τῆς Αλοράνε.

Κλὰ σε σχῆμα δοτράκου, από μπακόν σε χρώμα μπέζ ἀνοιχτό, γαρνιρισμένο με κορδέλλα ξεραυ-μάλλινη κίτρινη, μαρόν και γκρέζ. Μοντέλο τῆς Ζανέτ.

Μπερέ από μπακού σε χρώμα «ασπράζ». Ο φιδγκος γίνεται από πικρένια κορδέλλα, σε χρωματισμούς παρτοκαλί, πράσινο και δορη και δένεται Ιδιότροπη, ὥπως δεικναι τὸ μοντέλο τῆς ΕΛΛΑ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο Λοχαγός Έρρολ, που είχε πεθάνει, ήταν ο τρίτος νυνίος ενός πλουσιού Αγγλου αριστοκράτη, του γέροντος κόμη του Ντόρινγκου. Μια ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστελε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χαθίτσα για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δύο θείοι του είχαν πεθάνει κι έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκου. Ο Κέδρικ λοιπόν με τη μητέρα του έφθασαν στην Αγγλία κι εγκαταστάθηκαν χωριστά. Ο μικρός λόρδος έμεινε με τον παππού του που τον ανάγλυψε από την πρώτη στιγμή. Μια ημέρα ο έφημος της ένορίας κ. Μορντάουντ επισκέφθηκε τον κόμητα και τον βρήκε να παίζει με τον Κέδρικ ένα παιγνίδι που έμοιαζε με σκάκι...

15ον —Μπα, εσείς είστε; είπε στον έφημο χαμογελώντας και δίνοντας του μ' εγκαρίτητα το χέρι του. Καλημέρα, Μορντάουντ, βρήκα βλέπετε δουλειά!
—Έβαλε ύστερα το άλλο του χέρι στον ώμο του Κέδρικ, ενώ τα μάτια του έδειχναν μεγάλη ευχαρίστηση. Και δείχνοντας τον κληρονόμο του είπε:
—Νά ο νέος λόρδος του Φαουντλερού... Φαουντλερού, ο κύριος Μορντάουντ, ο έφημος της ένορίας μας.
Ο μικρός λόρδος έβριζε ένα βλέμμα στον έφημο κι άπλωσε το χέρι του, λέγοντας:
—Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας, κύριε.
Ο κ. Μορντάουντ έσφιξε το μικρό εκείνο χεράκι μέσα στο δικό του για λίγο, ενώ κύταζε με προσοχή τ' όμορφο πρόσωπο του παιδιού.
Από τη στιγμή εκείνη ο έφημος ένιωθε κάτι να τον τραβάει για το παιδί αυτό, όπως συνέβαινε το ίδιο σε όλους τους πρωταγωνιστές. Εκείνο κυρίως που τον συγκίνησε ήταν η απλότητα κι η προθυμία του μικρού, που έδειχναν καθαρά τα ελλεικρινή του αισθήματα.
—Κι' ενώ επίσης είμαι ευτυχής, που σας γνωρίζω, λόρδε Φαουντλερού, είπε ο έφημος. Κάνετε πολύ μακρυνό και κουραστικό ταξίδι ως που να έρθετε εδώ... Εύχομαι στο Θεό αυτό να είναι για το καλό σας!
—Ήταν αλήθεια μακρυνό το ταξίδι, είπε ο μικρός λόρδος, αλλά όχι και κουραστικό. Δεν ήμουν μόνος. Είχα μαζί και τη μαμά μου, κι έτσι δεν μου φάνηκε... Έπειτα το βαπόρι ήταν πολύ όμορφο.
—Αλλά γιατί δεν κάθαστε, κύριε Μορντάουντ; του είπε ο γέρο-κόμης.
Ο έφημος κάθισε, ενώ τα μάτια του έπεφταν πότε στο μικρό λόρδο και πότε στον παππού.
Συγχαιρώ την Έφοχότητά σας, είπε έπειτα στο Ντόρινγκου.
Ο γέρο-κόμης όμως δεν θέλησε να φανερώσει στον έφημο ότι δεν ήθελε να αίσθηματά για τον έγγονό του.
Μοιάζει το πατέρα του, είπε, αλλά ως έλπισουμε ότι δεν θα το μοιάσει σε όλα!... Τι σας έκανε να ρηθίτε εδώ σήμερα; Τι συμβαίνει πάλι;
Η υποδοχή δεν ήταν άσχημη, όσο την έφантаζόταν ο έφημος. Παρ' όλ' αυτά, διότι σ' άπαντήσε αμέσως.
—Ήρθε για δουλειά του Χιούμ, εκείνου του δυστυχισμένου, είπε σε λίγο, το περσινό φθινόπωρο άρρώστησε. Τα παιδιά του τις προάλλες είχαν όστρακιά κι' απ' αυτά

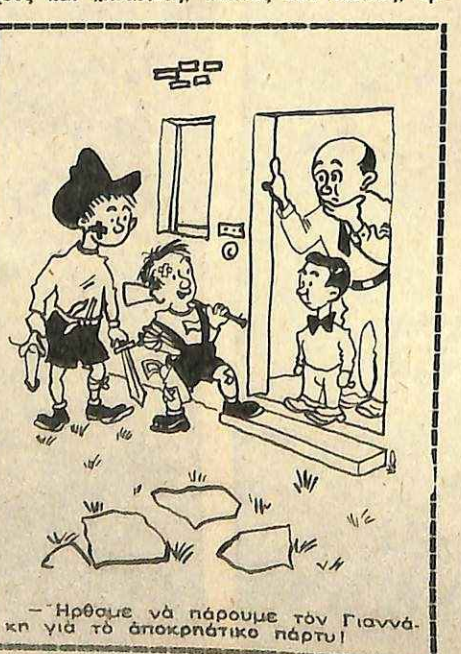
κόλλησε κι' η γυναίκα του και βρίσκεται ακόμη στο κρεβάτι. Δεν μπορώ βέβαια να σας πω ότι ο Χιούμ πληρώνει ταχτικά το νοίκι του. Αλλά τώρα του έρχαν ένα σωρό δυστυχίες. Έτσι, δεν μπόρεσε να πληρώσει το νοίκι του κι' ο Νέβικ, ο άνθρωπος σας, του είπε ότι αν δεν πληρώσει το νοίκι σε λίγες μέρες, θα τον διώξει απ' το σπίτι. Αυτό θα ήταν για το Χιούμ, η πιο μεγάλη συμφορά. Ήρθε γι' αυτό και με παρακάλεσε να σας δω και να σας ζητήσω να του δώσετε μια προθεσμία δυο-τρεις μήνες και τότε θα σας πληρώσει ό,τι-σας χρωσάει...
—Το ίδιο λένε όλοι τους... μωρουδίσσε ο γέρο-κόμης.
Ο Κέδρικ, που ως τη στιγμή εκείνη καθόταν κι' άκουγε τη συζήτηση, πληρώσε τον έφημο κι' άρχισε να ενδιαφέρεται για την τύχη του Χιούμ. Σκεπτόταν πόσα παιδιά άρρωστα να είχε και αν αυτή η άρρώστεια τους είχε πόνους. Τα μάτια του είχαν καρφωθή στον έφημο και περίμενε ν' άκουσε κι' άλλα.
—Ο Χιούμ είναι καλός άνθρωπος, είπε ο κ. Μορντάουντ. Είναι άνθρωπος που δίνει το λόγο του και φαίνεται πάντα συνεπής. Άνθρωπος με θέληση...
—Αλλά καλός ένοικιος! Όπως μου λέει ο Νέβικ, πάντα καθυστερεί τα νοίκια του...
—Τώρα είναι πολύ στενοχωρημένος ο δυστυχός. Άγαστεί πολύ τη γυναίκα του και τα παιδιά του κι' αν το πάρει το χτήμα, θα πεθάνουν όλοι απ' την πείνα. Τα παιδιά του έχουν ανάγκη από περιποίηση. Δυό απ' αυτά άδυνατισαν πολύ ύστερ' από την άρρώστια τους κι' ο γιαιτός τους έδωσε συνταγές για δυναμωτικά...
Ο Κέδρικ πήγε κοντά στον έφημο και είπε:
—Σαν το Μικαέλ;
—Ο γέρο-κόμης ταράχτηκε.
—Ξέχασα ότι είσαι εδώ, είπε. Ξέχασα ότι έχουμε εδώ ένα φίλανθρωπο! Ποιος είναι αυτός ο Μικαέλ; Κανένας απ' τους φίλους σου, βέβαια...
—Είναι ο άντρας της Μπριγκίτας, απάντησε ο Κέδρικ. Είχε κι' αυτός πυρετό και δεν μπορούσε να πληρώσει ούτε το νοίκι του, ούτε το κρασί του ούτε τα άλλα που του χρειαζόντουσαν και σεις μου δώσατε χρήματα και τον βοηθήσατε.
Ο γέρο-κόμης πήρε άλλη όψη.
—Δεν ξέρω τι ιδιοκρίτεια θα ν' ήθελε αγόστια, όταν μεγαλώσει, είπε, αλλά προς το παρόν... Είχα παραγγείλει στον κ. Χαθίτσα να του δίνει ό,τι είνε ανάγκη, ό,τι επιθυμεί και ό,τι χρειάζεται. Και δεν ζήτησε άλλο τίποτα, παρά χρήματα για να τα δίνει στους ζητιάνους...
—Α, όχι! Δεν ήταν ζητιάνοι! Φώναξε με θάρρος ο μικρός λόρδος. Ο Μικαέλ είναι σπουδαίος μαραγκός. Όλοι είναι εργατικοί. Πολύ καλά. Άς παραδεχτούμε ότι δεν ήταν ζητιάνοι, αλλά σπουδαίοι λούστοροι και σπουδαίες γυναίκες που ξέρουν να πουλούν μίλα...
—Ετσι;
Κύτταζε τον έγγονό του λίγο και ξαφνικά άλλαξε και το είπε:
—Έλα δώ, Φαουντλερού...
Ο μικρός λόρδος πήγε κοντά στον παππού του, προσέχοντας να μην χτυπήσει το πονεμένο του πόδι.
—Τι θάκανε εσύ αν ήσουν στη θέση μου για το χτήμα που μας μίλησε ο κ. Μορντάουντ; Τη στιγμή εκείνη ο έφημος ένιωθε κάποια συγκίνηση. Ήταν από καιρό σ' εκείνη την ένορία. Ήξερε όλους τους ένοριτες, φτωχούς και πλούσιους, καλούς και κακούς, έρω

γατικούς και τεμπέληδες και σκεπτόταν, αν εκείνο το μικρό παιδί, που στεκότανε μπροστά στο γέρο-κόμη, θα έδινε μια μέρα ένας καλός άνθρωπος χρήσιμος στον κόσμο. Οι ιδιοκρίτιες του υπερήφανου κόμητα μπορούσαν να τον κάνουν κι' αυτό ίδιο, σαν τον παππού του.
—Λοιπόν, τι θάκανε εσύ στη θέση μου; ξαναρώτησε ο γέρο-κόμης.
Ο μικρός λόρδος, άκουμπώντας το χέρι του πάνω στο γόνατο του παππού και χαϊδεύοντάς το, του απάντησε:
—Εγώ αν ήμουν στη θέση σας, θα έβρινα έντολη ν' αφήσουν το Χιούμ ήσυχο και θα του παραγγέλνα να πληρώσει τα χρέη του αργά-αργά, όποτε εύκολυνόταν. Ακόμα θα του έδινα χρήματα για ν' αγοράσει ό,τι του χρειαζόταν για τα παιδιά του. Μα εγώ δεν είμαι στη θέση σας... Είμαι ακόμα μικρός.
Και ύστερ' από λίγο, πρόσθεσε:
—Εσείς όμως είμαστε πλούσιοι και μπορείτε να του δώσετε ό,τι σας ζητάει...
—Χμ! και γιατί όχι; είπε ο Ντόρινγκου σε τόσο έδωκεν ό,τι ήταν εύχρηστοις.
—Δεν μπορείτε; ρώτησε πάλι ο Κέδρικ. Ποιος είν' αυτός ο Νέβικ;
—Είναι άνθρωπος μου. Το έχω αναθέσει να ελεονέχτη τα νοίκια από τα χτήματά μου και γι' αυτό πολλοί καλλιεργητές μου δεν τον αγαπούν...
—Νά, τότε κάνατε ένα γράμμα, είπε ο μικρός λόρδος. Θα σάς φέρω καλαμάρι και πέννα και θα σηκώσω το παιγνίδι απ' το τραπέζι για να το γράψετε...
Το γράμμα του Κέδρικ

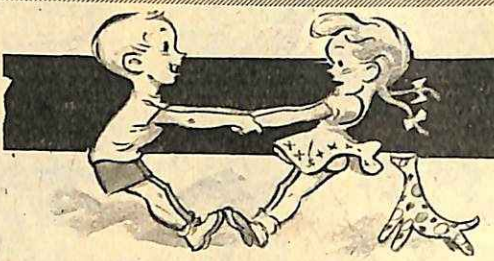
Ο γέρο κόμης δεν του απάντησε αμέσως.
—Ερείς να γράφεις; τον ρώτησε σε λίγο.
—Ξέρω, αλλά όχι και πολύ καλά, απάντησε ο Κέδρικ.
—Πάρε αυτά που είναι άνω από το τραπέζι κι' έπειτα φέρε πέννα και μελάνι και πάρε κι' ένα φύλλο χαρτί από το συρτάρι του γραφείου μου...
Ο κ. Μορντάουντ παρακολουθούσε με ένδιαφέρον το μικρό λόρδο που έδειχνε μεγάλη προθυμία στις διαταγές του παππού του.
Σε λίγο πάλι στο τραπέζι, βρισκόνταν μια κόλλα χαρτί, η πέννα και το καλαμάρι.
—Ετοιμά! φώναξε χαρούμενος ο Κέδρικ. Τώρα μπορείτε να γράψετε...
—Εσύ θα γράψης! αποκρίθηκε ο Ντόρινγκου.
—Εγώ; φώναξε ο μικρός λόρδος, κόκκινος σαν παπαρούνα. Ο κ. Νέβικ δεν θα κάνει ό,τι θα του γράψω εγώ. Δεν θα με λογαριάσει καθόλου! Κι' έπειτα... έπειτα δεν γράφω τόσο καλά γράμματα ούτε και τα καταφέρνω στην ορθογραφία. Κάνω λάθη... Πρέπει να μου υπογορεύει κανείς τα γράμματα που θα γράψω...
—Ο κ. Χιούμ δεν θα προσέξω τόσο τ' ανόρθογραφές σου. Κάτσε λοιπόν και βούτηξε την πέννα σου.
—Τι πρέπει να γράψω;
—Νά γράψης: «Ο Χιούμ να μη διωχθή προς το παρόν και να υπογράψης Φαουντλερού». Ο Κέδρικ κάθισε στο τραπέζι κι' άρχισε να γράφει. Με προσοχή έγραφε ένα-ένα τα γράμματα. Ύστερ' από λίγο έβριζε το χαρτί στον παππού του, νομίζοντας ότι θα τον καλώ για τη κακογραφία του.
Ο γέρο κόμης το διάβασε κι' ένθουσιασθηκε.
—Ο Χιούμ θα μείνη κατευχαριστημένος με τις λίγες αυτές γραμμές, είπε στο κύριο Μορντάουντ, δίνοντάς του το γράμμα του έγγονου του.
Ο έφημος διάβασε δυνατά:
«Αγαπητέ κύριε Νέβικ. Νά μη διωχθή ο κ. Χιούμ, σάς παρακαλώ και θέλετε υποχρεώσει τον αφοσιωμένο σας, Φαουντλερού».
—Έτσι γράφεται το υποχρεώσε και το άφωσιωμένο; ρώτησε ο γέρο-κόμης. Μήπως έχω κι' άλλα λάθη;
—Μερικά, απάντησε ο γέρο-κόμης. Πάρε την πέννα και διόρθωσε τα λάθη σου.
Ο Κέδρικ τα διόρθωσε κι' ο Ντόρινγκου του είπε τότε:
—Τώρα να το αντιγράψης...
Ο μικρός λόρδος με περισσότερη προσοχή άκούσε και το καθαρόγραφο. Ύστερ' άκουσε τον κ. Μορντάουντ να γράφει και το έφημος παίρνοντας το γράμμα και φεύγοντας από την έπαυλη ένιωθε δυό χαρές: πρώτα γιατί μ' αυτό το γράμμα ο Χιούμ έφαινε ότι θα έμεινε, και δεύτερο, γιατί αν δεν βρισκόταν ο μικρός λόρδος, που άρχισε να τον αγαπά, για την καλή του καρδιά, ο γέρο-κόμης δεν έπρόκειτο να κάνει ποτέ του τέτοια καλωσύνη.

—Ο Χιούμ θα μείνη κατευχαριστημένος με τις λίγες αυτές γραμμές, είπε στο κύριο Μορντάουντ, δίνοντάς του το γράμμα του έγγονου του.
Ο έφημος διάβασε δυνατά:
«Αγαπητέ κύριε Νέβικ. Νά μη διωχθή ο κ. Χιούμ, σάς παρακαλώ και θέλετε υποχρεώσει τον αφοσιωμένο σας, Φαουντλερού».
—Έτσι γράφεται το υποχρεώσε και το άφωσιωμένο; ρώτησε ο γέρο-κόμης. Μήπως έχω κι' άλλα λάθη;
—Μερικά, απάντησε ο γέρο-κόμης. Πάρε την πέννα και διόρθωσε τα λάθη σου.
Ο Κέδρικ τα διόρθωσε κι' ο Ντόρινγκου του είπε τότε:
—Τώρα να το αντιγράψης...
Ο μικρός λόρδος με περισσότερη προσοχή άκούσε και το καθαρόγραφο. Ύστερ' άκουσε τον κ. Μορντάουντ να γράφει και το έφημος παίρνοντας το γράμμα και φεύγοντας από την έπαυλη ένιωθε δυό χαρές: πρώτα γιατί μ' αυτό το γράμμα ο Χιούμ έφαινε ότι θα έμεινε, και δεύτερο, γιατί αν δεν βρισκόταν ο μικρός λόρδος, που άρχισε να τον αγαπά, για την καλή του καρδιά, ο γέρο-κόμης δεν έπρόκειτο να κάνει ποτέ του τέτοια καλωσύνη.

—Ο Χιούμ θα μείνη κατευχαριστημένος με τις λίγες αυτές γραμμές, είπε στο κύριο Μορντάουντ, δίνοντάς του το γράμμα του έγγονου του.
Ο έφημος διάβασε δυνατά:
«Αγαπητέ κύριε Νέβικ. Νά μη διωχθή ο κ. Χιούμ, σάς παρακαλώ και θέλετε υποχρεώσει τον αφοσιωμένο σας, Φαουντλερού».
—Έτσι γράφεται το υποχρεώσε και το άφωσιωμένο; ρώτησε ο γέρο-κόμης. Μήπως έχω κι' άλλα λάθη;
—Μερικά, απάντησε ο γέρο-κόμης. Πάρε την πέννα και διόρθωσε τα λάθη σου.
Ο Κέδρικ τα διόρθωσε κι' ο Ντόρινγκου του είπε τότε:
—Τώρα να το αντιγράψης...
Ο μικρός λόρδος με περισσότερη προσοχή άκούσε και το καθαρόγραφο. Ύστερ' άκουσε τον κ. Μορντάουντ να γράφει και το έφημος παίρνοντας το γράμμα και φεύγοντας από την έπαυλη ένιωθε δυό χαρές: πρώτα γιατί μ' αυτό το γράμμα ο Χιούμ έφαινε ότι θα έμεινε, και δεύτερο, γιατί αν δεν βρισκόταν ο μικρός λόρδος, που άρχισε να τον αγαπά, για την καλή του καρδιά, ο γέρο-κόμης δεν έπρόκειτο να κάνει ποτέ του τέτοια καλωσύνη.

—Ήρθε να πάρουμε τον Γιαννάκι για το αποκριάτικο πάρτυ!

γατικούς και τεμπέληδες και σκεπτόταν, αν εκείνο το μικρό παιδί, που στεκότανε μπροστά στο γέρο-κόμη, θα έδινε μια μέρα ένας καλός άνθρωπος χρήσιμος στον κόσμο. Οι ιδιοκρίτιες του υπερήφανου κόμητα μπορούσαν να τον κάνουν κι' αυτό ίδιο, σαν τον παππού του.

—Λοιπόν, τι θάκανε εσύ στη θέση μου; ξαναρώτησε ο γέρο-κόμης.
Ο μικρός λόρδος, άκουμπώντας το χέρι του πάνω στο γόνατο του παππού και χαϊδεύοντάς το, του απάντησε:
—Εγώ αν ήμουν στη θέση σας, θα έβρινα έντολη ν' αφήσουν το Χιούμ ήσυχο και θα του παραγγέλνα να πληρώσει τα χρέη του αργά-αργά, όποτε εύκολυνόταν. Ακόμα θα του έδινα χρήματα για ν' αγοράσει ό,τι του χρειαζόταν για τα παιδιά του. Μα εγώ δεν είμαι στη θέση σας... Είμαι ακόμα μικρός.
Και ύστερ' από λίγο, πρόσθεσε:
—Εσείς όμως είμαστε πλούσιοι και μπορείτε να του δώσετε ό,τι σας ζητάει...
—Χμ! και γιατί όχι; είπε ο Ντόρινγκου σε τόσο έδωκεν ό,τι ήταν εύχρηστοις.
—Δεν μπορείτε; ρώτησε πάλι ο Κέδρικ. Ποιος είν' αυτός ο Νέβικ;
—Είναι άνθρωπος μου. Το έχω αναθέσει να ελεονέχτη τα νοίκια από τα χτήματά μου και γι' αυτό πολλοί καλλιεργητές μου δεν τον αγαπούν...
—Νά, τότε κάνατε ένα γράμμα, είπε ο μικρός λόρδος. Θα σάς φέρω καλαμάρι και πέννα και θα σηκώσω το παιγνίδι απ' το τραπέζι για να το γράψετε...
Το γράμμα του Κέδρικ

Ο γέρο κόμης δεν του απάντησε αμέσως.
—Ερείς να γράφεις; τον ρώτησε σε λίγο.
—Ξέρω, αλλά όχι και πολύ καλά, απάντησε ο Κέδρικ.
—Πάρε αυτά που είναι άνω από το τραπέζι κι' έπειτα φέρε πέννα και μελάνι και πάρε κι' ένα φύλλο χαρτί από το συρτάρι του γραφείου μου...
Ο κ. Μορντάουντ παρακολουθούσε με ένδιαφέρον το μικρό λόρδο που έδειχνε μεγάλη προθυμία στις διαταγές του παππού του.
Σε λίγο πάλι στο τραπέζι, βρισκόνταν μια κόλλα χαρτί, η πέννα και το καλαμάρι.
—Ετοιμά! φώναξε χαρούμενος ο Κέδρικ. Τώρα μπορείτε να γράψετε...
—Εσύ θα γράψης! αποκρίθηκε ο Ντόρινγκου.
—Εγώ; φώναξε ο μικρός λόρδος, κόκκινος σαν παπαρούνα. Ο κ. Νέβικ δεν θα κάνει ό,τι θα του γράψω εγώ. Δεν θα με λογαριάσει καθόλου! Κι' έπειτα... έπειτα δεν γράφω τόσο καλά γράμματα ούτε και τα καταφέρνω στην ορθογραφία. Κάνω λάθη... Πρέπει να μου υπογορεύει κανείς τα γράμματα που θα γράψω...
—Ο κ. Χιούμ δεν θα προσέξω τόσο τ' ανόρθογραφές σου. Κάτσε λοιπόν και βούτηξε την πέννα σου.
—Τι πρέπει να γράψω;
—Νά γράψης: «Ο Χιούμ να μη διωχθή προς το παρόν και να υπογράψης Φαουντλερού». Ο Κέδρικ κάθισε στο τραπέζι κι' άρχισε να γράφει. Με προσοχή έγραφε ένα-ένα τα γράμματα. Ύστερ' από λίγο έβριζε το χαρτί στον παππού του, νομίζοντας ότι θα τον καλώ για τη κακογραφία του.
Ο γέρο κόμης το διάβασε κι' ένθουσιασθηκε.
—Ο Χιούμ θα μείνη κατευχαριστημένος με τις λίγες αυτές γραμμές, είπε στο κύριο Μορντάουντ, δίνοντάς του το γράμμα του έγγονου του.
Ο έφημος διάβασε δυνατά:
«Αγαπητέ κύριε Νέβικ. Νά μη διωχθή ο κ. Χιούμ, σάς παρακαλώ και θέλετε υποχρεώσει τον αφοσιωμένο σας, Φαουντλερού».
—Έτσι γράφεται το υποχρεώσε και το άφωσιωμένο; ρώτησε ο γέρο-κόμης. Μήπως έχω κι' άλλα λάθη;
—Μερικά, απάντησε ο γέρο-κόμης. Πάρε την πέννα και διόρθωσε τα λάθη σου.
Ο Κέδρικ τα διόρθωσε κι' ο Ντόρινγκου του είπε τότε:
—Τώρα να το αντιγράψης...
Ο μικρός λόρδος με περισσότερη προσοχή άκούσε και το καθαρόγραφο. Ύστερ' άκουσε τον κ. Μορντάουντ να γράφει και το έφημος παίρνοντας το γράμμα και φεύγοντας από την έπαυλη ένιωθε δυό χαρές: πρώτα γιατί μ' αυτό το γράμμα ο Χιούμ έφαινε ότι θα έμεινε, και δεύτερο, γιατί αν δεν βρισκόταν ο μικρός λόρδος, που άρχισε να τον αγαπά, για την καλή του καρδιά, ο γέρο-κόμης δεν έπρόκειτο να κάνει ποτέ του τέτοια καλωσύνη.

—Ο Χιούμ θα μείνη κατευχαριστημένος με τις λίγες αυτές γραμμές, είπε στο κύριο Μορντάουντ, δίνοντάς του το γράμμα του έγγονου του.
Ο έφημος διάβασε δυνατά:
«Αγαπητέ κύριε Νέβικ. Νά μη διωχθή ο κ. Χιούμ, σάς παρακαλώ και θέλετε υποχρεώσει τον αφοσιωμένο σας, Φαουντλερού».
—Έτσι γράφεται το υποχρεώσε και το άφωσιωμένο; ρώτησε ο γέρο-κόμης. Μήπως έχω κι' άλλα λάθη;
—Μερικά, απάντησε ο γέρο-κόμης. Πάρε την πέννα και διόρθωσε τα λάθη σου.
Ο Κέδρικ τα διόρθωσε κι' ο Ντόρινγκου του είπε τότε:
—Τώρα να το αντιγράψης...
Ο μικρός λόρδος με περισσότερη προσοχή άκούσε και το καθαρόγραφο. Ύστερ' άκουσε τον κ. Μορντάουντ να γράφει και το έφημος παίρνοντας το γράμμα και φεύγοντας από την έπαυλη ένιωθε δυό χαρές: πρώτα γιατί μ' αυτό το γράμμα ο Χιούμ έφαινε ότι θα έμεινε, και δεύτερο, γιατί αν δεν βρισκόταν ο μικρός λόρδος, που άρχισε να τον αγαπά, για την καλή του καρδιά, ο γέρο-κόμης δεν έπρόκειτο να κάνει ποτέ του τέτοια καλωσύνη.

—Ο Χιούμ θα μείνη κατευχαριστημένος με τις λίγες αυτές γραμμές, είπε στο κύριο Μορντάουντ, δίνοντάς του το γράμμα του έγγονου του.
Ο έφημος διάβασε δυνατά:
«Αγαπητέ κύριε Νέβικ. Νά μη διωχθή ο κ. Χιούμ, σάς παρακαλώ και θέλετε υποχρεώσει τον αφοσιωμένο σας, Φαουντλερού».
—Έτσι γράφεται το υποχρεώσε και το άφωσιωμένο; ρώτησε ο γέρο-κόμης. Μήπως έχω κι' άλλα λάθη;
—Μερικά, απάντησε ο γέρο-κόμης. Πάρε την πέννα και διόρθωσε τα λάθη σου.
Ο Κέδρικ τα διόρθωσε κι' ο Ντόρινγκου του είπε τότε:
—Τώρα να το αντιγράψης...
Ο μικρός λόρδος με περισσότερη προσοχή άκούσε και το καθαρόγραφο. Ύστερ' άκουσε τον κ. Μορντάουντ να γράφει και το έφημος παίρνοντας το γράμμα και φεύγοντας από την έπαυλη ένιωθε δυό χαρές: πρώτα γιατί μ' αυτό το γράμμα ο Χιούμ έφαινε ότι θα έμεινε, και δεύτερο, γιατί αν δεν βρισκόταν ο μικρός λόρδος, που άρχισε να τον αγαπά, για την καλή του καρδιά, ο γέρο-κόμης δεν έπρόκειτο να κάνει ποτέ του τέτοια καλωσύνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχισή.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η αποκριάτικη πτήττα

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' ένα χωριό μια γρηούλα, που την έλεγαν Ζαφείρω. Ή γρηά Ζαφείρω ήταν τόσο φτωχή, που ούτε άλευρι είχε, ούτε αυγό, για να φτιάσει πτήττα εκείνη τη χρονιά. Οι κόπτες της, από το κρύο, δεν γεννούσαν και το μικρό το χωράφι της, δεν έκανε ούτε μισή όκιά σιτάρι.
Όταν είδε τον πλούτο εκείνο η γρηούλα, κουβάλησε αμέσως ένα σουδαλάκι σιτάρι στο μύλο. Τόκανε άλευρι, ζύμωσε, κι' άνοιξε τα φύλλα. Αλλά πώς να ν' γεμίσει; Και με τί; Που τυρί, που αυγό, που βούτυρο;
Πάλι τρέσανε τα μυρμηγκάκια στα πουλιά και ζήτησαν αυγά. Κι' ύστερα μπήκαν στα καταβάθα της γης και ζήτησαν όλα τα χορταρικά και τα λουλούδια, που κοιμόντουσαν, λέγοντάς τους:

«Παπαρούνες κόκκινες και κίτρινες ζωχίδες και σείς μαρούλες ταπεινές και άσπρολουλούδια άνευρες και μυρτιά σκυθίτες και ζυγνίστε κι' Άνοιξι ζυγνίστε. Άποκρυσ μας ήρθαν και οι φωτίες άναψαν!...»
—Έλάτε, πουλάκια μου, έλάτε μυρμηγκάκια μου, πάρτε να φάτε σιτάρι να χορτάσετε!...
Και ξαναμπήκε πιδό φτωχή και νηστική η γρηά Ζαφείρω στο καλυβάκι της.
Πέρασε, λοιπόν, το χειμώνα πως-όπως, μα όταν ήρθαν οι Άποκρής, δεν είχε ούτε ένα δρασ σιτάρι για την πτήττα, που έπρεπε να φτιάσει για το καλό του χρόνου.
Όλες ώστόσο οι νοικοκυρές του χωριού, έτοιμάζανε τις πτήττες τους και τα κοριτσάκια κουβαλούσαν τα ταψιά στους φούρνους. Μόνο η γρηά Ζαφείρω είχε ζαρώσει σε μια γωνιά, έρημη και παραπονεμένη.
Εκεί όμως που καθόταν κι' έκλαιγε τη μοίρα της, νάσου και ξεπροβάλλει ένα μυρμηγκάκι.
—Τι έχεις, γιαγιά, και κλαίγεις; τη ρώτησε.
—Τι έχω για να μην κλαίω, μικρό μου μυρμηγκάκι; του αποκρίθηκε η γρηά Ζαφείρω.
Και του διηγήθηκε την πίκρα της.
—Γι' αυτό, γιαγιά μου, στενοχωριέσαι; άπορρησε εκείνο. Σιτάρι να σου κουβαλήσω εγώ με τ' αδερφάκια μου όσο θές!...
—Και πού θα τ'όδρετε; Τι μπορείτε να κάνετε για μένα τη φτωχική;
—Μπορούμε ό,τι θές να κάνουμε! Είμαστε μικροί, μα είμαστε πολλοί, μυλιούδια κι', αν πάμε στη σειρά, μπορούμε να του κουβαλήσουμε και το πουλιού το καλά!...
Ευχαριστώ, καλό μου μυρμηγκάκι, του αποκρίθηκε χαρούμενη τώρα η γρηά Ζαφείρω.
—Άκουσε με, όμως, τί θα κάνης, της είπε εκείνο. Άναψε, όταν νυχτώσει, μια μεγάλη φωτιά. Έτσι θα ζεσταθί η γη, θα ζεσταθί ο τόπος κι' έμεεις θα ξεμουδιάσουμε λιγάκι. Και τότε θα δης σιτάρι μπόλο, που θα τα χάσης!
Αυτά είπε το μυρμηγκάκι και τρύπωσε στη φωλιά του.
Πήρε τότε η γρηά Ζαφείρω τη τσιμπίδα, πήρε λίγα κάρβουνα, μπόλικα κουκουναριά κι' έβαλε φωτιά.
Αμέσως άναψε ο κάμπος, ζεστάθηκε η

γη, ζωντάνεψαν τα μυρμηγκία. Κι' όλη τη νύχτα, κουβαλούσαν σπειρί-σπειρί το σιτάρι, από τις φωλιές τους και γέμισαν το υπόγειο της γρηά Ζαφείρας.
Όταν είδε τον πλούτο εκείνο η γρηούλα, κουβάλησε αμέσως ένα σουδαλάκι σιτάρι στο μύλο. Τόκανε άλευρι, ζύμωσε, κι' άνοιξε τα φύλλα. Αλλά πώς να ν' γεμίσει; Και με τί; Που τυρί, που αυγό, που βούτυρο;
Πάλι τρέσανε τα μυρμηγκάκια στα πουλιά και ζήτησαν αυγά. Κι' ύστερα μπήκαν στα καταβάθα της γης και ζήτησαν όλα τα χορταρικά και τα λουλούδια, που κοιμόντουσαν, λέγοντάς τους:

«Παπαρούνες κόκκινες και κίτρινες ζωχίδες και σείς μαρούλες ταπεινές και άσπρολουλούδια άνευρες και μυρτιά σκυθίτες και ζυγνίστε κι' Άνοιξι ζυγνίστε. Άποκρυσ μας ήρθαν και οι φωτίες άναψαν!...»
—Έλάτε, πουλάκια μου, έλάτε μυρμηγκάκια μου, πάρτε να φάτε σιτάρι να χορτάσετε!...
Και ξαναμπήκε πιδό φτωχή και νηστική η γρηά Ζαφείρω στο καλυβάκι της.
Πέρασε, λοιπόν, το χειμώνα πως-όπως, μα όταν ήρθαν οι Άποκρής, δεν είχε ούτε ένα δρασ σιτάρι για την πτήττα, που έπρεπε να φτιάσει για το καλό του χρόνου.
Όλες ώστόσο οι νοικοκυρές του χωριού, έτοιμάζανε τις πτήττες τους και τα κοριτσάκια κουβαλούσαν τα ταψιά στους φούρνους. Μόνο η γρηά Ζαφείρω είχε ζαρώσει σε μια γωνιά, έρημη και παραπονεμένη.
Εκεί όμως που καθόταν κι' έκλαιγε τη μοίρα της, νάσου και ξεπροβάλλει ένα μυρμηγκάκι.
—Τι έχεις, γιαγιά, και κλαίγεις; τη ρώτησε.
—Τι έχω για να μην κλαίω, μικρό μου μυρμηγκάκι; του αποκρίθηκε η γρηά Ζαφείρω.
Και του διηγήθηκε την πίκρα της.
—Γι' αυτό, γιαγιά μου, στενοχωριέσαι; άπορρησε εκείνο. Σιτάρι να σου κουβαλήσω εγώ με τ' αδερφάκια μου όσο θές!...
—Και πού θα τ'όδρετε; Τι μπορείτε να κάνετε για μένα τη φτωχική;
—Μπορούμε ό,τι θές να κάνουμε! Είμαστε μικροί, μα είμαστε πολλοί, μυλιούδια κι', αν πάμε στη σειρά, μπορούμε να του κουβαλήσουμε και το πουλιού το καλά!...
Ευχαριστώ, καλό μου μυρμηγκάκι, του αποκρίθηκε χαρούμενη τώρα η γρηά Ζαφείρω.
—Άκουσε με, όμως, τί θα κάνης, της είπε εκείνο. Άναψε, όταν νυχτώσει, μια μεγάλη φωτιά. Έτσι θα ζεσταθί η γη, θα ζεσταθί ο τόπος κι' έμεεις θα ξεμουδιάσουμε λιγάκι. Και τότε θα δης σιτάρι μπόλο, που θα τα χάσης!
Αυτά είπε το μυρμηγκάκι και τρύπωσε στη φωλιά του.
Πήρε τότε η γρηά Ζαφείρω τη τσιμπίδα, πήρε λίγα κάρβουνα, μπόλικα κουκουναριά κι' έβαλε φωτιά.
Αμέσως άναψε ο κάμπος, ζεστάθηκε η

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ
ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΕΣ
Κάποτε κάλεσε ο Θεός μπροστά στο θείο του θρόνο τις Άρετες να μαζευτούν. (Όχι άλλοι, εκείνες μόνο). Ήρθαν πολλές. Άλλες μικρές κι' άλλες μεγάλες. Άλλες σαν φύλες έπαιζαν, μιλούσαν ή υία στην άλλη και μόνο ήταν ανώνυμες, δυό απ' όλες, δυό μονάχα. («Τι νάκουνε; είπε ο Θεός και δεν μιλιούνται τόνα;»). Στη μια την άλλη ωδήγησε κοντά με καλωσύνη. («—Η Ευεργεσία!» είπε στη μια. Στην άλλη: «—Η Εύννομη!»). Κατάματα κυτάατταν τη μέρα κείνη μόνο, πρώτη φορά έγνωρίσθηκαν, μπροστά στο θείο θρόνο! ΤΕΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΖΟΪΤΣΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχισή.

«Πάρε ό,τι μου έδωσες, και πάλι να μου δώσης, πάρε ό,τι μου έδωσες, να λείψουν μη μ' αφήνης, πάρε και ξαναδώσε μου πάλι δικά σου θάνα!...»

Έτσι γιόρτασε η γρηά Ζαφείρω τη χρονιά εκείνη χαρούμενη Άποκρής. Έπειδή όμως ήταν ποιετική και καλόκαρδη κι' άφηνε πάντα στο χωράφι σπόρους να φάνε τα πουλιά και τα μυρμηγκία, γι' αυτό τα τελευταία χρόνια της, τα έζησε δίχως να της λείψη τίποτα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

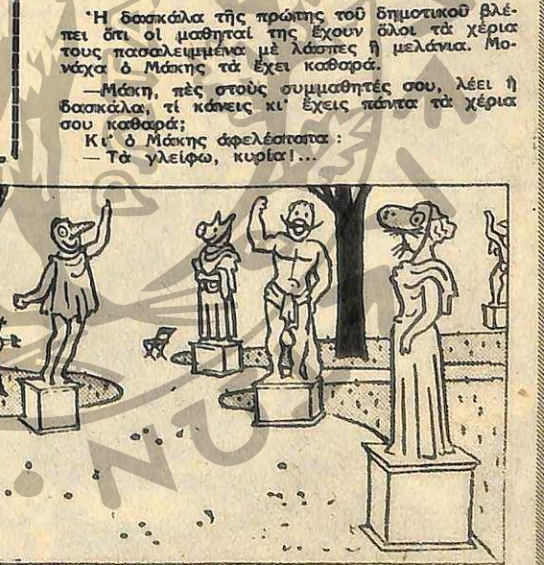
Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Χριστόφορος Κολόμβος

Ο Τότης τελείως αδιάβαστος, όπως πάντα, πηγαίνει στο σχολείο. Αλλά δεν είναι μονάχα άφελής, είναι συγχρόνως και πολύ άτυχος. Γιατί, πριν προφτάσει ακόμη να καθίσει στο θρανίο του, ο δάσκαλος τον σπώνει για το μάθημα.
—Γι' αυτό, παιδί μου, ποιος ήταν εκείνος που ανακάλυψε την Αμερική; Πώς λεγόταν; τον ρωτάει.
Τοιμουδιά ο Τότης.
—Χριστόφορος Κολόμβος! του λέει τότε ο δάσκαλος.
Κι' ο Τότης χωρίς να χάσει καιρό στρνυλοκάθετα πάλι στο θρανίο του. Γιατί κ'όμως; Δεν τελειώσαμε ακόμα! παραπρηθεί θυμωμένος ο δάσκαλος.
Κι' ο Τότης, ενώ η τάξη τρανταζότανε από τα γέλια:
—Μά... δεν φωνάζετε κάποιον άλλον; ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμ

—Εγώ κι' ο Γιαννάκης τα ξέρουμε όλα! καυχείται ο μικρός Τάκης.
—Πες μου τότε, τον ρωτάει ένας κύριος, ποιος είναι ο μεγαλύτερος ποταμός της Ελλάδας;
Κι' ο Μανωλάκης αφέλειστατα:
—Α, μα αυτό είναι από κείνα που ξέρει ο Γιαννάκης...
Στο ξενοδοχείο.
Ο Τότης: Μαμά, μου είπες προχθές πως μια κουταλιά ζάχαρη φτάνει για τον καφέ. Γιατί τώρα μου βάζεις τρεις;
Η μητέρα του δεν απαντάει.
Ο Τότης: «Α, κατάλαβα. Έδώ είναι ξενοδοχείο, δεν είναι σπίτι μας».
Η δασκάλα της πρώτης του δημοτικού βλέπει ότι οι μαθητά της έχουν όλα τα χέρια τους πασαλειμμένα με λάσπη ή μελάνια. Μονάχα ο Μάκης τα έχει καθαρά.
—Μάκη, πές στους συμμαθητές σου, λέει η δασκάλα, τί κάπεις κι' έχεις πάντα τα χέρια σου καθαρά;
Κι' ο Μάκης αφέλειστατα:
—Τα γλείφω, κυρία!...

ΜΙΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΖΟΪΤΣΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχισή.

Το διαμάνι του Βούδα

Από τότε που ο καλλιεργητής Τσάρλυ Χίκς είχε σώσει το μωρό του, που τότε αρπάζει μία τίγρις, ο Τονγκλάι είχε γίνει αφοσιωμένος υπηρέτης του. Θάπεφε και στη φωτιά ακόμα για τον αφέντη του. Τον συνόδευε πάντα στα κυνήγια του, στις ζούγκλες των Ινδιών. Με το αξιοθαύμαστο ένστικτό του, προαισθανόταν κάθε κίνδυνο κι υποδείκνυε στο Χίκς πώς να φυλαχτεί απ' αυτόν.

Δεν θέλησε ωστόσο να υποκούση, την ημέρα που είχαν φτάσει οι δυο τους σ' ένα δάσος, που άνηκε στο μαχαράτζα του Μπαρόντα. Όταν ο Χίκς ξεκουράστηκε λίγο και θέλησε να συνεχίσει το δρόμο του, ο Τονγκλάι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

— "Οχι, αφέντη! Είπε. Μεγάλος κίνδυνος!... Το δάσος είναι καταραμένο! Δεν έρχομαι!

Ο Χίκς απόρησε με την κατηγορηματική αυτή άρνησή του.

— Δεν δεχσαι νάρθης μαζί μου, επειδή υπάρχει κίνδυνος; τόν μάλλωσε.

— Ο αφέντης ξέρει πώς είμαι πρόθυμος να σκοτωθώ, αν τ'ο θέλεις! Μά δεν θέλω να πεθάνω κι αυτός, σαν όλους τους ασυλλόγιστους, που θέλησαν ν' ανακαλύψουν το μυστικό του δάσους!

Κύτταζε γύρω του, σαν να φοβόταν μη τ'ον ακούσουν, κι έξηγησε σιγά:

— Ένα μίλι μακριά από δω, βρίσκεται ένας μεγάλος ναός, που τον έχουν πνίξει οι κισσοί. Εκεί υπάρχει μονάχα ένα τεράστιο πέτρινο άγαλμα του Βούδα, που έχει στο μέτωπό του ένα πελώριο διαμάντι, το μεγαλύτερο του κόσμου!... Πολλοί προσπάθησαν να το πάρουν, από αιώνες τώρα, μα κανείς τους δεν έγυρσε πίσω. Την ίδια τύχη είχαν και πολλοί συμπατριώτες σας... Θυμάστε τους αξιωματικούς Λικφιλντ, Μάρς και "Ηστον; "Όλοι αυτοί έφυγαν απ' την πόλη και δεν ξαναγύρισαν ποτέ. Τους σκότωσε το άγαλμα!

Πραγματικά, ο Χίκς θυμόταν την εξαφάνιση των τριών εκείνων νέων, που είχε μείνει ανεξηγήτη, γιατί οι Ινδοί δεν φανέρωναν σε κανένα το μυστικό του δάσους. Μόνο, επειδή ο Τονγκλάι ένοιωσε τόσο εύγνωμοσύνη προς τον αφέντη του, του είχε μιλήσει για το άγαλμα.

— Ναί, τους σκότωσε ο Βούδας, γιατί θέλησαν να το πάρουν το διαμάντι... πρόσθεσε ο Ινδός.

Ο Χίκς ανασήκωσε τους ώμους του. Δεν πίστευε αυτός σε τέτοιες δεισιδαιμονίες.

— Θα πάω μόνος στο ναό... δήλωσε.

Ο Ινδός ανασκίρτησε ξαφνικά και του είπε με ταραχή:

— Ακούσατε ένα θόρυβο; Κάποιος μάς κατασκόπευε!... Νά, τώρα φεύγει κρυφά! Κυττάχτε πώς γέρνουν τα ψηλά χόρτα, εκεί κάτω... Ο κίνδυνος μάς τριγυρίζει!

Όσο, παρ' όλες τις ίκεσίες του Τονγκλάι, ο Χίκς προχώρησε μονάχος μέσ' στη ζούγκλα. Η αφήγησή εκείνη τον είχε ηλεκτρίσει. Δεν τον κινούσε το συμφέρον. Είχε τόσα πλούτη, ώστε δεν τον ένοιαζε ν' αποκτήσει ένα διαμάντι, έστω και το μεγαλύτερο του κόσμου. Μά είχε ριχτεί στην περιπέτεια εκείνη, γιατί τον τραβούσε ο κίνδυνος.

Ακολουθώντας τις οδηγίες του Τονγκλάι, βρήκε τα έρειπια του

ναού, μέσ' στην όργιωδη βλάστηση. Τη στιγμή εκείνη, άκουσε ένα θόρυβο μέσ' στις φυλλωσιές. Πρόλαβε μόλις να σημαδέψει και να πυροβολήσει δύο φορές, για να σκοτώσει ένα πάνθηρα έτοιμο να πηδήσει πάνω του. Παρακολουθώντας ύστερα τους τελευταίους σπασμούς του θηρίου, έξελασε να ξαναγεμίσει το όπλο του.

Μπήκε έπειτα στο ναό κι' έφτασε μπροστά στο άγαλμα του Βούδα. Το τεράστιο διαμάντι του μετώπου του άστραποβόλασε.

Ο Χίκς χαμογέλασε θριαμβευτικά. Θ' αποκτούσε ένα πετράδι μοναδικό στον κόσμο!

Προχώρησε μερικά βήματα. Μά, ξαφνικά, είδε να ξεπροβάλλει ένας άνθρωπος πίσω απ' το άγαλμα.

Τον αναγνώρισε άμέσως: Ήταν ο Γκιού, ένας Ινδός, που εργαζόταν άλλοτε στα κτήματά του και που τον είχε διώξει για τις αναρχικές διαθέσεις του.

Κρατούσε ένα κυρτό μαχαίρι, και στα μάτια του έλαμπε το μίσος.

— Ξέρω το σκοπό σου! πρόφερε. "Ακουσα όλη την κουβέντα σου με τον Ταμγκλάι. Θα μπορούσα να σε σκοτώσω, ύστερα, πομμένες μόνος. Δεν κατάλαβες πώς σε παρακολουθούσα... Μά δεν ήθελα να σε χτυπήσω προδοτικά... Ζητάς το διαμάντι του Βούδα!

Κι' εγώ το ίδιο, αλλά για σκοπούς πολύ ανώτερους απ' τους δικούς σου. Πολλά 'ν' αποκτήσουν οι αδελφοί μου την ανεξαρτησία τους. Η κατοχή αυτού του πολυτίμου πετράδιου θα με βοηθήσει στο δύσκολο έργο μου...

— Μά πρέπει προηγουμένως ν' απαλλαγώ από σένα!

Κι' ο Γκιού σήκωσε το όπλο του. Παρ' όλο του το θάρρος, ο Χίκς χλώμιασε στη σκέψη πώς τ'ον φέκει του ήταν άδικο!

— Πώς ν' άμυνή;...

Ο Ινδός ώρμηξε και τον έριξε χάμω με μία τρικλοποδιά.

Έλυσε γρήγορα ένα σκοινί, τυλιγμένο γύρω απ' τη μέση του. Τράβηξε ύστερα τον έχθρο του κοντά σ' ένα στύλο και τον έδεσε γερά.

— Δεν θα χύσω εγώ το αίμα σου, του είπε σαρκαστικά. Θα σ' αφήσω εδώ, να σε φάνε τα θηρία. Έτσι η έκδικήσι μου για το κακό που μου κάμε, θά'ναι πιο φοβερή.

Κύτταξε ύστερα γύρω του, για να βεβαιωθεί πώς δεν υπήρχε ψυχή ζωντανή. Και άρχισε να σκαρφαλώνει στο άγαλμα, για να πάρη το διαμάντι.

Ο Χίκς τον κύτταζε με μανία. Μά έτσι που ήταν σφιχτοδεμένος στο στύλο, ήταν ανίκανος να επέλθει. Κι' αυτή η άδυναμία έκανε πιο μεγάλη τη μανία του.

Όταν έφτασε στο κατάλληλο ύψος, ο Ινδός έπιχείρησε του κάκου να βγάλη το διαμάντι με το χέρι του.

Το διαμάντι ήταν γερά κολλημένο και δεν έδινε απ' τη θέση του. Το χέρι του Ινδού είχε ματώσει από την προσπάθεια του, που δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα.

Στο τέλος, έχωσε από κάτω την άκρη του μαχαριού του και κρεμάστηκε στο κεφάλι του είδωλου.

Ξαφνικά, έμπηξε ένα σφύριγμα... Το άγαλμα είχε κάποιο κρυφό μηχανισμό. Οι βραχμάνοι που τόχαν στήσει, είχαν θελήσει να τιμωρήσουν όποιους θα έπιχειρούσαν να κλέψουν το πετράδι. Με τις προσπάθειές τους, οι Ιερόστυλοι έβαζαν σε κίνηση κάποιο μυστικό έλατήριο. Το τεράστιο και βαρύ πέτρινο κεφάλι έγερνε τότε άποτομα και θρυμμάτιζε το κρανίο του κλέφτη!

Έτσι είχαν σκοτωθ' όσοι προσπάθησαν να πάρουν το διαμάντι. Έτσι σκοτώθηκε τώρα κι' ο Γκιού, και κύλησε καταματωμένος μπροστά στα πόδια του Χίκς.

Ο "Άγγλος είχε παρακολουθήσει με φρίκη αυτό το δράμα.

Προσπάθησε ύστερα απελπισμένα να πάρη το μαχαίρι του Ινδού, που είχε πέσει κοντά του, για να κόψη μ' αυτό τα δεσμά του. Μά δεν τ'ον κατάρρωσε...

Τού φάνηκε πώς η αγωνία του κράτησε ένανλόκληρο αιώνα...

Ξαφνικά, έβγαλε μία φωνή χαράς, βλέποντας να μπαίνει στο ναό ο Τονγκλάι: Ο πιστός υπηρέτης, δεν είχε μπόρεσει ν' αφήσει μονάχο τον αφέντη του. Αφού είχε διατάσει άρκετά, η εύγνωμοσύνη είχε νικήσει το φόβο του.

«Αν πρόκειται να πεθάνω, θά πεθάνω κι' εγώ μαζί του!», είπε με το νού του.

Και ξεκίνησε κι' αυτός για το ναό, όπου έφτασε εγκαίρως για να ελευθερώσει το Χίκς απ' τα δεσμά του.

— Είχες δίκιο... του είπε τότε ο νέος. Ύπάρχουν περιπέτειες που δεν πρέπει να τις επιχείρη κανείς... Πάμε να φύγουμε, Τονγκλάι!

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Χίκς κύτταζε με μανία τον Ινδό που σκαρφάλωνε στο άγαλμα...

A. MONZAPNTEN

Συναρπαστικό επιστημονικό-φантаστικό μυθιστόρημα υπό "ΑΞΕΛ ΚΑΜΕΡΟΝ

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ένας στρατιωτικός σταθμός έλεγχοι υποχρεώνει το Σάμ να προσγειωθεί, κι' έτσι δεν προλαβαίνει ν' αναφέρει εγκαίρως στο Διευθυντή, ότι διαπίστωσε στο ταξίδι του. Στο μεταξύ, έχουν αρχίσει οι στρατιωτικές επιχειρήσεις κατά των παρασίτων, που καταλήγουν σε οικηρή άποτυχία, στην έκρηξη δηλαδή όλων των άλεξιπρωσιών. Στο Ζωολογικό Κήπο, έχουν βάλει τα παρασίτα πάνω πολλοπλασιάζονται με διχοτόμηση, άσυσσώπτες φορές. Έτσι έξηγείται το πώς έγιναν τόσο πολλά ώστε πλημύρισαν το Κέντρο Σίτυ. Έπίσης εξακρίβώνεται ότι μπορούν τα παρασίτα, να κολλήσουν σ' όποιοδήποτε μέρος τ'ον ανθρώπινου σώματος. Γι' αυτό, ο Διευθυντής προέβλεπε πώς θα χρειαστεί ίσως να κυκλοφορούν όλοι οι άνθρωποι δόλυνμοι! Η κατάσταση μένει στάσιμη για λίγους καιρό. Ύπάρχει ωστόσο ο κίνδυνος να έξαπλωθούν τα παρασίτα και σ' άλλες χώρες του κόσμου.

10^{ον} "Όσο για τους Ρώσους, η προπαγάνδα τους άρπαξε την ευκαιρία για να χαράξουν πτηρήση όλη αυτή την ιστορία σαν "έκφευρησι των "Αμερικανών Ιμπεριαλιστών". Αναρωτήθηκαν γιατί οι τιτάνες δεν είχαν έπιτεθ' άρχικά στη Ρωσία. Ήταν μία χώρα που θά τους ταίριαζε περίφημα, σαν γάντι. Μά μήπως μπορούσε κανείς νάναι βέβαιος πώς δεν τ'ον είχαν κάνει;

Στο διάστημα αυτό, δεν είδα καθόλου το Διευθυντή. Έπαυσαν τις διαταγές του δια μέσου του "Ολντφιλντ, του αναπληρωτού του.

Έτσι, όταν η Μαίρη άπαλάχθηκε πιά απ' την ειδική άποστολή της κοντά στον Πρόεδρο, δεν τόλμα άμέσως. Τη συνάντησα ύστερα στο μπάρ της ύπηρεσίας.

— Μαίρη! φώναξε. Κι' απ' τη διάσυνή μου να τρέξω κοντά της. Λίγο έλειψε να έσπλωθ' χάμω φαρδύς-πλατύς. Έκείνη μου χαμογέλασε γλυκά και με πλησίασε.

— Καλημέρα, αγάπη μου! μου ψιθύρισε, δίχως να με ρωτήσει τί είχα γίνει τόσον καιρό, ούτε να με μαλώσει γιατί δεν είχα έπικοινωνήσει καθόλου μαζί της, ούτε και να μου παραπενηθ' πώς ο καιρός εκείνος της είχε φαν' άτελείωτος.

Δεν άνακατευόταν ποτέ σ' ό,τι δεν την άφορούσε. Έγώ όμως δεν είμαι φτιαγμένος έτσι.

— Τι χαρά που σ'άς βλέπω! τραύλισα. Νόμιζα πώς εξακολουθούσατε να είσαστε η σκιά του Προέδρου... Είναι καιρός που γυρίζατε εδώ; Πότε θά ξαναφύγετε; Μπορώ να σ'άς προσφέρω κάτι να πιήτε; "Α, ήπιατε σείς; Θα πάρω λοιπόν εγώ κάτι...

Κι' έτοιμαζόμουν να παραγγείλω ένα ποτό στο αυτόματο μηχανήμα σερβιρίσματος, όταν η Μαίρη μου έβαλε ένα γεμάτο ποτήρι στο χέρι.

— Τι είν' αυτό; άπόρησα. Από πού έπρεσε;

— Το είχα παραγγείλει για σ'άς, όταν σ'άς είδα να μπαίνετε.

— "Ν, Μαίρη, είσαστε καταπληκτική!

— Εύχαριστώ για το κομπλιμέντο.

— Πόση ώρα έχετε ελεύθερη; πρόσθεσα... Μήπως μπορείτε να ζητήσετε μία μικρή άδεια; Δεν είναι δυνατόν νάχουν την άπαίτησι να δρίσκευσε διαρκώς στη διαθέσή τους, είκοσι τέσσερις ώρες την ημέρα, έπί όλόκληρου μήνες! Θα πάω να βρώ το Διευθυντή και θα τ'ον πώ...

— Μά είμαι σε άδεια, Σάμ.

—...Θα τ'ον πώ ότι δεν έπιτρέπεται... "Ε, πώς είπατε;

— Είπα πώς έχω πάρει άδεια.

— Άπίστευτο! Για πόσον καιρό;

— Όσο που να με χρειαστούν. Όλες οι άδειες μπορεί ν' ανακληθούν τώρα.

— Μά... Από πότε βρίσκεστε σε άδεια;

— Από χτες. Και σ'ας περίμενα με άνυπομονσία.

— Από χτες!...

Κι' εγώ που είχα χάσει όλη την προηγούμενη μέρα μου έιλώντας σε ανθρώπους που δεν

μ' άκούγανε καν!... Σηκώθηκα και είπα:

— Μείνετε εκεί που βρίσκεστε, Μαίρη. Θα ξαναγυρίσω άμέσως.

Έτρεξα στο γραφείο έπιχειρήσεων. Ο "Ολντφιλντ σήκωσε το κεφάλι του και με κύτταξε, όταν μπήκα.

— Τι θέλεις; με ρώτησε κακοκέφα.

— Πρόκειται για κείνη τη σειρά των διαλέξεων που είχατε άργανώσει για μένα. Καλύτερα να τις ματαιώσετε.

— Γιατί;

— Είμαι άρρωστος. Δικαιούμαι από πολύν καιρό μία άναρρωτική άδεια. Θα την πάρω τώρα.

— Μου φαίνεται πώς χρειάζεται άναρρωσι... το μυαλό σου!

— Ακριβώς. Είμαι άρρωστος στο μυαλό. Ακούω φωνές άνυπαρκτες. Νόμιζω πώς με κυνηγάνε παντού. Ξαναπαύσατε οι τιτάνες.

Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια ήταν πραγματική.

— Από πότε η τρέλα θεωρείται άρρώστεια στην ύπηρεσία μας; παρατήρησε σαρκαστικά ο "Ολντφιλντ.

Και περίμενε να δη τί θα τ'ον άπαντήσω. Μά εγώ περιόρισθηκα να τ'ον πώ ήσυχα:

— Εστιά μια ματιά γύρω μου και παρατήρησα πώς τραβούσαμε την προσοχή των περιέργων. Μερικοί χασομερηδες μάς είχαν περικυκλώσει.

— Δεν έχετε να κάνετε τίποτα καλύτερο; τούς φώναξα με θυμό. Ξεφορτωθήτε μας λοιπόν!

— Εγώ βρήκα πώς θάπρεπε ν' ακούσετε τη μικρή, μου είπε κάποιος.

Άρπαξα τη Μαίρη απ' το μπράτσο, και δεν άνοιξα πιά τα μάτια μου ώσπου τη φόρτωσα σ' ένα ταξί.

— Έξηγήστε μου τώρα τους συλλογισμούς σας, της είπα. Γιατί πιστεύετε πώς κάνω λάθος;

— Μά για ποιά λόγο να παντρευτούμε, Σάμ; Είμαι δική σας, σ'ας το είπα. Τί να τ'ον κάνετε το συμβόλαιο; Γιατί τ'ον ζητάτε;

— Γιατί; Μά γιατί σ'άς άγαπώ, διάβολε!

— Έμενε για λίγο βουθή. Νόμισα στην άρχη πώς την είχα προσβάλει. Μά, όταν ξαναμίλησε, μόλις άκουσα τον ήχο της φωνής της:

— Δεν μου τόχατε πη ποτέ, Σάμ...

— Δεν σ'άς τόχα πη; Άδύνατον.

Μικρές Ιστορίες

Έκτος συναγωνισμού

Σ' ένα ίπποδρόμιο που είχε έπισκεφθ' μία έπαρχιακή πόλη, παρουσιάστηκε κι' ένας παλαιστής για ν' άδείη τη δύναμή του. Αφού λοιπόν πήρε ένα σφουγγάρι, το βούτηξε μέσα σ' ένα λεκάνη με νερό και κατόπιν το στραγγίξε τόσο πολυ που στο τέλος να μη βγαίνει ούτε σταγόνα απ' αυτό. Ύστερα άπευθύνθηκε στους θεατές και τούς είπε:

— Καί τώρα, κύριοι, όποιος θέλει από σ'ας, μπορεί να έρθη να ξαστραγγίξη αυτό το σφουγγάρι. Ύπόσχομαι μάλιστα σε κάθε σταγόνα νερού που θά βγάλη, να τ'ον δώσω και από μία λίρα.

Δοκίμασαν άμέσως πολλοί απ' τούς θεατές να στραγγίσουν το σφουγγάρι, δίχως όμως κανένα αποτέλεσμα.

Ξαφνικά κατέβηκε στον στίβο κι' ένας κοντός και λιγνός άνθρωπάκος, που μέσα στη γενική κατάπληξη, άρπαξε το σφουγγάρι και, σφίγγοντας το, έβγαλε μία προς μία δεκαπέντε σταγόνες νερού.

Ο παλαιστής τ'ον έχασε κι' ο ταμίας του ίπποδρόμιου, που παρακολουθούσε την... τραγική αυτή σκηνή, έτρεξε να εξαφανισθ'.

Ευτυχώς όμως εκείνη την ώρα κάποιος από τούς θεατές, που είχε αναγνωρίσει την ταυτότητα του καταπληκτικού εκείνου ανθρώπου, ώρμησε μέσα στο στίβο φωνάζοντας:

— Το πείραμα αυτό είναι άκυρο! Ο κύριος απ' εδώ που έβγαλε τις δεκαπέντε σταγόνες από το ξερό σφουγγάρι είναι... είσπραχτασε τών φόνων!...

Θέλετε να ανα-
ζωογονηθείτε
την επιδερμίδα σας;

μεταχειρισθείτε

Το Μαγιστήριό των Καλλυντικών

"ZEIN" *Leit de Beauté*

"ZEIN" *tonique*

Είναι ότι μπορεί να σας προσ-
φέρει η Επιστήμη και η Φύσις:

- Χάρης εις τον πλούτον των
θρεπτικών βιολογικών χυ-
μών του...

- Είς την μεγάλην καθαριστι-
κήν ιδιότητά του...

- Στην τελεία απορρόφησή του...

- Στην στερρώση των ιστών...

Προλαμβάνει και καταπολεμά
τις ρυτίδες, λευκαίνει, λεπτύνει
και φωτίζει την επιδερμίδα.

Η χρήση του ZEIN και ως
κρέμα της ημέρας σας χαρίζει
τη διάρκεια του μακιγιάζ σ' όλη
τη λήψη του.

N. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΥΡΩΠΟΡΟΣ 14, ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 71-501

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν επί της οδού Δελ-
φών 3 (Πάρδος οδών Διδό-
του και Σκουφά). Δέχεται κα-
θημερινώς 11-1 και 5½-7
π. μ. Τηλ.: 612.482 και
612.515

MARINO PIGINI
(Μαρίνα Πίγινη)
ΑΚΟΡΝΤΕΟΝ
Αντιτρίχας κηλίδας
Τα μόνιμα με ΤΡΕΜΟΛΟ
ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘ. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ
Υπό Αριθμό 27

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Εταιρείας Ψυχικών Ερευ-
νών Βραβείον τηλεπαθείας πα-
ράς αποστάσεως. Μετσόβου
19 (Στ. Μουσείου) 8-1 π.μ.
και 5-7 π. μ. Τηλ. 663-673

— Είμαι βεβαίως πως δεν
μού το είπατε. Γιατί;

— Δεν ξέρω... "Ίσως να το
ξέχασα... Δεν ξέρω καλά-καλά
τί σημαίνει ή λέει «ἀγάπη».

— Ούτε κι' εγώ, απάντησε
μαλακά. Μά μ' αρέσει τόσο να
σας ακούω να την προφέρετε!

— Τι; "Α, ναι!... Σας αγα-
πώ, Μαίρη, σας αγαπώ...

— "Ω, Σάμ!...

Σφίχτηκε πάνω μου κι' άρχι-
σε να τρέμει. Την κύτταξε στα
μάτια.

— Και σείει; ρώτησα.

— Εγώ; "Ω, κι' εγώ σας α-
γαπώ, Σάμ. Σας αγαπώ απ' τη
την ημέρα που...

— Ποιά μέρα;

Περίμενα να μου απαντήσει
πως μ' είχε αγαπήσει απ' την
ημέρα που πήρα τη θέση της,
στο βιολογικό εργαστήριο.

— Απ' την ημέρα που με χα-
στοκυκίατε! απάντησε, προς
μεγάλη μου έκπληξη.

— "Αχ, αυτή η γυναικεία λο-
γική!

Ο σωφέρ πήγαινε τόσο σι-
γά, ώστε είχε σχεδόν άποκοι-
μηθί. "Αναγκάσθηκα να τον ξυ-
πνήσω, για να προσγειωθούμε
στο Ουέστμπερτ. Πήγαμε κατ'
εὐθείαν στο Δημαρχείο. "Απεν-
θύθηκα στη θυρίδα αδειών.

— "Εδώ είναι το αρμόδιο
γραφείο για να παντρευτεί κα-
νείς; ρώτησα τον υπάλληλο.

— Το πετύχατε, απάντησε έ-
κείνος.

— Ο κεύ! "Θάχατε την καλω-
σύνη να μου ετοιμάσετε μια α-
δεια;

— Εὐχαρίστως. "Όλος ο κό-
σμος πρέπει να παντρευτείται
τουλάχιστον μια φορά. Αυτό
λέω διαρκώς στη γυναίκα μου.

Πήρε ένα έντυπο και ρώτη-
σε:

— Οί αριθμοί μητρώου σας;
Τοῦ τους δώσαμε.

— Έχει ξαναπαντρευτεί κα-
νείς απ' τους δυο σας σε άλ-
λη Πολιτεία;

— Απάντησαμε αρνητικά.

— Είσατε βέβαιοι; ἐπέμει-
νε εκείνος. "Αν συμβαίνει αυτό
και δεν το αναφέρετε μέσα στο
συμβόλαιο σας, θάναί άκυρος
ο γάμος.

Τού επαναλάβαμε πως δεν
είχαμε παντρευτεί ποτέ και
πουθενά.

— Ποιά διάρκεια θέλετε να
βάλω στο συμβόλαιο; Θάναί
για ώριμομένο καιρό ή ισόβιο;

— "Αν πρόκειται για λιγώτερο α-
πό έξη μήνες, δεν σας χρειάζε-
ται καθόλου αυτό το χαρτί. "Α-
ποταθήτε στο αυτόματο μηχανή-
μα, εκείνο αντίκρι, για να
χετε ένα έντυπο συντομευμένου
τύπου.

— "Ισόβιο... απάντησε ή
Μαίρη με φωνή σιγανή, άγνω-
ριστή.

Ο υπάλληλος φάνηκε έκπλη-
κτος.

— Είσατε βέβαιοι πως δεν
κάνετε μια κουταμάρα; είπε.

Γιατί δεν προτιμάτε ένα συμ-
βόλαιο ώριμμένης διαρκείας;
Που θα μπορού ν' ανανεωθεί; Εί-
ναι κι' αυτό εξ' ίσου έγκυρο,

και δεν θάχατε ανάγκη να κα-
ταφύγετε στα δικαστήρια αν
αλλάξετε γνώμη.

— Ακούσατε τί σας είπε ή
δεσποινίς; τόνισα.

— Ο κεύ! "Ο κεύ! απάντησε
ο υπάλληλος, ενώ δακτυλογρά-
φουσε συγχρόνως το συμβό-
λαιο. Και τώρα, το κύριο ση-
μείο: Ποιός πληρώνει και πό-
σα; Μισθό ή δωρεά;

— Μισθό, είπα, γιατί δεν
ήμουν άρκετά πλούσιος για να

διαθεσω μαζεμένα λεφτά για
μια δωρεά.

— Ούτε, το ένα ούτε το άλ-
λο, διέκοψε σταθερά ή Μαίρη.

— "Ε! φώναξε ο υπάλληλος,
σαστισμένος.

— Ούτε το ένα ούτε το άλ-
λο. Δεν πρόκειται για συμφω-
νία οικονομικής φύσεως.

Ο υπάλληλος είχε σταματή-
σει το γράψιμο.

— Μην κάνετε άνοησίες, δε-
σποινίς, είπε με πειστικό τόνο.

Ακούσατε τον κύριο; Είναι έ-
τοιμος να φερθή σαν τζέντλε-
μαν.

— "Οχι, σας λέω!

— Θα κάνετε καλά να συμ-
βουλευθίτε το δικηγόρο σας,
πριν υπογράψετε. "Υπάρχει στο
χώλλ ένα στερεόφωνο για το
κοινό.

— Σας είπα όχι

— Μά τότε, γιατί ζητάτε
συμβόλαιο γάμου;

— Δεν ξέρω... απάντησε ή
Μαίρη.

— Μήπως δεν το θέλετε πιά;

— Ναι, το θέλω. Γράφτε ό-
μως αυτό που σας λέω: όχι
μισθός.

Ο υπάλληλος την κύτταξε,
σαστισμένος, κι' έσκυψε ύστερα
πάνω απ' τη γραφομηχανή του.

— "Ετοιμο, είπε στο τέλος.

Το θέλατε τόσο απλό άλλω-
στε!... "Ορκίζεσθε τώρα και
οί δυο ότι οι περιεχόμενες δη-
λώσεις σας είναι ειλικρινείς, ό-
τι έχετε σώες τις φρένες και
έλευθερά την βούλησι, ότι δεν
βρίσκεσθε υπό την επήρεια
φαρμάκων ή άλλου πειθαναγ-
κασμού, ότι δεν υπάρχει κανέ-
να μυστικό συμβόλαιο ή νομι-
κόν κώλυμα στην εκτέλεσιν του
παρόντος συμβολαίου;

Απάντησαμε και οι δυο ό-
πως έπρεπε στις τυπικές αυ-
τές ερωτήσεις. Ο υπάλληλος
έδωσε το χαρτί απ' τη γραφο-
μηχανή του.

Πήρε τα λεφτά, έβαλε το
χαρτί στο μηχανήμα της κό-
πας και πίεσε ένα κουμπί.

— Θα λάβετε τα αντίγραφα
ταχυδρομικώς, στο σπίτι σας,
είπε. Και τώρα, για την τελε-
τή...

Τι είδους τη θέλετε;
Μπορώ ίσως να σας συμβου-
λέψω...

— Δεν θέλω μεθυστική
τελετή, δήλωσε ή Μαίρη.

— Τότε λοιπόν ξέρω τι σας
χρειάζεται. "Αποταθήτε στο γέ-
ρο δόκτορα Τσαμλάι. Θάχατε
μια τελετή περίφημη, με πλη-
ρη ορχήστρα και με στερεοτη-
λεοπτική μετάδοσι. Θα μείνετε
πολύ ευχαριστημένοι, θα νιώ-
σετε πως παντρευθήκατε πραγ-
ματικά...

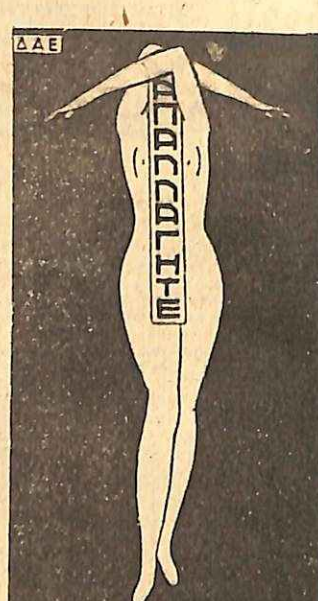
— "Οχι! διέκοψε κατηγορη-
ματικά.

— Μά σκεφθήτε λιγάκι και
την κυρία! "Αν κρατήση το λό-
γο που έδωσε, να μείνη ίσο-
βίως ένωμμένη μαζί σας, δεν θα
βίως ένωμμένη ποτέ ευκαιρία να
της ξαναδοθή ποτέ ευκαιρία να
τα γνωρίση, όλ' αυτά! Κάθε
γυναίκα έχει δικαίωμα σε μια
γαμήλια τελετή... Σας το λέω
από ένδιαφέρον! Μη νομίζετε
πως σας το συνιστώ τόσο θερ-
μά επειδή έχω προμήθεια...

— Μπορείτε να μάς παντρέ-
ψετε σείς, ναι ή όχι; τόν διέ-
κοψε. Ξεμπερδεύετε πιά!

Ο υπάλληλος φάνηκε έκ-
πληκτος.

— Πώς! Δεν το ξέρατε λοι-

Απαλλαγήτε
από τις περιττές τρίχες
θεραπεία έγγυημένη
πείρα 20 ετών
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΜΕ ΚΕΤΤΥ
ΕΡΜΟΥ 44-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22 088

Επιστρώματα
Ραφιών

• Έντελώς Αδιάβροχα!

• Απολύτως Αφλεκτα!

• Μεγάλης Άντοχής!

• Οικονομικά!

• Χαρωπά Σχέδια!

• Άσοορτί με Τραπεζομάνδυλο
και Κουρτινίσκια

Πωλούνται σ' όλα τα
καταστήματα

Υπάρχουν σε διάφορα
πλάτη με τό μέτρο.

ΝΑΥΛΟΝ ΒΙΝΥΛΕΞ 100%

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

πόν; φώναξε. Σ' αυτήν έδω την
Πολιτεία, τα ζευγάρια παν-
τρεύονται μοναχά τους. Είσα-
στε σύζυγοι, απ' τη στιγμή
που βάλατε τα δακτυλικά σας
άποτυπώματα στο συμβόλαιο.

Τον κυττάξαμε, λίγο σασι-
σμένοι. "Υστερα βήκαμε απ'
το γραφείο.

Νοίκιασα ένα αεροαυτοκίνη-
το, στο σταθμό που βρισκόταν
στα βόρεια της πόλεως. "Ηταν
παλιό, ως δέκα χρονών, αλλά
λειτούργουσε έντελως αυτόμα-
τα — κι' αυτό προπάντων μ'
ένδιεφερε.

Κάναμε το γύρο της πόλεως,
πετάξαμε πάνω απ' τον κρα-
τήρα του Μανχάταν. "Υστερα
έβαλα στο λειτούργια τον αυτό-
ματο πιλότο.

Ημουν εύτυχισμένος, αλλά
τρομερά ένκεντρισιμένος. Η Μαί-
ρη τούλιζε τα μπράτσα της γύ-
ρω στο λαιμό μου...

Σε λίγο, άκουσα στο μηχανή-
μα το χαρακτηριστικό σήμα
του ραδιοφάρου της μοναχικής
βιλλίτσας μου. Καί ξέφυγα
απ' την αγκαλιά της Μαίρης,
για να προσγειώσω το αεροαυ-
τοκίνητο.

— Πού βρισκόμαστε; με ρώ-
τησε εκείνη, με φωνή νυσταγ-
μένη.

— Στο σπιτάκι μου, πάνω
στο βουνό.

— Δεν ήξερα πως είχατε...
πως είχατε ένα έξοχικό σπιτά-
κι. Νομίζα πως πηγαίναμε στο
διαμέρισμα μου.

— Για να πέσουμε πάνω
στις λυκοπαγίδες σου; "Οχι
δύ!... Δεν είναι άλλωστε εδώ
στο σπιτάκι μου, αλλά το σπι-
τάκι μας.

Με ξαναφίλησε — πράγμα
που μ' έκανε να τα θαλασσο-
πού μ' έκανε στην προσγειώσι...

— "Υστερα κατέβηκε πρώτη, έ-
γώ έβουσα τη μηχανή.

Κύτταξε τη βιλλίτσα.

— Μά είναι θαύμα, αγάπη
μου! φώναξε μ' ένθουσιασμό.

Ο ήλιος που βασίλευε, έδι-
νε στο τοπίο μια φαντασμαγο-
ρική όψη. Μά ή Μαίρη δεν το
κύτταζε καν. Την ένδιεφερε μό-
νο να στα σπιτάκι μας.

— Πάμε γρήγορα μέσα!
προσέθεσε.

— Ναι, άμέσως. Μά πρέπει
να σε προειδοποιήσω πως προ-
κειται για μια απλή καλύβα.

Κι' έλεγα την αλήθεια: "Η
βιλλίτσα μου δεν είχε καν έ-
σωτερική πείνα.

— "Ετσι την είχα θελήσει —
γιατί δεν μ' άρεσε, όταν θα έ-
χόντου εκεί, να έχω την έντύπω-
ση πως κουβαλώσα μαζί μου
και τη ζωή της μεγάλης πό-
λεως.

Ο σκελετός ήταν φτιαγ-
μένος από όπλισμένο γυαλί και
ντυμένος με πλάκες πλαστικής
συσίας.

Το έσωτερικό ήταν κι'
αυτό άπλοστο: ένα μεγάλο τζά-
λι βινγκ-ρούμ, ένα αληθινό τζά-
κι, παχειά χαλιά και πολλές
μεγάλες και χαμηλές πολυθρό-
νες. Τα διάφορα μηχανήματα
βρίσκονταν, όλα μαζί, κάτω
απ' τα θεμέλια: σύστημα κλι-
ματισμού, ηλεκτροπαραγωγός
μαγνήτης, σύστημα καθαρισμού, ή-
λεκτρική εγκατάστασι, σωληνώ-
σεις, φωρατάι ραδιενεργείας,
βοηθητικά μωτέρ — με λίγα λό-
για, ό,τι χρειαζόταν ένα σπίτι,
είχε να λογαριάσουμε και το
ψυγείο και τις άλλες συσκευές
του μαγειρείου, που έμεναν ά-
σφατες.

Μά κι' οι όδόνες της στε-
ρεοτηλεόρασεως δεν διακόνον-

ταν, παρά μόνον όταν λειτουρ-
γούσαν.

Δύσκολα θα μπορούσε να
βρη κανείς ένα σπίτι που να
συνδυάζει περισσότερα την ύψι
ένος αληθινού ζυλίου «σαλέ»
με τις σύγχρονες ανέσεις.

— Έβαλα το κλειδί στην κλει-
δαριά, κι' ή εξώπορτα γλύστρη-
σε προς το ένα πλάι. "Η Μαίρη
μπήκε άμέσως.

— "Ε, έλα άμέσως έξω! της
φώναξα.

— "Υπάκουσε. Με κύτταξε μ' ά-
πορία.

— Μά τί συμβαίνει, Σάμ;
με ρώτησε. "Έκανα κανένα
κακό;

— Καί βέβαια! Βιάστηκες
πολύ. Δεν ξέρεις λοιπόν πως
πρέπει να μπάζη ένας νεόπαν-
τρος τη γυναικούλα του στο
σπιτικό τους;

Τη σήκωσα στην αγκαλιά
μου, πέρασα έτσι μαζί της το
κατώφλι και τη φίλησα τη
στιγμή που την άφαινα χάμω.

— "Ετσι! πρόσθεσα, με ίκα-
νοποίηση. Τώρα είσαι αληθινά
στο νοικοκυριό σου.

Τα φώτα είχαν ανάψει μόνα
τους, τη στιγμή που μπαίνα-
με. "Η Μαίρη έριξε μια ματιά
γύρω της και μ' αγκάλιασε ύ-
στερα απ' το λαιμό.

— "Ω, αγάπη μου!... αγά-
πη μου! ψιθύρισε, έκστατική.

— Άρχισε έπειτα να γυρίζει
τις διάφορες κάμαρες, άγγι-
ζοντας ελαφρά ό,τι υπήρχε έ-
κεί μέσα.

— Ξέρεις, Σάμ; μου είπε.
"Ετσι ακριβώς θάνατε το σπι-
τάκι μας, αν το είχα ετοιμά-
σει εγώ!

— Δεν υπάρχει παρά μονά-
χα ένα λουτρό, της είπα με
κάποια στενοχωρία. Θα κακο-
περάσουμε λιγάκι.

— Δεν με νοιάζει... ή μάλ-
λον μ' ευχαριστεί! Γιατί είναι
απόδειξι πως δεν θα κουβάλη-
σες εδώ όλα τα βρωμοκόριτσα
που γνώρισε!

— Ποιά βρωμοκόριτσα;
— "Ελα, μη μου κάνης τόν ά-
θωο!... Μά, αν χρησιμοποιού-
σες αυτό το σπιτάκι σου για
ερωτική φωλιά, θα είχες εγκα-
ταστήσει και λουτρό για γυ-
ναίκες.

— "Όλο στο κακό πάει ο
νους σου τελοσπάντων!

Πέρασε στην κουζίνα. Κι' έ-
δωσε μια φωνή δυνατή.

— Τι έπαθε; ρώτησα, τρέ-
χοντας κοντά της.

— Ποτέ δεν περιμένα να βρώ
μια αληθινή κουζίνα στο σπίτι
ένος έργνη!

— Ξέρεις, τα καταφέρνω κα-
λούτσικα στη μαγειρική...

— Μπράβο! Μά τώρα θα σε
άντικαταστήσω εγώ.

— Είσαι στο σπίτι σου. Κά-
νε ό,τι σ' άρέσει... Δεν προ-
τιμάς όμως ν' αρχίσης με την
τουαλέτα σου; Σ' άφαινα να κά-
νης πρώτη τούτσ... Αύριο, θα
ζητήσουμε ένα κατάλογο, για
να διαλέξης όποιο λουτρό σ'
αρέσει. Θα μάς το στείλουνε
αεροπορικώς.

— "Οχι, κάνε έσύ πρώτα
τούτσ. "Εγώ θα ετοιμάσω να
φάμε.

— "Ελα, μη μου κάνης τόν ά-
θωο!... Μά, αν χρησιμοποιού-
σες αυτό το σπιτάκι σου για
ερωτική φωλιά, θα είχες εγκα-
ταστήσει και λουτρό για γυ-
ναίκες.

— "Όλο στο κακό πάει ο
νους σου τελοσπάντων!

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

Τα μαλλιά είναι το πολυτιμώτερο στολίδι της γυναι-
κας. "Αλλά για να είναι όμορφα τα μαλλιά, πρέπει να
είναι πυκνά, γυαλιστερά και φροντισμένα στο χτένισμα.
Για να διατηρήση δέ ή τρίχα την ζωτικότητα της χρειά-
ζεται ειδική περιποίηση και προπαντός καθαριότητα.

Το δέρμα του τριχωτού του κεφαλιού, ως και τα μαλ-
λιά πρέπει να απαλλάσσονται από τις σκόνες, από τις
λιπαρές εκκρίσεις των αδένων και γενικά από τα διά-
φορα μικρόβια, που έρεθίζουν τους σημηματογόνους και
προκαλούν την πρόδρομη καταστροφή της ρίζας των μαλ-
λιών. Γι' αυτό το συχνό λούσιμο του κεφαλιού, συνιστά-
ται ιδιαίτερος, για την όγνιση των μαλλιών. "Αλλά όχι
με σαπούνι.

— Ένα καλό σαμπουάν, με άγνα όλικά, όπως είναι το
«Σαμπουάν ZINNIA» τόνώνει, καθαρίζει και τρέφει συγ-
χρόνως, χωρίς να άφαιρη την φυσική λιπαρότητα των
μαλλιών. Επίσης το τακτικό βούρτσισμα ώφελεί και δι-
νει ζωτικότητα στην τρίχα.

Οί "Αμερικανίδες, που ομιλούντα για τα όμορφα τους
μαλλιά, περνούν πολλές ώρες της ημέρας, με τη βούρ-
τσα των μαλλιών στο χέρι.

— "Αλλά πάντοτε καμμία γυναίκα δεν πρέπει να κοιμέ-
ται με άβουρτσισμα μαλλιά, αν θέλη να διατηρήση την
ύγεια και την όμορφη της τρίχας και της επιδερμίδος
του κεφαλιού. Επίσης ή μπριγιαντίνη ZINNIA ρευστή
ή κρυσταλλική, ή όποια περιέχει χοληστερίνη, έχει ως ά-
ποτέλεσμα να προσφύσση και να θεραπεύη τα μαλλιά
από την πιτυρίδα και σταματά την τριχόπτωση.

Μετά το λούσιμο και προτού να φορέσετε τα μαλλιά
σας, βάψτε στα χέρια σας λίγη μπριγιαντίνη και τρίβε-
τε καλά τα βρεγμένα άκόμη μαλλιά.

Μετά κάνετε εν συνεχεία λίγο μασάζ στις ρίζες των
μαλλιών και τα φοράτε, για το χτένισμα που πρό-
κειται να κάνετε.

Με τον τρόπο αυτόν εξασφαλίζετε όχι μόνον ένα τέ-
λειο χτένισμα, αλλά τόνωνετε και τη φυσική γυαλάδα
των μαλλιών, ενώ συγχρόνως προλαμβάνετε το πρόωπο
άσπρισμα αυτών.

Είναι δε επιστημονικά εξακριβωμένο, πως ή χοληστε-
ρίνη, αντικαθιστά την ελάττωσι των διαφόρων βασικών
συστατικών του τριχωτού μέρους του κεφαλιού. Γιατί ό-
πως είναι γνωστόν ή χοληστερίνη περιέχεται στην τριχω-
τη επιδερμίδα και με αυτή διαπλάσσονται οι ίστοι. Συ-
νεπώς ή έλλειψη χοληστερίνης προκαλεί όλες σχεδόν τις
παθήσεις και δημιουργεί όλες τις ζημιές, στο κυριώτερο
φυσικό στολίδι, της γυναικείας όμορφιάς.

ZINNIA

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΥ δια την καταπολέμησι
ΡΥΤΙΔΩΝ — ΛΕΚΕΔΩΝ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ριζική με μηχανήματα βραχέων κυμάτων, χωρίς
ούλές και έγκαυματα, καταπολέμησις παχυσαρκίας με σύγχρονα
ηλεκτρομηχανήματα.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

Πέρασε στην κουζίνα. Κι' έ-
δωσε μια φωνή δυνατή.

— Τι έπαθε; ρώτησα, τρέ-
χοντας κοντά της.

— Ποτέ δεν περιμένα να βρώ
μια αληθινή κουζίνα στο σπίτι
ένος έργνη!

— Ξέρεις, τα καταφέρνω κα-
λούτσικα στη μαγειρική...

— Μπράβο! Μά τώρα θα σε
άντικαταστήσω εγώ.

— Είσαι στο σπίτι σου. Κά-
νε ό,τι σ' άρέσει... Δεν προ-
τιμάς όμως ν' αρχίσης με την
τουαλέτα σου; Σ' άφαινα να κά-
νης πρώτη τούτσ... Αύριο, θα
ζητήσουμε ένα κατάλογο, για
να διαλέξης όποιο λουτρό σ'
αρέσει. Θα μάς το στείλουνε
αεροπορικ

ΑΣΠΡΟ

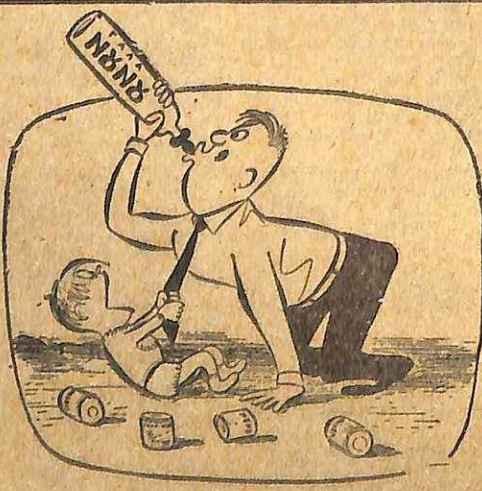
Αναλγητικό

ΠΡΟΣ
ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ
ΑΠΟ
ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

Έκαστος δισκίο
περιέχει 5 κόκκους άκε-
τυλοσολικυλικού όξέος.

ASPRO LIMITED - ΑΓΓΛΙΑ
Έγκριση από το Α.Υ.Ε. Αριθ. 11806/13-3-1948
Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι διά την Ελλάδα
I. Φ. ΣΕΡΠΙΤΑΝ & ΣΙΑ (ΕΛΛΑΣ)
Σολωμού 55α • Τηλ. 51.602 • Αθήνα

Διαφήμιση ως απόφασις Υπουργ. Προνοίας Ε.Β. 593/13-1-55

Έεεε, Μπαμπά ή σείρδ μου!

για να μου δείξη πώς με συ-
χωρούσε... Έσκυφα και τον χάιδεφα. Το
ίδιο έκανε κι' η Μαίρη καθι-
σμένη δίπλα του στο πάτωμα.
Έκείνος την κύτταζε στην άρ-
χη με κάποια δυσπιστία, κι' ύ-
στερα πήδησε στην άγκαλιά
της κι' άρχισε να ρουθουνίζει
και να τρίβει το κεφάλι του στο
πηγούνι της.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπα.
Φοβήθηκα μια στιγμή μήπως
μου άπαγορέψη να σε κρατήσω
εδώ!

— Μπα, δεν ύπηρε τέτοιος
φόβος, μου άπάντησε χαμογε-
λώντας. Είμαι κι' εγώ... γάτα
κατά τα δυο τρίτα!

— Άπ' τη στιγμή εκείνη, ο γά-
τος περνούσε μαζί μας τον πε-
ρισσότερο καιρό του. Μονάχα
στην κρεβατοκάμαρα του άπα-
γόρευα αύστηρη την είσοδο,
παρ' ότες τις διαμαρτυρίες του
και τη συνηγορία της Μαίρης.

Όσο η Μαίρη άγαπούσε να
μ' άκούη να της μιλάω για την
περασμένη ζωή μου, τόσο αύτη
δεν μου έκανε καθόλου λόγο
για τη δική της. Μια μέρα που
τη ρώτησα για το παρελθόν
της, άλλαξε άμέσως θέμα και
μου πρότεινε να πάμε να θαυ-
μάσουμε το ήλιοβασιλέμα.

— Το ήλιοβασιλέμα; άπόρη-
σα. Μα πώς είναι δυνατόν, ά-
φού θα πάρομε τώρα το πρό-
γευμά μας;

— Αυτή η σύγχυση γύρω άπ' την
ώρα της ημέρας με ξανάφερε
εσθνικά στην πραγματικό-
τητα.

— Άλήθεια, άπό πόσον και-
ρό βρισκόμαστε εδώ, Μαίρη;

— Έχει σημασία αυτό;

— Και βέβαια! Λογαριάζω
πώς θαχουμε περάσει τη βδο-
μάδα... Άπό μέρα σε μέρα,
τά τηλέφωνα μας θ' άρχίσουν
να κουδουνίζουν στ' αυτιά
μας, και θα υποχρεωθούμε να
ξαναγυρίσουμε στη σκλαδιά
της δουλειάς μας.

— Καλά, μα ως τότε δεν ύ-
πάρχει λόγος να το συλλογι-
ζώμαστε.

Όστόσο, έγω ήθελα να μά-
θω πότες μέρες είχαν περάσει.
Θά μπορούσα ν' άνοιξω τη στε-
ρεοτηλέορασι, μα θάπεφτα πι-
θανάτα σε καμιά έκπομπή
ειδήσεων — και δεν τόδελα αυ-
τό για κανένα λόγο, γιατί έπι-
μένουμε κι' οι δυο να συνεχι-
ζουμε το ύπεροχο παιχνίδι μας,
να φανταζόμαστε δηλαδή πώς
είχαμε μεταφερθή σ' έναν άλλο
κόσμο, όπου δεν ύπάρχαν τιτά-
νες!

— Μαίρη, είπα νευρικά, πό-
σα «βραδυχνονικά χάπια» έ-
χει πάρει μαζί σου;

— Κανένα.

— Έχω εγώ άρκετά και για
τους δυο μας. Πρέπει να τα
χρησιμοποιήσουμε για να πα-
ρατείνουμε όσο το δυνατόν την
αδειά μας... Υπόθεσε πώς
μας μένουν άκόμα μονάχα εί-
κοσιτέσσαρες ώρες έλευθερίας
και ήσυχίας. Θά μπορούσαμε
να τις μεταβάλλουμε σ' ένα μή-
να ύποκειμενικής διαρκείας...

— Άκούμπησε το χέρι της στο
μπράτσο μου και με κύτταζε
μέσ' στα μάτια.

— Όχι, άγάπη μου, δεν θέ-
λω, άπάντησε. Έννοώ να ζήσω
φυσιολογικά κάθε στιγμή της
ετυχίας μου, χωρίς να την
καταστρέφω μ' άνησυχίες για
το μέλλον.

— Βλέποντας την έπιμονή μου,
—όόσθεσε

— Πάρε σύ χάπια, αν θέ-
λεις. Μη μου ζητήσεις όμως ν'
άκολουθήσω το παράδειγμά
σου.

Ήταν η μοναδική φορά που
μου έφερνε αντίρρηση σε κάτι.
Ποτέ δεν είχαμε λογομαχήσει.
Κι' αν έγω είχα καμιά φορά
τέτοια διάθεση, η Μαίρη ύπο-
χωρούσε — άφίνοντας με να
καταλάβω ύστερα μονάχος μου
πώς είχα άδικο...

Δοκίμασα επανειλημμένως να
μάθω περισσότερα πράγματα
για το παρελθόν της. Μου φαι-
νόταν πώς είχα το δικαίωμα
να γνωρίσω πιο πολύ τη γυ-
ναίκα που είχα καμιά φορά
τέτοια διάθεση.

Μια έρώτηση που της έκανα,
την άφισε σκεπτική.

— Αναρωτιέμαι κάποτε, ψι-
θύρισε, αν γνώρισα ποτέ παι-
δικά χρόνια... ή μήπως ήταν
ένα όνειρο που είδα χτες τη
νύχτα!

Δεν κατάλαβα τί έννοούσε.
Όστόσο, τη ρώτησα πώς τη λέ-
γανε.

— Μαίρη, μου άπάντησε ή-
συχ.

— Αυτό είναι τ' άληθινό σου
όνομα;

Της είχα φανερώσει άπό και-
ρό το δικό μου, μα εκείνη έξα-
κολουθούσε να με λήη Σάμ.

— Και βέβαια, άγάπη μου,
άπάντησε. Με λένε Μαίρη, άπ' τη
ημέρα που μούδωσες εσύ
ο ίδιος αυτό τ' όνομα, για
τη νύχτα!

— Ναι, άσφαλώς... είσαι
τώρα η λατρευτή μου Μαίρη.
Προηγούμενως όμως, πώς λε-
γόσουν;

Τα μάτια της πήραν μια
έκφραση παράξενη και πονεμέ-
νη, καθώς μου άπαντούσε με
ήσυχη φωνή:

— Άλλοτε με λέγανε "Άλου-
κερ".

— Άλουκερ! πρόφερα άργά.
Τι ώραίο και παράξενο όνο-
μα!... Τι μυστηριώδες!... Ά-
γαπημένη μου "Άλουκερ"!

— Τώρα με λένε Μαίρη, με
διέκοψε ξερά.

Δεν έπέμεινα περισσότερο.
Μάντευα πώς η Μαίρη είχε ύ-
ποφέρει πολύ άλλοτε. Μα μου
φαινόταν άπίθανο να μάθω πο-
τέ την άλήθεια.

Έπαυσα λοιπόν ν' άσχολου-
μαι μ' αυτό το ζήτημα. Η γυ-
ναίκα μου ήταν αύτη που ή-
ταν... τώρα και πάντα! Κι'
ήμουν ευτυχισμένος που μ' έ-
λουζε με το ζεστό φως της πα-
ρουσίας της.

Έξακολουθούσα λοιπόν να τη
λέω Μαίρη. Μα δεν έφευγε άπ'
το νού μου το παλιό της όνο-
μα: "Άλουκερ"!... Ποτέ δεν
τόχα ξανακούσει...

Ξαφνικά, θυμήθηκα "Η μνή-
μη μου δεν είχε πάψει ν' άνα-
σκαλεύη τα κατακάθια, τα μα-
ζεμένα στο βάθος του μυαλού
μου — εκεί που σωρεύονταν ό-
λα εκείνα που δεν κατώρθωνα
να διώξω τελείως άπ' το νού
μου.

Μα ναι, βέβαια! Ύπηρε
άλλοτε μια κοινήτη, μια ά-
ποικία ανθρώπων που μεταχει-
ρίζονταν μια τεχνητή, δική
τους γλώσσα — άκόμη και για
τα όνόματά τους. Τους λέγανε
Ουϊτμανούς, άπ' το έπιθε-
τού άρχηγού τους. Κι' άποτε-
λούσαν μια άναρχοειδητική
«αίρεσι».

Όταν τους είχαν διώξει άπ'
τον Καναδά, ως επικίνδυνους,
είχαν καταφύγει στη Μικρή Ά-
—Υπάρχει μάλιστα — το
μερική. Έπάρχε μάλιστα κι' ένα
είχα διαβάσει κι' εγώ — ένα
βιβλίο γραμμένο άπ' τον «προ-

φήτη» τους, που προσπαθούσε
ν' αναπτύξη με μαθηματικούς
τύπους τη θεωρία της τελείας
ετυχίας.

Οι Ουϊτμανοί είχαν βρή μια
παράξενη όσο και άρχαία λύσι-
για τα έρωτικά τους προβλή-
ματα — μια λύσι που τους εί-
χε βάσει σε μετλάδες, όσο ζού-
σαν ανάμεσα στους άλλους άν-
θρώπους: την κοινοκτημοσύνη
των γυναικών.

Φαίνεται δε ότι και στη Μι-
κρή Άμερική άκόμη δεν είχαν
βρή την άπομύνησι που τους
χρειάζονταν για να ζήσουν ή-
συχoi. Πραγματικά, είχα άκού-
σει πως είχαν μεταναστεύσει
στον πλανήτη Άφροδίτη...
Εδίωξα ώστόσο άπ' το μυα-
λό μου αυτές τις σκέψεις. Τί
λό ένοιάζε, στο κάτω — κάτω,
μ' ένοιάζε, η Μαίρη ήταν Ουϊτμανή, ή
αν ή Μαίρη ήταν Ουϊτμανή, ή
αν είχε άνατραφή μ' αυτές τις
άρχές; Αυτό ήταν δουλειά δική
της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Όταν ξανάκανα λόγο για
τα «βραδυχνονικά χάπια», ή
Μαίρη δεν μούφερε πιά αντίρ-
ρηση, άλλα μου πρότεινε να πά-
ρουμε μονάχα μια μικρή δόσι.

Δέχθηκα αύτη τη συμβίβα-
στική λύσι. Μήπως δεν μπο-
ρούσαμε άλλατε να ξαναπά-
ρουμε κι' άλλα άργότερα, αν
θέλαμε;

Έτοιμασα το φάρμακο σ' έ-
νέσεις για να φέρη γρηγορά-
τερο άποτέλεσμα.

Κανονικά, όταν τόποιρνα,
κύτταξα ένα ρολόι, κι' όταν έ-
βλεπα να σταματά ή λεπτο-
δείκτης του σημαίνει πώς είχα
δεν ένεργήσει το φάρμακο. Μα δεν
ύπηρε ρολόι στη βιλίτσα
μάς, ούτε κι' είχαμε πάρει κα-
νένα μαζί μας, ή Μαίρη ή έγω.

Έβγαίναε τώρα ο ήλιος. Εί-
χαμε περάσει όλη τη νύχτα έυ-
πνητοί, καθισμένοι άνετα σ' έ-
να μεγάλο και χαμηλό ντιβάνι,
να μεγαλό στο τζάκι.

Μένανε ακίνητοι εκεί, βυθι-
σμένοι σ' ευδαιμονία και όνει-
ροπόλησι. "Αρχίκα ν' άναρω-
τιέμαι αν είχε ένεργήσει το
φάρμακο.

Ξαφνικά, πρόσεξα πώς είχε
σταματήσει ο ήλιος. Δεν άνέ-
βαινε πιά στον ούρανό... Είδα
ένα πουλί μπροστά στο παρά-
θυρο. Και χρειάστηκε να προ-
σέξω πολύ, για να διακρίνω τα
σέφρα του να κουνιούνται αδιό-
ρατα.

Κύτταξα τη γυνάικα μου. Ο
Πειρατής ήταν κουλουριασμέ-
νος πάνω στην κοιλά της, και
φαίνονταν να κοιμούνται κι' οι
δυο.

— Δεν θά φάμε τίποτα; εί-
πα. Πειθαίνο της πείνας.

— Πήγαίνε σύ να έτοιμά-
σης ό,τι χρειάζεται, άπάντησε
η Μαίρη. Αν κουνηθώ έγώ, θά
ένοχλήσω τον Πειρατή.

— Κι' όμως είχες ύποσχεθή
να μ' άγαπάς, να με περιποιή-
σαι και να μου φέρνης να φάω!
Διαμαρτυρήθηκα, γαργαλώντας
την στις φτέρνες.

Τινάχτηκε, γελώντας, κι' έ-
κρυψε άπότομα τα πόδια της
άπό κάτω της. Ο γάτος έπεσε
χάμω, μ' ένα νιαουρητό άγα-
νκτήσεως.

— Βλέπεις τί κάνεις; είπε
η Μαίρη. Θύμωσε που του χα-
λάσαμε το χουζούρι του. Δες
πώς μάς κυττάει!

— Άσε τώρα το γάτο, ά-
καρδη γυνάικα. Έμένα παν-
τρέπηκες, κι' όχι τον Πειρατή!
Καταλάβαινα ώστόσο γιατί

είχε άνησυχήσει έτσι ο Πειρα-
τής: Το φάρμακο μάς έκανε να
κουνιόμαστε άπότομα, γρήγο-
ρα, σπασμωδικά, σαν καραγ-
κιοήδες που έχει χαλάσει ο
μηχανισμός τους. Ήταν φυσι-
κό να παραξενευεται ο γάτος
μας, βρίσκοντάς μας τόσο άλ-
λοιώτικους άπ' όπως μάς ή-
ξερε...

Προσπάθησα να τον χαιδέ-
ψω, άλλα μου έξφυγε κι' έτρε-
ξε προς την πόρτα. Θά μπο-
ρούσα να τον προφτάσω, να
τον σταματήσω, γιατί για μέ-
να οι κινήσεις του ήταν άργές,
σαν νυσταγμένες. Μα το μόνο
που θά πετύχαινα έτσι, θά ή-
ταν να τον τρομάξω άκόμα πε-
ρισσότερο.

Τον άφισα λοιπόν να φύγη
και πήγα στην κουζίνα να
φροντίσω για το πρόγευμά
μας.

Είχε δίκιο ή Μαίρη: Τα
«βραδυχνονικά χάπια» δεν ά-
είζουν τίποτα για όποιους
περνάνε το μήνα του μέλιτος.
Η έκστατική εύτυχία που είχα
άπολαύσει ως τότε, σκεπαζό-
ταν τώρα άπ' την ειδική έκει-
νη εύδιαθεσία που μου προκα-
λούσε το φάρμακο. Κι' εύρισκε
πώς έδωαινα ζημιωμένος άπ'
την άλλαγή: Είχα άντ. κατα-
στήσει μια αύθεντική γοητεία
μ' ένα χημικό έρζάτς.

Δεν πέρασε άσχημα ή μέρα
έκείνη — που ίσοδυναμούσε μ'
ένα μήνα. Μα θά την ήθελα
καλλίτερη, πραγματική, φυσιο-
λογική...

Η ένεργεια του φαρμάκου
έπαψε τ' άπόγεμα. Είκοσι λε-
πτά έπειτα άπό μέσα, ξαναγύ-
ρισε κι' η Μαίρη στη φυσιολο-
γική της κατάστασι.

— Θέλεις να ξαναπάρης
φάρμακο; με ρώτησε.

Την άγκάλιασα κι' άπάν-
τησα:

— Όμολογώ πώς είμαι πολύ
ευχαριστημένος που πέρασε ή
έπίδρασι του!

— Χρυσέ μου άντρούλη!...

Πεινούσα τρομερά — όπως
συμβαίνει πάντα σε τέτοιες
περιπτώσεις. Της το είπα.

— Θά έτοιμάσω άμέσως να
φάμε, άπάντησε. Μιά στιγμή
μονάχα, να φωνάξω τον Πει-
ρατή.

Δεν είχα σκεφθή καθόλου το
γάτο μας, όλη εκείνη την ή-
μερα.

— Μπα, μην άνησυχής, εί-
πα. Θά γυρίση μονάχος του,
όταν πεινάση.

— Είμαι βέβαιη πώς θύμω-
σε κι' έφυγε!

— Θά πήγε, σίγουρα, στην
καλύβα του γερο — Τζών. Μη
σκοτίζεσαι, σου λέω!

— Μα είν' άργά! Φοβάμαι
μην τον άρπάξη στο δρόμο
καμιά άλεπού... Θά πάω να
τον βρώ!

Κι' ή Μαίρη προχώρησε
προς την πόρτα.

— Βάλε κάτι άπάνω σου,
της σύστησα. Κάνει ψυχρούλα
άπόψε.

Ξαναγύρισε στο δωμάτιο και
φόρεσε μια ρόμπα που της εί-
χα άγοράσει την ημέρα που κα-
τεβήκαμε στο χωριό. Βγήκε ύ-
στερα, για να φέρη τον Πει-
ρατή.

Έρριξα εύλα στο τζάκι και
πέρασα έπειτα στην κουζίνα.
Ένώ έτοιμάζα το φαγητό μας
για το βράδυ, άκουσα τη Μαί-
ρη να ξαναγυρίζη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ζηλε 5 ήμέρες
περισσότερες
τον μήνα!

Ξεχνάτε τις ένοχλητικές ήμέρες
χάρις στην "Camelia"

Σεις που είδατε μια μοντέρνα νέα, πώς είναι
δυνατόν να ξεχάσετε την άνεσι που σας προ-
σφέρει ή ΚΑΜΕΛΙΑ; Έργασία, έξοδοι, χο-
ροί, σπόρ, ταξείδια, όλα επιτρέπονται με άπό-
λυτη έλευθερία κινήσεως και χωρίς καμιά
έγνοια. Άποστεριωμένη, ύγιεινή ή "Camelia",
σας δίδει το αίσθημα της καθαριότητος
άσφαλειας, άνέσεως και έμπιστοσύνης. Μπορεί-
τε κάθε στιγμή να την άλλάξετε εύκολα και
διακριτικά (διαλύεται στο νερό). Και τα
εσώρουκα μένουν άδίκτα: γιατί ή ΚΑΜΕΛΙΑ
άπό τη μία πλευρά έχει το προστατευτικό ροζ
κάλυμα.

Η σερβιέτ ύγιεινής ΚΑΜΕΛΙΑ είναι κα-
τασκευασμένες άπό ειδική σελλυλόζα.

Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι άπορροφητική, άπαλή
Η ΚΑΜΕΛΙΑ δεν ένοχλεί, δεν έρεδίζει
με την ΚΑΜΕΛΙΑ όχι πιά πλύσιμα.

Camelia

Ζητείται την άληθινή
ΚΑΜΕΛΙΑ με μία μόνο λέξι
Πωλείται παντού

ΒΙΒΛΙΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΖΟΥΡΑΡΙ

ΙΑΤΡΟΥ ΣΕΞΟΛΟΓΟΥ

Τοθ 'Ινστιτούτου Σεξουαλικών Έρευνών τοθ Βερολίνου.

Τα πολύκριτα βιβλία, τα όποια διεφάτισαν, έμψαν και κατετόπι-
σαν εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες εις τα μεγάλα προβλήματα της
ζωής, τα βιβλία τα όποια έθεμελιώσαν και ολοκλήρωσαν κατά το
δυνατόν την έπιστημη της Σεξολογίας εν Ελλάδι, μαζί με την
άπάντησιν εις τον Κινεζ, είναι τα ακόλουθα:

1. Η σεξουαλική συμπεριφορά των ανθρώπων. Η ελληνική έπι-
στημη άπάντα εις τον Κινεζ, όρχ. 50. 2. Σεξουαλική ζωή, άποχή,
έγκρατεια, άσκασία και έξασθετησία της όρμης, όρχ. 40. 3. Σε-
ξουαλική όρμη, άνικανότης και σεξουαλική διαστροφαι, όρχ. 40.
4. Σεξουαλική όρμη, άρχομένη άνικανότης και άναφροδισια εις τας
γυναίκας, όρχ. 40. 5. Πηγαί ζωής, όρμους και ένδοκρινείς άδένες,
όρχ. 30. 6. Η στείρωσις εις τους άνδρας και τας γυναίκας και το
θαύμα της συλλήψεως, όρχ. 20. 7. Αδαντισμός, το πάθος εις το φως
της έπιστημής, όρχ. 20. 8. Φύλας και έρωτική έρητοπία, όρχ. 20.
9. Ψυχανάσεις και ψυχολογία, όρχ. 20.

Πωλούνται εις όλα τα βιβλιοπωλεία και εις το Ιατρείον τοθ συγ-
γραφούς: Ακαδημία 37.

Ο Διεθνής Χιτών

Ο ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πώς και γιατί κατέκτησε τον τίτλο της πρώτης ομάδας των Αθηνών

Ο Παναθηναϊκός άνεδειξε πρωταθλητή των Αθηνών για πέμπτη φορά μεταπολεμικώς ύστερα από σκληρούς αγώνες και δραματικές ποδοσφαιρικές μάχες. Χάρης στην προορτική κριτική της Διοικήσεως του ελαβε μέτρα αυστηρά αλλά δίκαια. Σε καθήκοντα σκληροτάτων και απειθαρχησών παικτών, πλούσιες την ομάδα με νέα στελέχη, ενεφόρεσε στους ποδοσφαιρικούς αυτούς αγώνες, έδωσε στο έμφυτο υλικό ένα προπονητή αξίο του ονόματός του, τον Γιουγκοσλάβο Γκλίσοβιτς.

Ετσι φέτος ο Π.Α.Ο. άξιωσε να τερματίσει άπταιστος το πρωτάθλημα των Αθηνών και να κατακτήσει τον επίσημο τίτλο του πρωταθλήτου και το βαρύτιμο κύπελλο.

Το μεγάλο μυστικό των επιτυχιών του ΠΑΟ στάθηκε η τακτική του και ιδιαίτερα η άμυντική τακτική του. Ο Άλωση, ο Λινόβλακ, ο Κουρτζίδης συνθέτουν ένα τέλει απροσπάλαστο και δύσκολα υπερβλημένο. Εάν «πποτική φολιδωτή ζώνη» θωρακίζουν την περιοχή της ομάδας τους και κρατούν όσο μπορούν μακριά απ' την εστία τους επιτιθέμενους κυνηγούς. Πόσον επιτυχής στάθηκε η τακτική αυτή μαρτυρείται από τα δύο τελικά παιχνίδια του πρωταθλήματος Αθηνών (1-1 και 1-0) μεταξύ ΠΑΟ - Απολλωνίου.

Ο Απολλώνιος είναι ομάδα δραστήρια, προοδευτική,

μαχητική, με ταχείς ευέλικτους κυνηγούς, δυναμικούς σουτέρ και σκληρούς ως παίκτες. Χάρης στην τακτική της θωρακισμένης ζώνης και στο στενό μαρκάρισμα των κυνηγών από τους Παναθηναϊκούς οι Απολλωνιστές απέτυχαν να διαπεράσουν την Παναθηναϊκή άμυνα, να υπερβληθούν στην άκρεια στήριγμα της, να αξιοποιήσουν την εξαίρετη και χαρακτηριστική υποπεριοχή τους ιδίως του άμυκρόν, και τη μεγαλειώδη αντιπρόθεσή τους του τελευταίου τετάρτου του β' ημίχρονου.

Ο ΠΑΟ σ' όλα του τα παιχνίδια στήριζε τη στρατηγική του σε άριστη δυσδιάμεση (κάφ). Ο Παναθηναϊκός με τον Νεμπιόνη και οι αντίπαλοί τους τους Άγγελοπούλους-Ζιέμης έχουν το προσόν να παίξουν αρνητικά και επιθετικά, ιδίως βέβαια οι δύο πρώτοι απ' αυτούς.

Ο Παναθηναϊκός, ο καλύτερος σήμερα Έλληνας ποδοσφαιριστής, είναι μια ποδοσφαιρική ιδιοφυΐα. Η τέχνη του έχει αναγνωριθεί ως διεθνούς κλάσεως. Ο Νεμπιόνης απ' την άλλη μεριά διαθέτει περισσότερη μαχητικότητα από τέχνη συγκριτικά με τον Παναθηναϊκό.

Ετσι ο ένας συμπληρώνει τον άλλον.

Οι περιφημοί αυτοί διεθνείς δεν αγωνίστηκαν όμως στον τελικό του πρωταθλήματος Αθηνών, ο Παναθηναϊκός γιατί ήταν τραυματισμένος και ο Νεμπιόνης γιατί είχε τιμωρηθεί. Τους αντικατέστησαν αποδοτικά ο Άγγελόπουλος και ο Ζιέμης.

Ο Άγγελόπουλος είναι στέλεχος σκληρό και άμυντικό. Παίζει με την ψυχή του, κτυπά και άμυνας ογκώνεται απ' το έδαφος αποδοτικά και συνεχίζει το παιχνίδι με το ίδιο μπρίο που άρχισε τον αγώνα. Στο «τοστόρ» είναι μοναδικός και επικίνδυνος. Με βελτίωση των «ντεγκαζέ» και του «κοντρόλ» της μπάλας θα αποδώσει ασφαλώς

πλέον αξιόλογα αποτελέσματα.

Ο κυνηγός Ζιέμης είχε περισσότερα τεχνικά ως μέσος. Γνωρίζει καλά να πασάρει καλά να κενού χώρο και να εκμεταλλεύεται τις κακές «ποζιόν» των αντιπάλων του και ιδίως να επωφεληθεί από τα σφάλματά τους.

Η «αχίλλειος πτέρνα» του ΠΑΟ ήταν και είναι κατά μεγάλο ποσοστό ακόμη και σήμερα οι κυνηγοί του και οι τερματοφύλακες. Από την πεντάδα ο Παναθηναϊκός στάθηκε παλλακισμός και απέδωσε θαυμάσια. Είχε το βαρύ πυροβολικό. Λίγο δυσκίνητος, όταν όμως πάρει έμπρος, είναι άσυγκρατος. Τα σουτ του είναι βολικά. Το νικητήριο τέρμα του Σοφιανού στο 67' του τελικού αγώνος ήταν επίνομο και έκτελεσε δική του.

Ο Σοφιανός δεν μπορεί να απαιτήσει τίτλους ιδεών κυνηγού. Άξιο όμως προαγωγής σε πληθωρική δραστηριότητα. Αεικίνητος, ακούραστος, κεφατός, παίζει σαν να νοιώθει στα κατάβατα του είναι του το ποδόσφαιρο ως ψυχαγωγία και όχι ως αγγαρεία. Μαχητής καλός δεν διατάζει να διεκδικήσει και στα πιο δύσκολα απ' την έποψη της σκληρότητας και της ανθεκτικότητας καρρέ των αντιπάλων του.

Ο Φωτεινός έχει όλα τα προσόντα να γίνει ένας παίκτης κυνηγός με μεγάλες απαιτήσεις, αλλά του λείπει το ψυχικό σθένος. Αγωνίζεται σκεδόν εξουθενωτικά, αγωνίζεται το νηπείο, είναι περιφημος στις σέντρες και στα σουτ. Διατάζει όμως να πείσει κατά τη διεκδικία της μπάλας. Η φόβια αυτή είναι μεγάλο μειονέκτημα. Ψυχολογικής φύσεως κατάλοιπο, πρέπει να προσεχθεί απ' τον κ. Γκλίσοβιτς, αν οι θύοντες του συλλογού φιλοδοξούν να ανεβούν στο μέλλον τον Φωτεινό σε ανώτερη ποδοσφαιρική επίπεδα.

Ο Πετρόπουλος άρχισε περιφημία τους εφετείνους αγώνες και τελειώνει άσχημα. Η επιδοσία, η αποδοσία, το ρεκόρ χρειάζονται και αρκετές θυσίες και ο Πετρόπουλος με τα εξαιρέτα προσόντα αλλά την αδύναμη θέληση φαίνεται πως δεν είναι διατεθειμένος να τις υποστηρίξει.

Αν ο Άσπυρ έπαιξε μπορούσε να χαλινάγηση την όρμη της ταχύτητάς του και να τον ελέγξει η μπάλα με το ρυθμό που μπορεί και παίζει όταν ασύλληπτος. Ποτέ όμως δεν έδωσε προσοχή στη τεχνική, γι' αυτό και εμφανίζει ομνεία καταπτώσεως, κατά περιόδους, και αρνητική αξιοποίηση του παράγοντος της ταχύτητάς του.

Ο Παναθηναϊκός δεν έχει τερματοφύλακα αντίστοιχο της ιστορίας του. Αν έφτασε σήμερα ως όμας σε σημείο να διεκδικήσει τίτλους, αυτό οφείλεται σε ένα και μόνον ψυχολογικής αξίας μέτρο, στο ότι τόλμησε και ο «τολμών νική» Τόλμπος να αναδιοργανώσει την ομάδα και το κατωρθώσε πραγματικά.

Είχε από ένας άθλος μεγαλύτερος απ' τον τίτλο του πρωταθλήτου των Αθηνών.

Είχε να τον μνησθούν και άλλες μεγάλες ομάδες στο σημείο αυτό κατά τις δύσκολες στιγμές των αγώνων τους.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κυκλοφόρε με παροιμία

- 1) ΚΕΡΡ. 2) ΟΥΤΕ. 3) ΤΟΤΕ. 4) ΣΟΡΥ. 5) ΠΑΧΥ. 6) ΟΣΛΟ. 7) ΕΡΜΟ. 8) ΜΠΑΜ. 9) ΝΙΑΜ. 10) ΚΥΜΑ. 11) ΝΟΡΑ. 12) ΗΤΟΙ. 13) ΑΥΤΙ. 14) ΣΙΑΜ. 15) ΕΔΕΜ. 16) ΣΚΡΑ. 17) ΝΟΤΑ. 18) ΑΘΩΣ. 19) ΑΥΥΣ. 20) ΓΙΟΚ. 21) ΛΟΥΚ. 22) ΑΥΡΑ. 23) ΟΥΡΑ. 24) Υ. ΔΩΡ.

Στον εξωτερικό κύκλο διαβάστε τώρα την παροιμία: «Ακούτο ποτέ μην κυνηγας, με σένα θα γελώσουν». Μέσα δε στα εσωτερικά τρίγωνα σχηματίζεται η λέξη: «ΜΑ ΣΚΑΡΕΥΟΜΑΙ».

Δέκα μεγάλοι άνδρες

- 1) Άλφρεδος Νόμπελ — χημικός. 2) Κλήμης Μέντινιχ — πολιτικός. 3) Φρανκίσκος Μοροζίνης — ναύαρχος. 4) Βικέντιος Μπελλίνι — μουσικός. 5) Έρρικος Μπέρνι — φιλόσοφος. 6) Άλκαβος Τιντορέττο — ζωγράφος. 7) Ουίλιαμ Φάουκλντ — ποιητής. 8) Ιωάννης Κλεμπερ — στρατηγός. 9) Μιχαήλ Κόρακας — δημαρχηγός. 10) Άλφρεδος Καλμπερ — ιατρός.

Μαχητική εικόνα χωρίς εικόνα

Ψωμί (ΚαλοΨω, Μιμίκα).

Λογοπαίγνια

- 1) Το δίχτυ. 2) Το «Η» (Ήττα). 3) Ο Όσιρις (ως η ρίς).

Αναγραμματισμός

ΥΒΟΣ — ΒΟΥΣ.

Ποιά από τις τρεις

- 1) 100.000 εκατομμύρια. 2) Ο Χαϊντέλ. 3) 1.036. 4) Με τον Σαίξπηρ. 5) 223. 6) Ηράκλειο του Μεξικού. 7) 5.000 χρόνια. 8) Ο Κλεμανς. 9) 28 χρόνων. 10) 2.450 χιλιόμετρα. 11) Στη δευτέρα. 12) Το άστρο του (από το δεξί υπάρχει ένα κομμάτι).

Κρυπτογραφικός

- 1) ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ. 2) ΕΠΟΣ. 3) ΛΙΠΟΣ. 4) ΟΙΔΑΣ. 5) ΙΠΠΟΣ. 6) ΔΑΙΔΑΛΟΣ. 7) ΛΙΑΣ. 8) ΣΕΛΑΣ.

ΘΘ

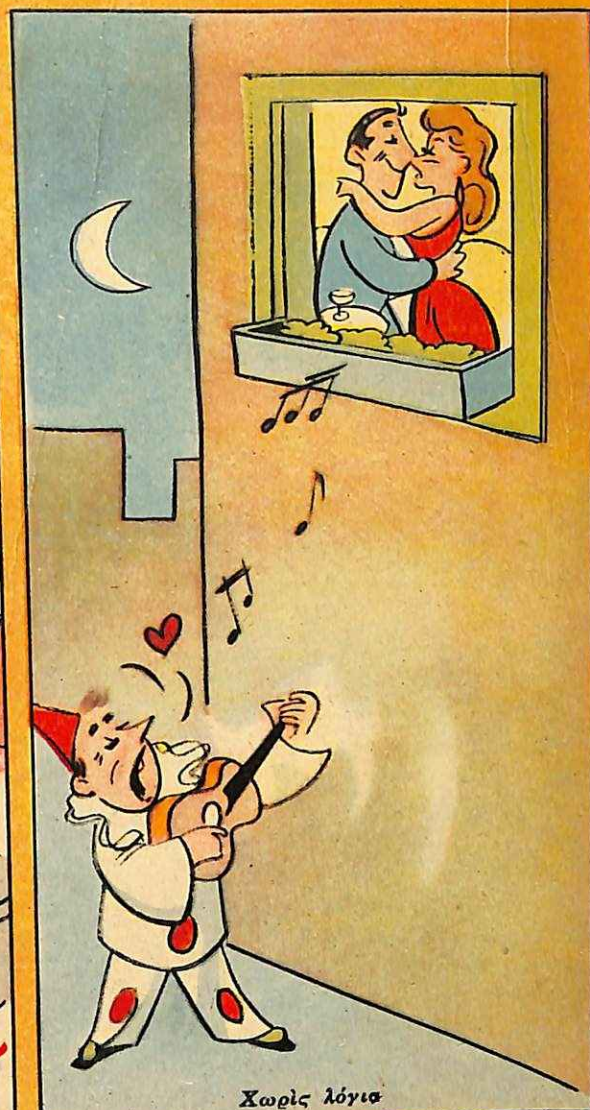
Η λύσις του υπ' αριθ. 524 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

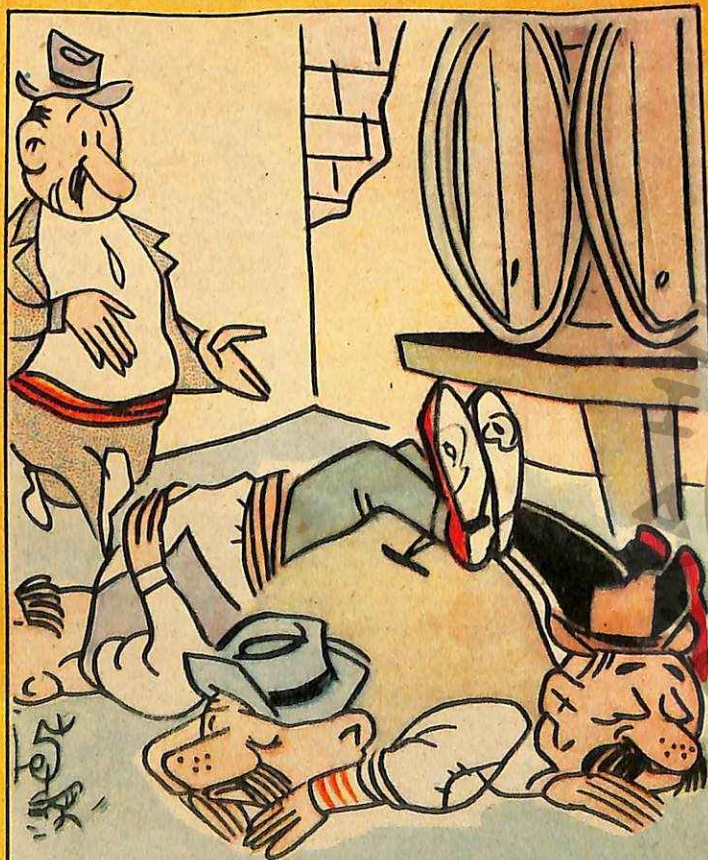
- 1) ΝΤΟΜΙΝΟ — ΑΡΠΑΚΙΣ. 2) ΕΩΛΟΣ — ΖΗΝΩΝ — ΑΚΑΡΙ. 3) ΙΡΑΝ. — ΒΟΛΩΝΙΑ — ΙΣΟΝ. 4) ΛΑ — ΝΟΤΙΑ — ΣΕ. 5) ΤΕΑ — ΣΙΑ — ΤΑΣ. 6) ΣΚΑΛΙΑ — ΜΑΚΙΝΑ. 7) ΑΠΟΝΙΑ — ΧΑΜΗΛΑ. 8) ΑΔΗΣ — ΝΤΟ — ΣΑΙ. 9) ΡΟΣ — ΠΙΕΡΡΟΣ — ΣΑΙ. 10) ΙΣ — ΛΑΓΝΑ — ΙΩΝΕΣ — ΣΚ. 11) ΤΟΛΜΗ — ΝΟΒΑΚ. 12) ΣΚΑΓΙΑ — ΣΑΤΟΛΑ. 13) ΕΜΙΝ — ΤΑΚ — ΣΑΝΑ. 14) ΜΑΛΙ. 15) ΕΜΙΝ — ΤΑΚ — ΣΑΝΑ. 16) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 17) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 18) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 19) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 20) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 21) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 22) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 23) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 24) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 25) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 26) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 27) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 28) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 29) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 30) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 31) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 32) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 33) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 34) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 35) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 36) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 37) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 38) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 39) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 40) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 41) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 42) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 43) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 44) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 45) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 46) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 47) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 48) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 49) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 50) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 51) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 52) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 53) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 54) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 55) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 56) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 57) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 58) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 59) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 60) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 61) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 62) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 63) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 64) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 65) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 66) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 67) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 68) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 69) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 70) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 71) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 72) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 73) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 74) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 75) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 76) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 77) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 78) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 79) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 80) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 81) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 82) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 83) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 84) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 85) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 86) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 87) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 88) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 89) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 90) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 91) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 92) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 93) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 94) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 95) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 96) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 97) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 98) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 99) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 100) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 101) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 102) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 103) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 104) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 105) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 106) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 107) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 108) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 109) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 110) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 111) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 112) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 113) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 114) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 115) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 116) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 117) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 118) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 119) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 120) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 121) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 122) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 123) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 124) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 125) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 126) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 127) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 128) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 129) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 130) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 131) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 132) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 133) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 134) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 135) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 136) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 137) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 138) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 139) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 140) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 141) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 142) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 143) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 144) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 145) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 146) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 147) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 148) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 149) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 150) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 151) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 152) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 153) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 154) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 155) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 156) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 157) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 158) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 159) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 160) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 161) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 162) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 163) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 164) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 165) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 166) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 167) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 168) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 169) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 170) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 171) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 172) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 173) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 174) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 175) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 176) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 177) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 178) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 179) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 180) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 181) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 182) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 183) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 184) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 185) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 186) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 187) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 188) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 189) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 190) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 191) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 192) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 193) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 194) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 195) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 196) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 197) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 198) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 199) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 200) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 201) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 202) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 203) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 204) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 205) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 206) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 207) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 208) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 209) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 210) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 211) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 212) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 213) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 214) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 215) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 216) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 217) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 218) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 219) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 220) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 221) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 222) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 223) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 224) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 225) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 226) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 227) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 228) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 229) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 230) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 231) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 232) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 233) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 234) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 235) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 236) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 237) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 238) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 239) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 240) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 241) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 242) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 243) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 244) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 245) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 246) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 247) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 248) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 249) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 250) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 251) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 252) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 253) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 254) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 255) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 256) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 257) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 258) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 259) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 260) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 261) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 262) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 263) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 264) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 265) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 266) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 267) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 268) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 269) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 270) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 271) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 272) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 273) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 274) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 275) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 276) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 277) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 278) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 279) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 280) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 281) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 282) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 283) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 284) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 285) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 286) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 287) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 288) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 289) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 290) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 291) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 292) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 293) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 294) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 295) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 296) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 297) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 298) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 299) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 300) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 301) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 302) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 303) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 304) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 305) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 306) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 307) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 308) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 309) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 310) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 311) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 312) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 313) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 314) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 315) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 316) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 317) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 318) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 319) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 320) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 321) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 322) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 323) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 324) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 325) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 326) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 327) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 328) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 329) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 330) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 331) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 332) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 333) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 334) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 335) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 336) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 337) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 338) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 339) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 340) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 341) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 342) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 343) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 344) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 345) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 346) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 347) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 348) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 349) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 350) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 351) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 352) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 353) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 354) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 355) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 356) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 357) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 358) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 359) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 360) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 361) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 362) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 363) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 364) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 365) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 366) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 367) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 368) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 369) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 370) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 371) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 372) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 373) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 374) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 375) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 376) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 377) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 378) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 379) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 380) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 381) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 382) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 383) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 384) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 385) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 386) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 387) ΡΑΙΣ — ΒΟΛΙΣ — ΡΟΓΑ. 38

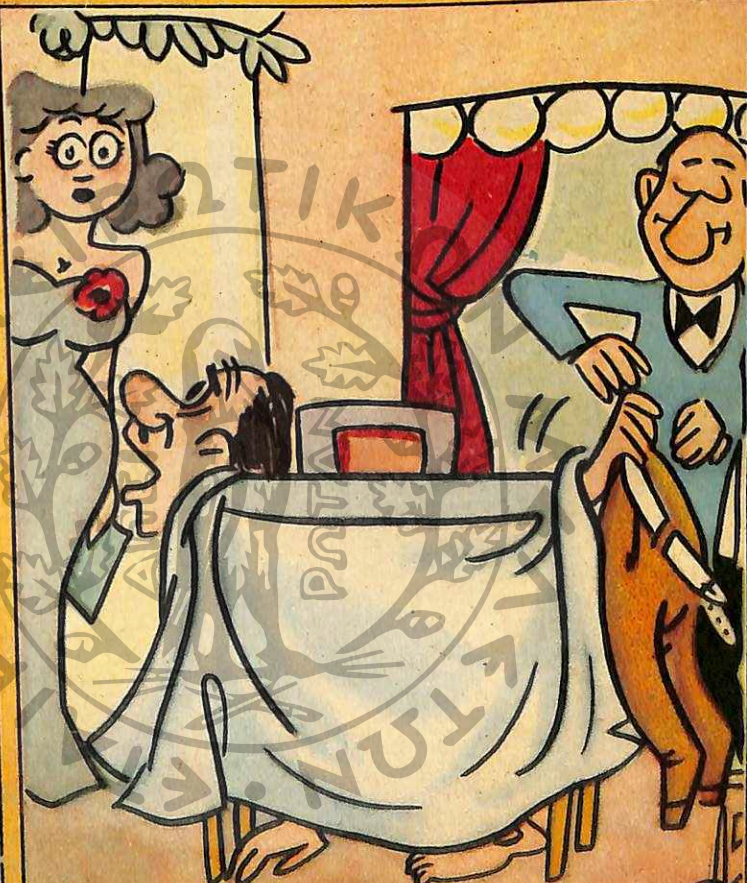
— 'Αμάν, Ζαχαρία μου, χρόνια είχα να χορέψω τέτοιο καλαματιανό!...

Χωρίς λόγια

— Δεν πιστεύω γ' άργησα, παιδιά, στο ραντεβού μας;
(Του 'Αρχέλαου)

— Μια στιγμή. Εύα μου, να πληρώσω τόν λογαρια-
σμό κι' έφτανα!...
(Του 'Αρχέλαου)